MIHAIL-PETRU LUNGU

JURNAL INIȚIATIC

O ALTĂ REALITATE

MIHAIL-PETRU LUNGU

JURNAL INIȚIATIC

O ALTĂ REALITATE

SLOBOZIA, 2011

Mulțumesc tuturor celor văzuți
și nevăzuți care au contribuit
la apariția acestei cărți.

©2011. Copyright MIHAIL-PETRU LUNGU.

Moto

"Trezirea (conștiinței) nu este posibilă, decât pentru cine o caută, pentru cine vrea și este gata să lupte cu el însuși, să lucreze cu sinele său timp îndelungat și perseverent pentru a o obține".

G. I. Gurdjieff

Motivaţie

La sfârşitul primei cărţi am spus că mă interesau probleme de o factură superioară celor ce le abordam atunci, şi prin urmare am decis să nu mai scriu. Acum, m-am hotărât că, aceste gânduri ce încă mă mai frământă, să le aştern pe hârtie.

Aşadar…

Azi, 30.07.2010, ora 09:15. Am să revin la rugăciunea "Tatăl nostru". Pentru cine este scrisă ea? Isus, atunci cand a venit pe Pământ, ne-a împărtășit, la rugămintea poporului, această rugăciune. De ce ne-a dat-o astfel? Ne-a dat-o astfel ori s-au mai schimbat versurile de-alungul timpului? Asta nu am cum s-o știu. Deocamdată...

Și cu toate astea tot există ceva ce nu se potrivește…

Este demonstrat că rugăciunea "Tatăl nostru" este bine de spus, chiar dacă "mot-a-mot", cum este hulit de mulți, căci se stimulează glandele endocrine și are acțiune protectivă și stimulativă, atunci când este cazul, asupra chakrelor corpului uman. Cum?

„Tatăl nostru carele ești în ceruri", stimulează glandele hipofiză sau pituitară și epifiză sau pineală. De asemenea are acțiune protectivă pe chakra coroanei sau Sahasrara (am să revin întro zi la chakrele corpului fizic).

„Sfințească-se numele Tău", are acțiune tot pe glanda epifiză și acțiune protectivă pe chakra Ajna (al treilea ochi).

„Vie împărăția Ta", stimulează glanda tiroidă si are acțiune protectivă pe chakra Vishudha (chakra gâtului).

„Facă-se voia Ta", stimulează timusul și acționează pe chakra Anahata (chakra Inimii).

„Precum în ceruri", are acțiune protectivă pe chakra coroanei-Sahasrara.

„Așa și pre pământ", stimulează gonadele (glandele sexuale) și are acțiune asupra chakrei Muladhara, chakra pubiană.

„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi", stimulează glandele suprarenale și are acțiune asupra chakrei Manipura, chakra plexului solar.

„Și ne iartă nouă greșalele noastre", are acțiune pe chakra posterioara a inimii, Anahata.

„Precum și noi iertăm greșitilor noștri", are acțiune asupra timusului și asupra Anahata chakra (chakra inimii).

„Și nu ne duce pe noi în ispită", stimulează pancreasul și are acțiune asupra chakrei Swadhisthana, chakra subombilicală.

„Și ne izbăvește de cel rău", are acțiune asupra pancreasului și asupra chakrei posterioare subombilicale.

Acestea fiind spuse, vedem că, chiar de am spune rugăciunea prin simpla mișcare a buzelor și tot am avea de câștigat, dar să mai pui și suflet!

Acum, să vedem interpretarea acestor versuri. Ce vor de fapt să spună ele?

Primul vers, „Tatăl nostru carele esti în ceruri", este adresarea către Divintate. Acest vers ne arată că există un Creator, un Stăpân al celor văzute și nevăzute. Aici are loc o "transformare" a unui Dumnezeu răzbunător din Vechiul Testament, cu Cel pe care Isus Îl propovăduiește, Cel Iubitor, Tată al nostru, al tuturor. Isus, venind pe Pământ, a înlocuit teama cu iubirea. El este Tatăl nostru, iubitor, așa că noi îi putem adresa o rugăminte. Dar aici intervine o mică problemă și anume că Dumnezeu nu este numai în ceruri ci pretutindeni. Este și pe Pământ! Dumnezeu este în tot ce există. Pe Pământ și în Univers. În toate planetele acestui Univers. Fără Dumnezeu nu poate exista nimic. Nici plante, nici animale, nici oameni, nici extratereștri, nici pietre, nici munți și nici planete. Nici Universul. Deci, mai corect ar fi "Tatăl nostru care ești pretutindeni, în tot ceea ce există".

Al doilea vers, „Sfințească-se numele Tău", este lauda de întâmpinare, să se sfințească numele Tău. Sfânt este numele Tău. Aivanhov, în broșurica intitulată „Tatăl nostru" arată că sfințenia este o calitate a Luminii, a Luminii pure care strălucește în spirit.

La creștini se consideră că Lumina este cumva direct proporțională cu sfințenia. Cu cât ai mai multă lumină cu atât ești mai sfânt. Nu se poate totuși extrapola și la cei care nu sunt botezați. Iar asiaticii au și ei sfinții lor.

Al treilea vers, este imperația „Să vină Împărăția Ta!". Aceasta înseamnă că așteptăm și acceptăm acea Împărăție care există în ceruri. Dar, ca această Împărăție să vină să se instaleze pe Pământ, mai întâi trebuie să se instaleze în inimile noastre. Această împărăție nu este un loc propriu-zis, ci mai degrabă o stare interioară, starea ta de acceptare a lui Dumnezeu și a cerurilor. Se poate numi „Înpărăția Iubirii". Iubirea Necondiționată. Împărăția lui Dumnezeu este împărăția iubirii.

Următorul vers „Facă-se voia Ta", de fapt este acceptarea lui Dumnezeu ca singurul Conducător de drept al Universului/ Universurilor și implicit al Pământului. Inclusiv a noastră. „Să se facă așa cum vrei Tu". Având corespondent în chakra inimii, se poate interpreta că accept totul, accept ceea ce vrea și Dumnezeu.

„Precum în ceruri, așa și pre pământ", adică așa cum a rânduit Dumnezeu Universul, Cerurile, așa să rânduiască si Pământul. „Ce e deasupra este la fel cu ce e dedesupt. Iar ce este dedesupt e la fel cu ce e deasupra, pentru a îndeplini miracolul unui singur lucru. " (Hermes Trismegitus).

Aceste prime trei cereri se adresează Dumnezeului Creator, Dumnezeului unic, Dumnezeului Tată.

Următoarele cereri sunt cereri omenești, cereri ce privesc omul.

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi" vrea să spună de grija pe care ne-o poartă Dumnezeul Creator al nostru, Cel ce ne-a făcut, Cel ce ne-a creat, dorim să ne aibă în grijă. Cumva să ne preia din grijile noastre. Să aibă El grijă de noi, muritorii de rând. „De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul

vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu samănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijorați dar, zicând: „Ce vom mânca?", sau: „Ce vom bea?", sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?", fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei." (Matei 6:25-34)

De asemenea mai există o părere, ce mi se pare mai corectă, cum că este vorba de energia Universului și nu de pâine fizică, energia cu care ne hrănim noi, toate corpurile vii de pe Pământ și nu numai. „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot Cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu"(Matei 4:4), spune Iisus Diavolului atunci când îl ispitește să transforme pietrele în pâini.

„Și ne iartă nouă greșalele noastre precum iertăm și noi greșiților noștri". Aici se poate discuta. Dumnezeu nu iartă. Există o karmă pe care ți-o faci pe parcursul vieții și, în funcție de asta și nu numai, îți va decurge viața următoare. Dumnezeu a făcut niște legi pe care se bazează tot Universul, sau Multiversul, după caz. El

nu stă să aibă grijă de toți, așa cum am mai spus, ci lasă Legile să ordoneze existența noastră a tuturor. Așa că, nu ne va ierta Legea și nu Dumnezeu. Dar, există o parte bună în toată această frază. Ne învață să iertăm. Isus când a venit pe Pământ, ne-a învățat legea iertării. Dar care este semnificația acestei legi, căci după cum am mai spus există o lege a karmei care nu te iartă. Atunci, eu de ce să iert? Păi, simplu. Iertând, nu îți mai legi karma de omul respectiv, de omul ce ți-a făcut un rău și evoluezi mai repede. Să dau un exemplu: să spunem că vine cineva și te omoară. Te vei duce în cer să ceri socoteală. Păi asta-i treabă, ai să zici, căci eu nu mi-am terminat misiunea pe Pământ și cutare a venit la mine și m-a omorât. Cer sa mi se facă dreptate. Dacă nu-l ierți, atunci, în următoarea viață îl vei omorî și tu, așa încât să se închidă cercul. Dar s-ar putea să nu te ierte nici el, la rândul lui și așa, nu se va mai închide acest cerc! Tu în viața aceea nu vei evolua, căci te vei numi ucigaș. Dacă îl vei ierta, atunci, nu va mai trebui să îl omori, și prin urmare ți se va da voie să te reîncarnezi mai repede, așa încât să ai parte de o altă școală pe pământ. Oricum, în momentul iertării, mai sari o treaptă a evoluției spirituale. Căci acesta este scopul existenței noastre pe Pământ.

Acest vers ne învață că dacă iertăm, putem să trecem mai repede prin existență și cu mai multe învățăminte și astfel evoluăm mai ușor. Adică, ne învață să evoluăm spiritual.

Ar mai exista o explicație la acest vers, cumva cam aceeași ca cea de dinainte, dar spusă un pic altfel. Karma există pentru a trage învățăminte din ceea ce facem. Adică, vei păți la fel dacă faci un lucru. Ai dat o palmă, vei primi o palmă, așa încât tu să înțelegi, să fii în pielea celui care a primit acea palmă de la tine. Tu să poți înțelege că nu a fost tocmai bine să dai acea palmă aceluia. Așa că, Dumnezeu a făcut această lege a Karmei pentru a ne face să înțelegem efectele acțiunilor pe care le facem în timpul

încarnărilor. Dacă, după ce ai dat acea palmă, îți pare sincer rău pentru ce ai făcut și ai înțeles că ai provocat o anumită suferință pe care o regreți, atunci, lecția fiind învățată, nu mai ești obligat să mai ai parte de ea încă o dată în viața următoare.

Așadar, iertând greșelile altora, evoluezi spiritual și conform legii atracției universale și greșelile tale se vor ierta.

Următorul vers „Și nu ne duce pe noi în ispită", de fapt ar trebui spus „Și nu ne lăsa să ne ducem noi în ispită", căci Dumnezeu nu ne „duce" nicăieri. Ne lasă să evoluăm. El are la dispoziție eternitatea. Și noi o avem. Este tot o speranță pe care o avem de protecție față de Dumnezeu. Simțim nevoia de protecție dar și de recunoaștere a Divinității Lui, a supremației Lui, a măreției Lui.

Aici, cumva putem să ajungem și la ispitele pe care le-a avut Isus atunci când a fost în pustie. A avut parte de trei ispite, de la diavol, ispite care mie mi se par inutile având în vedere că au fost făcute asupra lui Isus. Aceasta pentru a ne învăța că ispitele sunt cumva necesare evoluției spirituale. Pentru a ne cunoaște adevăratele posibilități și pentru a ne întări. În Evanghelia după Matei, ni se dezvăluie cele trei ispite. Prima dintre ele, are loc în pustie, după ce Isus a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Ispititorul a spus către El: „De esti Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele astea să se facă pâini", iar El a răspuns „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot Cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu".

A doua ispitire a fost pe aripa templului. Diavolul i-a zis „Dacă Tu esti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că este scris « Îngerilor Săi va porunci pentru Tine și Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău »", iar Isus i-a răspuns: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău". A treia ispitire are loc pe un munte foarte înalt, pentru a-I arăta împărățiile lumii și slava lor. Și I-a spus: „Acestea toate Ți le voi da Ție dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie". Răspunsul Lui Isus a fost: „Piei, Satano,

căci este scris « Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-I slujești »" (Matei, 4:1-10).

Vedem că însuși Fiul lui Dumnezeu a fost ispitit. Interesant este faptul că, a fost dus în pustie chiar de Duhul Sfânt ca să fie ispitit, după cum ne relatează Biblia. De ce oare? Ispitirea Lui de trei ori, pleacă de la fizic (vezi pâinea, până la spiritual, a treia ispitire).

Așa că, dacă însuși Isus a fost necesar să fie ispitit, atunci, probabil că și noi, oamenii de rând, este necesar să fim ispitiți. Poate că ne ajută la acea evoluție spirituală, necesară nouă, spiritelor ce ajungem pe Pământ. Căci până la urmă la asta se reduce existența noastră pe Pământ.

„Și mă izbăvește de cel rău" semnifică „apără-mă de cel rău". De fapt „a izbăvi" însemnă „a scăpa". Atunci acest vers se referă la ajutorul cerut Divinității pentru a te lepăda de ceea ce este rău în tine. De partea ta negativă.

„Căci a Ta e împărăția și puterea și slava, în veci „semnifică recunoașterea lui Dumnezeu ca Autoritate Supremă.

„Amin" este „Aum" este Cuvântul din care se naște lumea manifestă. Spunând „Amin" sau „Aum" este ca și cum ai întări rugăciunea prin evocarea Vibrației Cosmice, prin evocarea, până la urmă, a lui Dumnezeu. Dumnezeu și Cuvântul sunt una și aceeași.

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1:1).

„Amin" este ca o incantație la sfârșitul rugăciunii care să aducă vibrații pozitive, care să le întărească pe cele ale rugăciunii. Este ca și cum am rosti numele lui Dumnezeu.

Asta cred eu că este, semnificația acestei rugăciuni. Deocamdată.

Amin!

Azi, 02.08.2010, ora 15:48. Un cuvânt nou pentru mulți oameni este cuvântul „chakre" . Ele sunt cele care întrețin legătura

corpului fizic cu mediul înconjurător. Fără de ele nu se poate trăi. Nu poți exista, căci omul are nevoie de mediul înconjurător. Există o interdependență între corpul fizic și mediul în care trăim.

Chakra este o denumire în sanscrită ce înseamnă „roată, disc". În contextul corpului omenesc, chakra înseamnă centru energetic. Fiecare chakră corespunde unui anumit nivel de constiință, fiind sensibile la anumite culori, sunete, cristale, mantre, arome.

Se cunosc un număr de șapte chakre principale, dar există și foarte multe chakre secundare (ale umerilor, ale palmelor, ale picioarelor, a inimii, ficatului,etc). Cele principale sunt legate între ele prin canalul central Sushumna, ce se află localizat de-a lungul coloanei vertebrale. În zona chakrei inferioare (de fapt între prima chakră și a doua chakră) se află șarpele Kundalini, energia latentă a creativității conștiente. Când acesta este trezit, poate să urce de-alungul canalului Sushumna, până când ajunge la nivelul chakrei superioare, chakra coroanei, determinând iluminarea.

Chakrele în sine nu au energie. Ele preiau energia din mediul înconjurător, permițându-le astfel o functionare bună.

Există pe lângă cele șapte chakre principale și o mulțime de chakre secundare. Unii spun că ar fi câteva sute. Cele mai importante ar fi cele ale mâinilor, tălpilor, urechilor, ochilor.

Chakrele au proiecție dorsală, exceptând prima si ultima chakră și se rotesc continuu, cu alternanță, în sens orar și antiorar. Fiecare chakră funcționează pe șapte niveluri, pornind de la material la spiritual. Când ajunge la un nivel foarte mare, are loc un fenomen majestuos și anume ridicarea șarpelui Kundalini până în creștetul capului, la nivelul chakrei coroanei și apare așa numita „floarea cu o mie de petale", iluminarea, atingerea lui Dumnezeu. Întoarcerea în sânul lui Dumnezeu. Acesta este stadiul suprem al elevării spirituale. Voi spune câte ceva despre fiecare chakră.

Muladhara Chakra (chakra pubiană sau a rădăcinii)

Se află în prelungirea coloanei vertebrale la jumătatea perineului, asigurând legătura cu pământul. Coordonează simțul mirosului, glandele suprarenale, oasele, dinții, cartilajele și regiunea inferioară a corpului (rect, prostată, vezică urinară). Dirijează de asemenea, eliminarea toxinelor din organism și realizează echilibrul sexual al persoanei.

Are rol de bază în supraviețuire și în situațiile de urgență. Răspunde de creativitate, de anxietate, de flexibilitate. Se ocupă de mecanismele ce duc la obținerea celor ce țin în viață corpul fizic (hrană, bani etc.) asigurând supraviețuirea. Este chakra care împământează. O coardă plasată în această chakră înseamnă"am nevoie de ajutorul tău pentru a supraviețui".

Proasta funcționare a chakrei pubiene are ca efect incapacitatea de a menține o slujbă sau un nivel de trai și determină realizarea acțiunilor impuse de frică. Exteriorizează efectele problemelor nerezolvate cu părinții în perioada copilăriei. Se deschide foarte mult în stări de pericol, iar deschiderea ei bruscă duce la instabilitate emoțională temporară. Blocarea face ca persoanele să fie aeriene, „cu capul în nori", sau să sufere de obezitate, hemoroizi, constipație. Închiderea ei produce impotență.

Culoarea este roșu aprins.

Elementul ce îi corespunde este Pământul.

Cromoterapie: roșu de foc

Fonoterapie: Do major, vocala „U".

Meloterapie: muzica ritmată.

Aromaterapie: Cedru și cuișoare.

Cristaloterapie: Agat, coral roșu, rubin, jasp

Naturoterapie: Răsărit și apus de soare.

Swadhisthana Chakra (chakra subombilicală)

Se află localizată la doi centimetri sub ombilic. Coordonează gustul, organele de reproducere, rinichii, vezica urinară, lichidele corpului (sânge, limfă, spermă, urină,lichide digestive). Determină integrarea socială, conformismul, mimetismul si senzualitatea, controlează nevoia de autocontrol și manipulare, isteria, furia. Dacă este deschisă, prin ea se pot prelua starile negative de la alte persoane. Dă încredere în sine. Blocarea ei determină impotență, vaginism, boli renale sau ale vezicii urinare. Tot de ea depinde și practicarea cu plăcere a actului sexual și relaxarea, ea controlând practic calitatea relațiilor noastre. Corzile din această zonă semnifică „te doresc din punct de vedere sexual". Prin corzile de la acest nivel se poate pierde energie.

Culoarea este portocaliu.

Elementul caracteristic este apa.

Cromoterapie: orange

Fonoterapie: Re major vocala „O"

Meloterapie: muzica ușoară.

Aromaterapie: ylang-ylang, ulm, stejar

Cristaloterapie: carneol

Naturoterapie: cerul portocaliu dimineața, apa limpede

Manipura Chakra (chakra plexului solar)

Se află localizată între vertebrele T12 și L1. Este chakra cea mai expusă vampirismului energetic. Coordonează simțul văzului, sistemul digestiv, ficat, splină, sistemul neurovegetativ și producerea insulinei. Este responsabilă de tonifierea generală a organismului. Coordonează starea de relaxare și asigură capacitatea de concentrare și claritate în gândire, corespunzând deschiderii către Lumină și energii superioare. Corzile situate la acest nivel înseamnă „am nevoie să te controlez". Dezechilibrul

duce la teamă, intimidare, teama de responsabilități, ulcer, diabet, anorexie, hipoglicemie.

Culoarea este galben-auriu.

Element: foc

Cromoterapie: galben

Fonoterapie: Mi major, „o" deschis

Meloterapie: ritmuri înfocate și muzica orchestrală.

Aromaterapie: lavanda, rozmarin, bergamota

Cristaloterapie: ochi de tigru, chihlimbar, topaz nobil auriu, citrin

Naturoterapie: lumina Soarelui la prânz.

Anahata Chakra (chakra inimii)

Este situată în centrul pieptului, în dreptul inimii, între vertebrele T4 și T5. Coordonează timusul, inima, zona superioară a spatelui, plămânii, sistemul circulator, pielea și mâinile (pipăitul). Determină capacitatea de iubire, încrederea în sine, bucuria de a trăi, compasiunea, acceptarea, gelozia, ostilitatea, căutarea adevărului, scăzând teama sau impactul stesului și asigură calmul, armonia și concentrarea. Corzile de la acest nivel semnifică „te iubesc" sau „te doresc", dar ele nu extrag din noi la fel de multă energie ca celelalte tipuri de corzi. Disfuncțiile acestei chakre duc la scăderea chefului de viață, astm, hipertensiune arterială sau hipotensiune arterială, boli de inimă sau de plămâni.

Culoarea este verde cu roz în centru.

Element: aerul

Cromoterapie: verde, roz.

Fonoterapie: Fa major, vocala „a"

Meloterapie: muzica, clasică, muzica sacră.

Aromaterapie: trandafiri

Cristaloterapie: smarald, jad, cuarț roz, turmalin trandafiriu

Naturoterapie: pajiște înflorită, cer trandafiriu

Vishuddha Chakra (chakra gâtului)

Se află la baza gâtului în zona gandei tiroide. Coordonează auzul, tiroida și paratiroidele, esofagul, gâtul, ceafa, maxilarele și sistemul limfatic. Controlează tensiunea arterială.

Exprimă bucuria, resentimentele, frustrarea, senzația de bine, capacitatea de comunicare, trăirile de natură spirituală, transcederea aspectelor temporare, asigură inspirația și ne ajută să ne realizăm visurile. Reprezintă centrul claraudiției. Dacă această chakră se închide, nu mai permite exprimarea emoțiilor, ele acumulându-se și ducând la apariția exprimărilor organice. Închiderea ei produce introvertirea. Orice lucru nerostit la timp se acumulează aici, producând diverse boli ca laringita, amigdalita sau hipertiroidia.

Este chakra cea mai ușor expusă stessului. Disfuncția ei poate determina tracul, bâlbâiala, timiditatea sau depresia. Corzile ei pot însemna „trebuie să comunic cu tine".

Culoarea este azurie.

Element: eterul

Cromoterapie: azuriu

Fonoterapie: Sol major, vocala „e".

Meloterapie: muzica cu tonuri înalte, melodii sacre, meditative

Aromaterapie: salvie și eucalipt

Cristaloterapie: acvamarin, turcoaz, calcedonie

Naturoterapie: cer albastru, valuri.

Ajna (Agnya) Chakra (chakra celui de-al treilea ochi, ochiul lui Shiva)

Este situată un centimetru deasupra ochilor, între sprâncene. Este centrul de comandă mintală, clarviziune și telepatie și coordonează toate simțurile, glanda hipofiză, ochii, sinusurile. Ea semnifică înțelepciunea, capacitatea de autodeterminare, posibili-

tatea de conectare cu Sinele nostru interior, accesul la cunoașterea universală și dezvoltare interioară.

Afectarea ei poate determina confuzii, iar funcționarea ei optimă asigură puterea de concentrare. Disfuncția acesteia poate determina paranoia, confuzia și încordarea, însoțite de dureri de cap iar daca este prea deschisă se poate determina o mare sensibilitate la nivelurile relației cu astrele și cu gândurile.

Culoarea este indigo.

Cromoterapie: indigo

Fonoterapie: La major, vocala „i"

Meloterapie: muzica clasică, muzica cosmică

Aromaterapie: menta, iasomia

Cristaloterapie: safir indigo, sodalita

Naturoterapie: cerul de noapte

Sahasrara Chakra (chakra coroanei)

Este situată in vârful capului (vertex). Coordonează creierul, echilibrul fizic și psihic, glanda epifiză și secreția de serotonină, motricitatea, vorbirea, vederea, somnul. Este chakra intuiției pure, iar blocarea ei determină starea de șoc, înstrăinarea și depresia, senzația de a fi „părăsit de Dumnezeu".

Funcționarea optimă determină starea de confort și de seninătate. Este chakra extracorporalizării, prin care spiritul părăsește corpul (când spiritul ajunge la acest nivel, omul capătă conștiința de sine, **se trezește**), iar meditația pe această chakră duce la pacea universală și primirea de informații utile din astral.

Corzile de la acest nivel pot însemna „vreau să te controlez" sau „trebuie să-mi urmezi învățăturile" și trebuie îndepărtate pentru a nu fi împiedicat liberul arbitru și judecata personală.

Culoarea este alb-violet.

Cromoterapie: alb și violet

Fonoterapie: Si major, consoana "m"
Meloterapie: Liniște
Aromaterapie: lotus
Cristaloterapie: ametist, cuarț
Naturoterapie: pisc înzăpezit.

Astăzi, 14.08.10, ora 18:29. Astăzi vreau să vorbesc despre conștiință. Conștiința este totul. Se poate explica orice cu conștiința. Totul este conștiință. Trăim în conștiință. Dar avem și conștiință. Nu poți exista fără conștiință. Nimic nu poate exista dacă nu există conștiință. Noi suntem conștiință.

Osho spunea că oamenii care nu au conștiință sunt caracterizați de caracter. Lipsa conștiinței determină apariția caracterului.

Eu spun că toți oamenii au conștiință. Și animalele au conștiință. Până și furnica are conștiință. Dacă nu ai conștiință, atunci nu poți exista. Dumnezeu este Conștiință. Și nimeni nu poate exista în afara lui Dumnezeu. Pur și simplu nu se poate.

De asemnea, mai spun că toți oamenii au caracter. Dar ceea ce Osho voia să spună era faptul că, pe oamenii ce nu îi caracterizează conștiința, îi caracterizează caracterul.

Nu este în regulă să nu te caracterizeze conștiința. Din moment ce o ai, de ce să nu o folosești? În momentul în care ai conștiință și ești condus de ea, atunci ești pe drumul cel bun. Ești în acord cu Dumnezeu, ești în direcția bună.

Multă lume spune că nu are conștiință. Asta este o prostie. Dar, că nu și-o ascultă, asta este o altă problemă. Nu poți spune că nu ai conștiință. Este ca și cum ai spune că nu există Dumnezeu. Și asta este un nonsens. Dacă Dumnezeu n-ar exista, nimeni și nimic n-ar fi existat. Garantat 100%.

Gurdjieff spunea că ceea ce este necesar este Conștiința. O conștiiță nu poate niciodată să contrazică o altă conștiință ci doar

o morală poate contrazice o altă morală, chiar să o nege ușor. Căci conștiința este diferită de moralitate. Și, de fapt, oamenii se bazează pe moralitate și nu pe conștiință. Moralitatea nu are nimic general. Conștiința, da. Ceea ce este moral pentru cineva, sau pentru o țară, nu este moral pentru alcineva, sau o altă țară. Conștiința este aceeași. Doar nivelul de înțelegere este diferit. Atât.

Azi, 18.08.10, ora 17:00. Aș dori să lămuresc acum câteva aspecte cu privire la o tragedie umană ce s-a întâmplat acum vreo două zile. A ars o maternitate într-un spital mare din București și au murit vreo patru prunci, iar șapte sunt în stare critică. Televiziunile vor să facă audiență, și atunci, cum spuneam astăzi, ceva mai devreme, lipsind bunul simț oamenilor, încearcă să prezinte tot felul de scenarii din ce în ce mai triste și prin urmare să „întoarcă cuțitul în rană".

Dar, ce s-a întâmplat, de fapt? De ce a permis Divinitatea ca acești copilași să moară? Va trebui să stabilim de la bun început că, moartea nu este ceva înspăimântător, ci mai degrabă o întoarcere acasă. Această problemă se va îndrepta în viitorul apropiat, când toate vor reveni la normal. Și nu normalul de acum...

De ce s-a permis acest lucru? Păi, să gândim logic. La reîncarnare ne alegem destinul, împreună cu spirite luminate, ce ne ghidează. Dacă aceste spirite și-au ales destinul, de ce au vrut să moară? Aici trebuie să avem o imagine de ansamblu. De ce credeți că sunt atât de mulți locuitori pe planetă? Și numărul lor este în creștere... Simplu. Suntem foarte aproape de trecerea dintre ere. Suntem foarte aproape de 2012, de ajungerea în era Luminată, unde evoluția spiritelor este cu mult mai grea decât în această epocă întunecată în care ne aflăm. De ce? Simplu! Căci în epoca luminată nu vor mai fi asemenea ispite, nu va mai fi răutate pe Pământ și, în consecință, dacă nu vom mai fi puși la încercare, nici nu vom evolua. Așa că

toate spiritele de pe Pământ sunt aici pentru a evolua. Asta este ultima încercare dinainte de „pauză". Iar cei ce au mari "păcate" de șters, de anulat, aleg această cale, ce noi o numim radicală.

Așadar, acei copii AU HOTĂRÂT EI să moară, dinainte de a se naște aici pe Pământ. Și prin urmare Divinitatea a acceptat chiar cu plăcere și bucurie această alegere a acestor spirite, căci știau că prin această alegere au evoluat cu încă o treaptă pe lunga scară a evoluției.

Aceasta este de fapt explicația a tot ce s-a întâmplat și de ce s-a permis o "întâmplare" atât de nefericită.

Asta trebuie să căutăm, într-o asemenea întâmplare. Asta trebuie să înțelegem dintr-o asemenea întâmplare. Asta s-a întâmplat de fapt.

Astăzi, 17.09.2010, ora 14:02. Până deunăzi, credeam că există doua feluri de orgoliu: unul, majoritar, negativ și unul, minoritar, pozitiv. Pe ce îmi argumentam afirmația de mai sus? Credeam (și încă mai cred) că orgoliul este apanajul oamenilor mai puțin cultivați, al oamenilor ignoranți, al oamenilor ce cred că li se cuvine orișice. În schimb, orgoliul pozitiv îl consideram a fi cel caracteristic oamenilor foarte cultivati, foarte destepti, cei care au ajuns la un nivel de cultură greu de egalat. Toată această teorie, cu toate că nu mi se potrivea în totalitate, am acceptat-o din cauza unei „viziuni" ce am avut-o în timpul unei meditații. În acea meditație mi-a aparut în față Arhanghelul Mihail. Neștiind cine este (căci doar nu scria pe El sau sub El !) și nefiind sigur pe mine, cu toate că în adâncul sufletului meu știam, am întrebat pe cineva, ce era pe lângă mine, cine ar putea fi acest presupus Arhanghel. La rândul lui, acesta mi-a adresat o întrebare: „cum era?" iar eu i-am răspuns: „impunător, parcă mă sfida, parcă era orgolios". Din acel moment m-am gândit

în ignoranța mea că și structurile superioare pot fi orgolioase. Dar acum am aflat că nu este deloc așa. De fapt de ce am înțeles astfel lucrurile? Răspunsul l-am aflat ieri, în discuția pe care am avut-o cu un spirit luminat. Două probleme sunt de atins aici.

Prima dintre ele, ar fi că noi percepem un lucru în funcție de cum suntem noi. În principiu, lucrurile ce se întâmplă, sunt cumva imparțiale, dar și pentru că noi le facem și le atragem (dar despre asta, altădată!). Ceea ce noi percepem este în funcție de „structura" noastră. Adică, dacă suntem răi, orgolioși, vanitoși, vom percepe un lucru oarecare ca fiind un lucru rău. Dacă suntem buni, iubitori, sufletiști, lucrurile pe care le vom percepe vor fi, din contră, bune, plăcute omului și sufletului.

A doua problemă de abordat ar fi că nici măcar nu am știut să mă exprim atunci când am fost întrebat despre „viziunea" mea. În loc de „senzatia de superioritate, de orgoliu", era mai corect să spun, ca era o „senzație de fermitate, de siguranță". Și așa mi s-a părut că este mai corect! Sunt similare și totuși atat de diferite... Revenind la orgoliu, acum cred că nu mai există decât un singur tip: cel rău. nu există orgoliu bun. Orgoliul nu te lasă să fii bun, înțelept, empatic. Orgoliul este determinat de ego. Atât timp cât ai orgoliu, ego, nu te poți eleva spiritual. Cum îmi place mie să spun, „nu crești spiritual". Ori acesta este sensul existenței noastre...

Azi, 19.09.2010, ora 17:56. Alături de moarte putem să discutăm despre apariția răului. Am atins acest subiect de mai multe ori în cartea mea, „Jurnalul căutării de sine" și încă nu am ajuns la o teorie stabilă. Intenționez să mai abordez acest subiect pe blog, dar, vreau să spun de la început că nu va fi cumva o abordare consecutivă, ci va fi atunci când voi considera de cuviință că va trebui scris. Cum s-a născut răul? La nivelul lui Dumnezeu Creatorul, răul nu există, n-a existat și nici nu va exista.

La nivelul lui Isus și mai jos, răul există. Cum? Chiar și acolo există dualitatea. Căci Isus este un spirit predominant masculin, dar tot în acest fel există și Maica Domnului care este un spirit feminin. Asta înseamnă că există dualitate. Mai jos, la nivel de Arhangheli, Îngeri, există de asemenea. Ce să mai spunem la nivel de oameni... Dacă la nivel de Îngeri, Arhagheli, există rău, dar fiind opusul lor, la nivel de oameni există răul în interiorul structurii lui. Dualitatea la nivel de Îngeri este externă, dacă îi pot spune așa, iar la nivel de oameni este internă. Aș vrea să expun o întâmplare personală despre acest subiect.

Eram la volanul mașinii unui prieten, apropiindu-ne de oraș. La un moment dat am încercat să depășesc un TIR, o mașină foarte lungă. Intrând în depășire șoferul acelei mașini a accelerat așa încât eu nu mai reușeam să trec de el. Fiind pe contrasens, a apărut o altă mașina din față. Acela din fața mea a încercat sa mă atenționeze, dar neavând unde să mă duc am rămas pe contrasens, așa că cel din fața mea a încetinit și a tras pe dreapta. După ceva timp am reusit să depășesc mașina TIR. A trecut acest eveniment și mă gândeam că dacă, după ce l-am depășit, aș fi pus semnal de avarie, un semal neutru, ce ar fi înțeles cei doi șoferi din acest semnal? Șoferul care a încercat să evite accidentul ar fi înțeles că semnalul de avarie este un semnal de mulțumire din partea mea, cel cu TIR-ul ar fi înțeles ca l-am înjurat. Cum, același semnal este înțeles diferit de doi oameni? Răspunsul ar fi că este înțeles în funcție chiar de structura interioară a fiecăruia. Cel ce este bun la suflet și încearcă să ajute semenii va înțelege după sufletul lui. Adică i-am mulțumit. Cel care este hain la suflet și încearcă să facă rău în jur și semenilor lui va înțelege după sufletul lui. Adică înjurături. Căci se simțea cumva cu „musca pe căciulă". Știa că a încercat să facă ceva rău, ceva ce nu este în armonie cu mediul înconjurător și cu Dumnezeu și prin urmare de la un semnal neutru înțelege ceea ce structura

lui interioară decriptează. Răul. Conștiința lui fiind inferioară nu poate accepta lucruri bune. Fiind așa, pare că unii sunt condamnați să rămână răi. Ei bine nu este așa. Căci oamenii au liber arbitru. Așa că trebuie să și vrei. Căci dacă structura lui interioară cere, dar omul nu face nimic în sensul ăsta, atunci partea lui de vină este că nu vrea să accelereze procesul de evoluție. Căci de evoluat oricum toți evoluăm până la urma. Depinde doar de timpul necesar. Există două categorii de oameni care fac rău. Prima, oamenii care fac rău altora, dar acea acțiune care determină răul unuia determină binele lui propriu. Acesta este un proces reversibil, indvidul se poate schimba. Mai are o șansă. A doua categorie, este cel ce face rău din simpla plăcere. Dar despre asta altă dată.

Azi, 29.09.2010, ora 21:03. Întrebarea multor oameni este: ce va fi în 2012? Este un subiect ce merită atenția noastră a tuturor. De ce 2012? În calendarul maiaș există un început care este majoritar acceptat ca fiind 13 august 3114 Î.H., dar pus sub semnul întrebării de alții. Sunt mai multe sisteme de calcul a calendarului, respectiv a începutului Calendarului Lung (căci există și un calendar scurt). Cea mai uzitată este cea numită GMT (Goodman Martinez Thomson). Se realizează o corelație între calendarul maiaș și calendarul gregorian. Dar trebuie avut în vedere că gregorianul a fost introdus în anul 1582 D.H.. Așadar, se extind datele în trecut prin datele calendarului iulian. Marele Ciclu are 5126 de ani.

Un simplu calcul ne arată ca data de sfârșit este 2012. Mai exact 21 decembrie 2012.

În cartea „Profețiile maya pentru 2012" a lui Gerald Benedict sunt prezentate câteva din profețiile ce au legatură cu sfârșitul Marelui Ciclu. Toate se bazează pe transformarea interioară a omului. Într-una dintre ele se spune „...inițiere în învățătura cosmică, prin care oamenii vor putea atinge o înaltă stare spirituală, pentru

ca ei înșiși să devină Kukulcan". Trebuie precizat că Kukulcan este Domnul Luminii, ceea ce este Iisus pentru creștini.

Acest Mare Ciclu este structurat pe 13 Zile (sau Ceruri), de fapt șapte Zile și șase Nopți , o Zi având aproximativ 395 ani. Maiașii aveau un calendar ciclic și nu unul liniar cum este calendarul gregorian. Și mai important este că acest calendar al maiașilor nu este doar astronomic cum este cel Gregorian, ci este și sacru și predictiv. El prezintă datele importante asupra vieții pe Pamânt. Modificările ce au avut loc în istorie au fost prezise de calendarul mayaș. De exemplu, prin jurul anului 434 D.H.(începutul celui de-al 10-lea cer sau a cincea noapte), hunul Attila a atacat Europa centrală și a împins triburile germanice să prade Roma, ceea ce a determinat căderea Imperiului Roman. Trebuie spus că Zilele au caracter pozitiv, iar Nopțile au caracter negativ. Și exemplele pot continua.

Carl Johan Calleman în cartea sa „Calendarul mayaș și transformarea conștiinței" studiază și ciclurile scurte (tzolkin). De asemenea și el este împărțit în șapte Zile si șase Nopți. Conform acestui calendar, ca și a celui Aztec, sunt mai multe cicluri de creație printre care Ciclul Național care a început în anul 3115 Î.H., Ciclul Planetar care a început în anul 1755 D.H., Ciclul Galactic care a început în anul 1999 și Ciclul Universal care va începe în anul 2011, în februarie. Ceea ce este interesant este că acest ultim Ciclu se va sfârși tot în anul 2011, mai exact in 28 octombrie 2011.

Se pare că transformările vor avea loc la nivel de conștiință umană și vor culmina cu renunțarea la conștiința duală, caracteristică Ciclului Galactic, în care ne aflăm încă.

Se spune că va fi ciclul în care omul va atinge Iluminarea. Va domni pacea interioară și iubirea. Schimbările ce vor avea loc vor fi interioare, cele mai importante și mai puțin importante cele exterioare. Din 2011 până în 2012 este posibil ca oamenii să caute

modalități de adaptare la noua Conștiință cosmică. Acesta este sfârșitul ciclurilor. Nouă cicluri de toate și atât. Ce va urma după 2012, dacă va începe un nou șir de cicluri sau nu va mai începe nimic, vom afla în curând.

Azi, 08.10.2010, ora 18:55. Voi continua să dezbat două noțiuni fundamentale: binele și răul.

Gurdgieff spunea că răul este subiectiv. Răul este pentru om tot ceea ce se opune dorințelor sale, instinctelor sale, intereselor sau concepției sale de bine. „Astfel răul nu există deloc".

În evanghelia după Lucifer (da, există și așa ceva) se spune că răul a fost pe nedrept atribuit lui Lucifer și că, într-adevăr răul este parte integrantă din om.

Să începem cu începutul… La începutul lumilor, Dumnzeu Creatorul a făcut Universul vizibil și nevizibil, a făcut animalele ce locuiesc planetele, le-a dat Conștiință în funcție de stadiul lor de dezvoltare. În paranteză fie spus, nimic nu poate exista în acest Univers/Universuri, dacă nu permite Dumnezeu. Adică, nu poate fi inventată mașina decât dacă Dumnezeu a permis și a emis ideea de mașină așa încât să existe matricea pe care să fie construită mașina. Așa că, Dumnezeu a emis ideea de „bine". Apoi în infinita Lui înțelepciune a emis ideea de „rău". De ce? Căci Dumnezeu este Iubire, este bun ar spune cineva. Da este bun, dar tot Dumnezeu a emis niște legi după care se ghidează tot Universul cu tot ce este în el. Și una dintre legi spune că, dacă ai greșit vei plăti cu aceeași „monedă" pentru greșeala ta. Este legea karmei.

Dacă Dumnezeu a permis să existe binele, a trebuit să permită să existe și răul, căci trebuie creat un echilibru. Așa cum a creat ziua și noaptea, așa cum a creat întunericul și lumina, așa cum a creat energia Ki (sau Chi) și energia Ka, tot așa a creat și binele și

răul. Binele și răul, ca noțiuni. Adică a permis răului și binelui să se manifeste. Căci, până la urmă, a lăsat liberul arbitru.

Ce evoluție ar mai fi, a spiritelor pe care El le-a creat, dacă ar fi existat numai binele? S-ar mai putea numi evoluție? Și cu toate astea Dumnezeu nu se poate numi dual. Nu. El este. Atât. Pe El nu-L interesează dualitatea. Nu. Nu-L interesează dacă tu nu ești conform principiilor Lui acum. Oricum vei fi. Ai o veșnicie la dispoziție. Toți vom ajunge în sânul Lui, mai devreme sau mai târziu. La acest nivel de fapt, „mai devreme sau mai târziu" nici nu există. Căci nu există Timp. Acolo, la acel nivel, există Veșnicia.

Atunci, de ce există Iadul? Și ce sunt demonii, diavolii? Așa cum am scris în cealaltă carte, Raiul și Iadul sunt așezate pe aceeași linie, numai că sunt la niveluri diferite. Apropierea de Dumnezeu înseamnă Raiul, iar depărtarea de El înseamnă Iadul. Căci Dumnezeu înseamnă Iubire. Și lipsa Iubirii, lipsa Luminii duce la suferință.

Dar cine ajunge în Rai, cine ajunge în Iad? În Rai ajung spiritele care fac voia lui Dumnezeu. Adică aplică principiul „Iubire, Lumină, Pace". Iubire, care trebuie, așa cum spunea Hristos, să fie necondiționată. Adică, să iubești și pe fratele tău, dar și pe cel ce ți-a făcut un rău. Să îți iubești și dușmanul. Asta este dovada vie de Iubire! În Iad ajung cei care fac rău altora, de plăcere, de voie, de nevoie, sau cei care nu vor să se înalțe spiritual. Sunt în general spirite inferioare, sau spirite tinere, cu o vârstă astrală mică (care au o conștiință joasă). Așa stând lucrurile, înseamnă că toți am fost la un moment dat, într-o clipă a veșniciei, prin Iad.

În Iad cum este? Păi cum să fie, este întuneric, răutate, putreziciune, groază, frică, tot ceea ce înseamnă lipsa lui Dumnezeu. Iar acei diavoli sunt niște spirite inferioare. Care, cred eu că pot evolua, dar nu vor! Căci fiecare este liber, până la urmă să își aleagă traseul. Dar, într-un final, nu toți vom ajunge în sânul lui Dumnezeu? Trebuie doar să vrei!

Biblia spune că, la un moment dat, un înger s-a răzvrătit. Atunci, el a reușit să strângă adepți dintre spirite sau alți îngeri. Și și-au așezat împărăția la polul opus lui Dumnezeu. De ce? Pentru că nu puteau coexista și răul și binele în același loc. Sunt de polaritate diferită. Deci, răul nu poate exista decât în absența binelui. Asta înseamnă că dacă faci voia lui Dumnezeu, n-are de ce să îți fie frică de diavoli. Căci răul se „prinde" numai dacă ești vulnerabil. Dacă ești și tu rău, dacă faci rău altuia, intenționat, dacă ești invidios, dacă ești egoist, hain la suflet, dacă nu ești empatic, dacă ești orgolios, arogant și altele asemenea. Totul depinde de tine. Dacă tu ești în acord cu Dumnezeu, atunci totul este în regulă. Cum ne învăța Iisus în marea sa generozitate „Fiți, dar, voi desăvârșiți precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este" (Matei 5:48).

Azi, 15.10.2010, ora 00:11. La nivelul lui Dumnezeu Creatorul, nu există nici bine nici rău. Există numai acțiune. Atât. La un nivel inferior Lui, există dualitate, dar nu de genul „bine și rău". Teoretic poate exista, dar practic, nu. De ce? La nivelul lui Isus, răul există, ca fiind un opus a ceea ce reprezintă El, dar nu-L poate afecta. La nivel al planetei Pământ răul există (și se pare că există din plin) și poate afecta oamenii.

Ca răul să existe, trebuie ca Dumnezeu Creatorul să fi permis acest lucru. Căci dacă El nu emite ideea, nu poate exista nimic. Am spus-o și mai devreme, nu poate fi inventată mașina dacă Dumnezeu nu a emis în univers ideea de mașină, așa încât să existe o matrice de mașină în eter. Orice este pe Pământ este și în ceruri! Și orișice este în ceruri, nu există decât dacă Dumnezeu permite asta, decât dacă Dumnezeu emite acea idee. Nu se poate altfel! De ce ar emite Creatorul a tot ce există ideea de „rău"? Asta nu reușeam să înțeleg...

„Răul" este necesar în evoluție. În evoluția „grosolană" pe care o facem noi pe această planetă ca să putem trece de un anumit nivel, să putem transcede conștiința dual㠄 Asta este o etapă importantă a evoluției spiritului. Un examen foarte greu pe care noi, cei încarnați pe Pământ trebuie și am fost de acord să îl susținem! După ce vom transcende conștiința dual㠄 (după calendarul maiaș, după decembrie 2012), ne vom încarna pe altă planetă (sau poate chiar tot aici, căci și Pământul se pregătește pentru 2012) unde nu va mai exista răul. Nu vom mai percepe răul. Totul va fi făcut din iubire și prin iubire. Părintele Cleopa spunea că liberul arbitru înseamnă de fapt refuzarea răului, căci iubirea este calea Adevărului, este calea de urmat. Nu trebuie decât să refuzi, să nu permiți, să nu accepți răul. Dacă poți face asta și dacă vrei să faci asta, atunci ești pe calea cea bună. Nu trebuie să faci nimic ci numai să refuzi răul. Atât. Te vei plasa automat pe calea binelui.

Se spunea în evanghelia după Lucifer că răul nu există. Că problema este mintea dual㠄 a omului. Aici sunt două probleme. Prima, se spune că cel mai mare câștig al diavolului este să te facă să crezi că el nu există, de fapt. Ba da, diavoli există, dar, nu te pot aborda decât dacă esti "abordabil". Dacă ești vulnerabil. Dacă frecvența ta de vibrație seamană cu a lui. Pe stradă o mașină claxonează prostituatele și o femeie de afaceri. De fapt tu atragi aceste lucruri.

Revenim la ceea ce spunea parintele Cleopa. Trebuie să reușim să renunțăm la conștiința dual㠄 Dacă refuzăm răul, suntem automat pe calea cea bună. Stă numai în puterea noastră să facem acest lucru.

Închipuiți-vă că pe o planetă sunt numai oameni evoluați spiritual. Numai sfinți. Ce rost ar mai avea răul? Căci el nu se „prinde" decât dacă i se dă voie. De la un anumit nivel, răul nu te mai afectează. Și atunci, de ce ar mai trebui să existe? Răul există numai pentru anumite stadii de evoluție. Asta nu reușeam să înțeleg!

Aștept cu nerăbdare ziua când nu vom mai fi „dualiști”! În viața asta sau următoarea!

Azi, 06.11.2010, ora 09:36. Un subiect mai delicat pentru majoritatea oamenilor este cel despre moarte. De la început vreau să specific că vorbesc despre moartea naturală și nu despre sinucideri. Căci sinuciderile implică multe și nedorite complicații!

Moartea în ziua de azi este văzută ca ceva înspăimântător, ca o pierdere a celui drag, a prietenului, a poetului (asta a propos de ce s-a întâmplat zilele astea). De ce percepem astfel lucrurile?

Pe vremea dacilor, moartea era văzută ca un eveniment pozitiv în viața comunității și chiar pentru existența celui decedat. La așa zisa îmormântare se chefuia si se râdea, era o mare veselie. De ce? Pentru că, atunci credința era că cei ce au murit se întorc acasă. Punctul de referință (ca în fizică) era altul. Noi, aparțiem Cerurilor și venim pe Pământ doar în vizită. După ce suferim aici cât suferim, ne întoarcem acasă. Viața era văzută ca o mare CĂLĂTORIE.

De aproximativ 1500 de ani, de când biserica a hotărât scoaterea ideii de reîncarnare din Biblie și din viața oamenilor, ne-a fost indusă GREȘIT ideea cum că nu avem decât o viață. O viață dar care nu prea își găsește rostul. Sensul vieții pe Pământ nu poate fi explicat doar printr-o viață. Mințindu-se cu privire la acest lucru, a trebuit să mintă și cu privire la altele, căci erau înlănțuite. Și atunci s-au schimbat multe din ceea ce se numește sensul vieții omului pe Pământ, din existența Creatorului, din crearea noastră ca spirite și ca și corpuri fizice și multe altele care au rămas fără un răspuns plauzibil iar explicațiile date de ei sunt de-a dreptul hilare.

Așadar, de 1500 de ani suntem învățați ALTCEVA. În mod artificial. Având în conștiința colectivă această minciună, am fost nevoiți să acceptăm că avem o singură viață și că atunci când o

pierdem, pierdem tot. De asemenea atașamentele care se formează într-o viață ne determină să reacționăm astfel. Căci în religiile indiene, în esoterism, suntem învățați că atașamentele nu trebuie să aibă loc într-o viață de om. Oamenii sunt speriați de moarte din ignoranță. Nu știu, sau nu vor să afle nimic despre moarte și, prin urmare, neștiind nimic despre asta, îi sperie.

Dacă, așa cum am învățat la fizica mecanică, schimbăm punctul de referință, viziunea noastră asupra fenomenului numit moarte se schimbă, de asemenea. Simplă fizică. Asadar...

Suntem spirite vechi de câteva miliarde de ani, ce trebuie să evoluăm, să trecem prin toate etapele evolutive (ca la grădiniță, scoală, din clasa I până într-a XII-a, facultate, ș.a.m.d.). Pentru asta trebuie să ne încarnăm și să ne reîncarnăm, până ne învățăm „lecțiile". Trăim în astral sute de ani pământești, iar pe Pământ zeci de ani. Atunci, de cine aparținem, de Pământ sau de Astral? În câteva miliarde de ani am trăit maxim câteva milioane de ani încarnați. Atunci? Mai este justificată tristețea unei treceri dincolo? Căci acolo trăiești în continuare, chiar dacă nu ești în stare să percepi această existență.

În curând vom reveni la această credință, care este credința adevărată și care este în măsură să ne facă într-adevăr să percepem ADEVĂRUL.

Azi, 07.11.2010, ora 22:34. Am scris în cartea mea despre posibilitatea existenței unui așa zis Multivers. Cum că, orice dimensiune poate fi considerată un Univers, iar toate Universurile adunate determină un Multivers. Așa cum printr-o linie poți trasa o infinitate de puncte, prin fiecare punct poate fi definit un plan si chiar o dimensiune. Asadar ar exista o infinitate de planuri ce întretaie acea linie și, în consecință, o infinitate de dimensiuni. Asta este un exemplu în 2D! Se poate extrapola si la 3D.

Daca există o infinitate de dimensiuni, o INFINITATE, atunci poate exista simultan o infinitate de planete Pământ. O infinitate de istorii (câte una pentru fiecare posibilitate). De exemplu, undeva într-o anumită dimensiune, Hitler ar fi câștigat războiul din anii ’40, sau Iliescu nu l-ar fi dat jos pe Ceaușescu, Sau. Sau, sau… o infinitate. Atunci, în acea infinitate, noi ne putem creea propria realitate. Există realități pentru fiecare individ. Asta o stiu, acum încerc să o explic altfel. Fiecare realitate există pe o anumită frecvență de vibrație. În momentul în care nouă ne crește vibrația ne mutăm într-o realitate pe care noi am creat-o într-o altă dimensiune paralelă, în care determinăm să ne întâlnim cu alte persoane de aceeași vibrație, cu aceleași căutări. Realitatea este proprie creație. Practic, atunci când Mahatma Gandhi spunea că trebuie să te schimbi pe tine însuți dacă vrei să schimbi ceva în lume, de fapt la asta cred că se referea. Schimbându-te pe tine, vei trăi în realitatea creată de tine, iar cei ce vor interacționa vor putea alege pentru ei, în virtutea liberului lor arbitru dacă vor să se schimbe și ei, ca și tine.

Am văzut un filmuleț în care cineva făcea chanelling cu un extraterestru. Și el făcea o analogie: vii acasă te așezi în fața televizorului si îl deschizi. Știi că ai un număr de canale dar vrei să vezi un anumit program de pe un anumit canal. Setezi televizorul pe o anumită frecvență pentru ca să vezi acel program. Așa și cu dimensiunile paralele. Ele coexistă, ca si posturile TV, dar nu poți accesa decât un singur post într-un anumit moment. Dimensiunile paralele fiind asemănătoare între ele, nu realizezi când treci dintr-un plan într-altul, dintr-o realitate într-alta. Practic realitatea ne-o construim singuri, doar trebuie să mai și intrăm în ea. În momentul în care ai schimbat realitatea, viața ta este altfel. Este viața pe care ți-ai dorit-o, este viața pe care vrei s-o trăiești. Fiind într-o realitate diferită de a altora, vei interacționa majoritar cu cei

care au realități de vibrații asemănătoare. De exemplu, dacă ești elevat spiritual nu te vei „ciocni" cu cei care au o vibrație foarte joasă, cu cei care doresc să facă rău, cu cei care sunt haini la suflet. De aceea, printre altele este bine să nu dorești răul nimănui, căci poate influența realitatea pe care o construiești pentru tine, chiar dacă nu ești conștient în acel moment (sau vreodată) de asta. Construindu-ți realitatea ajungi să și trăiești în ea. Când? Depinde de tine.

Schimbă un pic percepția asupra lumii, nu?

Azi, 10.11.2010, ora 22.41. Despre religii am să vă expun în câteva rânduri părerea mea. Am încercat să citesc o carte scrisă de un călugăr ortodox. Mi s-a reproșat, la un moment dat, cum că nu citesc și cărți dintr-astea. Sau numai astfel de cărți. I-am răspuns persoanei respective că, dacă am să citesc numai cărți ortodoxe am să aflu numai o părere, cea ortodoxă. Dacă citesc din mai multe religii, voi avea o părere mai completă. Am mai spus-o și o repet. Calea spre mântuire nu este rezervată NUMAI unei singure religii. La mântuire se poate ajunge pe mai multe căi. E ca și drumul de la Slobozia la București. Pornind de la Slobozia, poți ajunge la București ori pe autostradă ori pe la Urziceni. Nu calea este importantă, ci finalul ei. Așadar am încercat să citesc o carte ortodoxă. Nu am reușit. În carte este descrisă o anumită cale spre mântuirea sufletelor noastre, dar nu explică și de ce trebuie făcut una sau alta. Este o îndoctrinare ca în mai toate religiile. Are, din ceea ce pot eu percepe, adevăruri importante, dar sunt spuse într-o manieră caracteristică bisericii. „Fă chestia aia, că tu oricum ești un păcătos și un nimic. Dacă nu faci așa te bate și te judecă Dumnezeu". Acest ton nu mi s-a potrivit niciodată. Nu pot accepta chestia cu „crede și nu cerceta". Eu spun că toți ar trebui să cercetăm. Vom ajunge la același rezultat. Dar, pe deasupra,

îți și poți explica de ce ar trebui să facem una sau alta. Iar faptul că nu lasă loc altor religii, ci le blamează, mă face să cred că acest om are o viziune prea categorică și restrânsă, ca și cum el ar ști Adevărul absolut, neîncercând să lase o „portiță", căci oricine pe acest Pământ este supus greșelilor. Vă spun că și hinduismul are sfinții lui, și budismul are sfinții lui și brahmanismul are sfinții lui și probabil și alte religii. Nu spun că absolut toate religiile sunt bune. Nici eu nu sunt de acord cu multe dintre ele, mai ales cele din vest. Ortodoxismul, da, are un mare avantaj față de catolicism, iar creștinismul are un mare avantaj față de religiile orientale. Dar asta nu înseamnă că religiile orientale nu sunt bune. Sau că religiile orientale nu au avantaj față de creștinism. Vă spun că ele (nu toate) sunt de multe ori mai curate decât ceea ce a ajuns acum creștinismul față de ce a fost atunci când ni l-a adus Iisus!

Mă așteptam să fie o carte pe un ton liniștit și cu multe învățăminte în ea. În schimb am găsit o carte cu un ton autoritar și totalitar. Sincer, îmi pare rău și sper ca până la urmă să găsesc o carte ortodoxă de care să fiu mândru!

Azi, 13.11.2010, ora 00:06. Voi trece la un termen pe care acum pot să-l explic mai detaliat: compasiunea. Am simțit, în sfârșit, compasiunea! Am tot încercat să îmi explic ce este Compasiunea. Am tot citit, dar nu pot spune că am înțeles-o până astăzi. Tot încearcă diverși oameni să o definească, dar nu o simți. În Dicționarul Explicativ al Limbii Române, compasiunea este definită astfel: "milă, compătimire". Superficial și neconvingător (și "pe lângă"). Astăzi, în sfârșit, am simțit-o. N-am să încerc să spun ce am simțit, ci doar că este un sentiment extraordinar, un sentiment înălțător! Mă bucur nespus că am avut, sau că mi s-a dat ocazia să simt acest sentiment. Dar cum s-a întâmplat...

Noi toți suntem Unul. Dumnezeu este Tot ce ne înconjoară. Noi suntem Tot. Noi suntem aceiași. Nu există nici o diferență între noi, oamenii, animalele, plantele. Tot ce are viață suntem Aceiași. Nu este nici o diferență. Toți suntem Unul.

Este o teorie cum că există o singură particulă care în anumite condiții se deplasează cu viteză infinită și determină manifestări diverse. Mai explicit... o particulă care se deplasează cu viteză infinită între două puncte nu este percepută ca o singură particulă, ci ca două sau mai multe particule care staționează în punctele respective. Închipuiți-vă, mergând pe stradă, că absolut totul este alcătuit dintr-o singură particulă, acea particulă din care sunteți alcătuiți și voi. Tot, dar absolut Tot este alcătuit dintr-o singură particulă ce se mișcă cu viteze cu mult mai mari decât viteza luminii, practic cu viteze infinite, după traectorii bine definite ce stabilesc geometria sacră. Tot ceea ce există este format dintr-o singură particulă. Practic nu există trecut, prezent și viitor, ci doar ACUM (voi reveni cu această problemă).

Privind lumea astfel, vei vedea că tu ești același cu cel care trece pe lângă tine, că tu ești acel copac, acel animal, acel om, că te identifici cu Totul! De-abia atunci apare Compasiunea. De-abia atunci apare acest sentiment de frăție, de dragoste, de iubire necondiționată față de Tot Ceea ce Este. Asta este de fapt Compasiunea. Minunat sentiment. Multumesc că mi s-a permis trăirea lui!

Astăzi, 23.11.2010, ora 15:25. De la compasiune voi face un pas spre energie.

Energia... suntem energie, mâncăm energie, respirăm energie...

Așa cum am mai spus, în 2007, o universitate de prin Suedia parcă, a fotografiat elecronul. Și, culmea, este format din niște unde! Electronul este energie, așadar. La scară mai mică, quarci, gluoni, bosomi, este evident numai energie. Mă uitam,

la un moment dat, la un reportaj pe Discovery și se spunea că, din ciocnirea protonilor, sau a unui proton cu un electron (nu are importanță ce particule) au rezultat nu știu câte particule minuscule, de ordinul sutelor, și nu reușesc să le clasifice. Evident, căci de la un anumit nivel, nu mai sunt particule în adevăratul sens al cuvântului, ci sunt "bucăți" de energie. S-a ajuns cu tehnolgia la așa nivel, încât se poate măsura însăși cuanta de energie. Deci, energia nu este "bătută în cuie". Ea se împrăștie cum vrea în timpul unei ciocniri. Și nu după anumite reguli. Sper că m-am făcut înțeles.

Având în vedere că noi suntem alcătuiți din corp fizic (și altele), corpul fizic este alcătuit din organe, organele sunt alcătuite din țesuturi, țesuturile sunt alcătuite din celule, celulele sunt alcătuite din organite celulare, organitele (ribozomi, lizozomi, nucleu ș.a.) sunt alcătuite din proteine, lipide, glucide și variante „amestecate", acestea, la rândul lor sunt alcătuite din atomi de carbon, oxigen, azot, sulf, hidrogen, fosfor și altele, iar atomii sunt alcătuiți la rândul lor din protoni, neutroni și electroni, mai jos de atât este numai și numai energie. Practic, la nivel macroscopic suntem materie, iar la nivel microscopic suntem energie. Acest raționament este valabil și pentru mâncarea noastră cea de toate zilele, fie ea legumă, fie carne. Deci, practic, noi, la nivel microscopic suntem energie și tot la nivel microscopic mâncăm energie!

Ce determină oare transformarea asta din energie în materie, în același corp? Fizicienii au realizat că noi, corpurile fizice (fără să admită existența altor corpuri eterice) nu suntem chiar suma atomilor din care suntem alcătuiți. Și până la urmă ce determină legarea tuturor acestor atomi și practic energii, așa încât să formeze un om, o existență? Ei caută în prezent existența a ceea ce se numește „bosomul Higgs", ceea ce leagă acești atomi, molecule, cum vreți, și îi ține împreună.

De fapt ceea ce ține aceste molecule împreună este Conștiința, iar determinarea de la energie la materie este făcută de vibrație. Prin „simpla" schimbare a vibrației (crescând-o sau scăzând-o) energia se poate transforma în materie și viceversa. Astfel, crescând vibratia atomilor, a moleculelor, materia (corpul) se tranformă în energie, iar scăzând vibrația energiei, dimpotrivă energia devine materie. O vibrație mai scăzută determină materie, o vibrație crescută, determină energie (și o și caracterizează!). Simple as that!

Astăzi, 28.11.2010, ora 16:24. Mereu auzeam o expresie despre cât de mică este lumea ce poate fi explicată stiințific și cât de mare este cealaltă. Dar nu înțelesesem niciodată cu adevărat... În momentul în care înțelegi cu adevărat, simți că te trezești cumva, simți un sentiment caracteristic, unic. Nu știu cu ce să-l compar. Oarecum cu teama, dar nu este teamă... este perceperea lumii ce te înconjoară. Și îți dai seama cât de ignorant erai până în acel moment. Știai că există și alte lumi, dar nu realizai asta în adâncul tău... e complicat de explicat... e vorba de sentimente, iar sentimentele nu se pot povesti.

Există două feluri de oameni. Prima categorie este cea care nu crede decât dacă vede. Sunt multe de discutat aici. Văzul este doar unul din cele cinci simțuri pe care le avem (științific). Dacă ne-am fi născut toți orbi, n-ar mai fi existat nimic? Pentru cei orbi oare Soarele există? Pentru noi toți oare alte galaxii există, căci nu le-a văzut nimeni? Sau doar o foarte mică parte dintre oameni. Și poate nici nu le-a văzut în mod direct. Poate doar le-au dedus existența. Mă rog pe unele le-au văzut, cu siguranță. Cele de aproape, din jurul galaxiei noastre, căci există fotografii. Dar de ce să-i credem? Poate ne mint. Poate nu există decât câteva galaxii și atât. Căci restul nu se văd în mod direct.

Quarcii or exista? Căci câți dintre pământeni i-au văzut? Poate este o conspirație a unora să ne facă să credem că există și de fapt ei nu există... să ne facă să CREDEM... Îngerii or exista? Păi, i-a văzut cineva? Și dacă i-a văzut, cine sunt cei care i-au văzut? Sunt de încredere? Nu cumva o fi vreun șarlatan? Este cumva vreun fizician renumit, să-l putem crede? Căci dacă este vreun „suflet" amărât, este el demn de încredere?

A doua categorie de oameni este a celor care cred și fără să vadă. Eu cred că această categorie de oameni este mai aproape de Adevăr. Aerul, nu-l văd, dar cred că există. Nici oxigenul din aer nu-l văd, dar cred că există. Cu toate că sunt sigur că l-au văzut foarte puțini dintre oameni. Rudolf Steiner spunea în „Ierarhiile spirituale și reflectarea lor în lumea fizică" următoarele: „De fapt noi suntem înconjurați tot timpul de evenimente spirituale și de entități spirituale. Tot ceea ce se petrece din punct de vedere material nu este decât expresia unor realități spirituale și toate lucrurile care ne întâmpină sub formă materială sunt numai învelișul exterior al unor entități spirituale".

Spirite există. Sunt studii întregi legate de ele și filmulețe prin care le poate vedea toată lumea. Dar este adevărat? Dacă sunt falsuri? Cel care a văzut spiritele este cumva vreun profesor universitar demn de încredere, sau este vreun „terchea-berchea", un oarecare...

Arhanghelii există. Chiar eu însumi l-am văzut pe Arhanghelul Mihail. Dar nu o fi fost vreo închipuire?

Isus există. A existat în istorie. Sau nu... Chiar o fi zis și o fi făcut toate cele ce s-au scris în Biblie? Sau or fi doar chestii scrise să ne bulverseze mințile și să ne poată conduce biserica...

Dumnezeu există. L-a văzut cineva? Sau nu există...

Vă spun că în fiecare zi Îl vedeți pe Dumnezeu, dar nu vă dați seama! Universul și vidul există printre noi și în noi, dar nu vă

dați seama. Îngerii, Arhanghelii, spirite de lumină, toate există printre noi, dar nu ne dăm seama.

Întocmai așa cum pentru un elev de clasa a II a nu există chimie, fizică atomică, sau matematici superioare, tot așa, pentru stadiul unora de evoluție, nu există Îngeri, Arhangheli, Heruvimi, Serafimi... Dumnezeu...

Deocamdată...

Tot azi, am găsit într-o carte interpretarea Genezei. Absolut remarcabilă. Am să o scriu cuvânt cu cuvânt, să nu greșesc ceva.

„Geneza este profund simbolică; o interpretare ad-literam nu permite înțelegerea ei…

« Arborele vieții » este corpul uman. Sistemul cerebrospinal seamănă cu un arbore răsturnat, părul omului fiind rădăcinile, iar nervii aferenți, ramurile. « Copacul » sistemului nervos, produce din abundență fructe delicioase- cele ale vederii, ale auzului, mirosului, gustului, pipăitului – de care omul se poate bucura fără nicio teamă. Dar experiența sexuală – cea a « mărului » care se găsește în centrul acestui corp (în mijlocul acestei grădini) – îi este interzisă dacă nu poate controla această energie.

Șarpele reprezintă energia sistemului cerebrospinal (Kundalini) încolăcită în jurul lui însuși, care stimulează centrii energetici situați de-a lungul măduvei spinării. « Adam » este rațiunea, « Eva » – sentimentul. Când afectivitatea (emoția) sau conștiința Evei, inerentă fiecărei ființe umane, este dominată de impulsul sexual, rațiunea ființei, sau Adam sucombă.

Dumnezeu a creat ființa umană materializând corpurile bărbatului și ale femeii prin forța Voinței Sale. El le-a dat puterea de a se reproduce în aceeași manieră divină sau « imaculată ». Întrucât până atunci își limitase puterea creatoare la regnul animal care era condus de instinct și lipsit de inteligență, Dumnezeu a creat primele corpuri umane, numite symbolic Adam și Eva. Acestora, pentru

a avea o evoluție accelerată, El le-a transferat esența sa divină. Rațiunea predomină la Adam, iar la femeie –Eva – sentimentul. Aceasta este expresia dualității ce impregnează întreaga lume fenomenală. Rațiunea și sentimentul rămân în comuniune și fericire atât timp cât nu este coruptă de impulsurile animalice.

Atfel, corpul uman nu este rezultatul evoluției care începe de la regnul animal; crearea lui a necesitat un act special din partea lui Dumnezeu. Formele animalice erau prea grosiere pentru ca divinitatea să se poată revela în ele; omul a fost dotat în mod unic cu centrii energetici de emisie – recepție situați în plan subtil la nivelul coloanei vertebrale și ale creierului, dintre care « lotusul cu 1000 de petale », din zona creștetului capului, permite ființei umane să intre în comuniune cu Divinul.

Dumnezeu sau Conștiința Divină prezentă în primul cuplu i-a sfătuit să guste din toate bucuriile umane, cu excepția uneia singure: senzațiile sexuale. Acestea erau interzise de teamă ca umanitatea, care nu știa să controleze această energie, să nu se împotmolească în trăiri sexuale animalice...

Cunoașterea « binelui și a răului » promisă Evei de către șarpe, este cea a experiențelor duale, polar opuse..."

Azi, 30.12.2010, ora 23:59. Am citit o carte ce se numește „Ierarhiile spirituale", de Rudolf Steiner. Cartea este inspirată din Dionisie Areopagitul. Am să scriu ceva din cartea sa, „Opere complete", și m-am ajutat și de un articol găsit pe internet. Asta doar ca să arăt că mai există și o altă lume, cu mult mai vastă decât cea văzută.

Ierarhiile cerești sunt în număr de nouă, la rândul lor subîmpărțite în trei ordine majore, numite și triade: prima, se află cel mai aproape de Dumnezeu și cuprinde Serafimii, Heruvimii și Tronurile, cei „cu mulți ochi și multe aripi". Al doilea ordin

este format din Domnii, Virtuți (sau Puteri) și Stăpâniri, iar cel de-al treilea ordin este format din Întâietori (Arhai), Arhangheli si Ingeri. Numele fiecărei triade angelice indică caracteristica divină proprie ei, ne explică Dionisie Areopagitul: „Sfântul nume al Serafimilor semnifică « aceia care ard » sau, mai limpede spus, « aceia care purifică ». Cel al Heruvimilor semnifică „cunoașterea plenară". Numele Tronurilor indică vecinătatea tronului divin, fiind vorba deci de spirite foarte înalte care se află în imediata apropiere a lui Dumnezeu și primesc în manieră directă și imediată perfecțiunea și cunoașterea divină." Dionisie Areopagitul afirma că „Inteligențele cerești sunt toate revelatoare si mesagere a ceea ce le precede. Cele mai elevate sunt animate direct de Dumnezeu, în timp ce celelalte, fiecare după forțele lor sunt sub tutela entităților animate de Dumnezeu." Armonia suverană a tuturor lucrurilor a prevăzut, în dorința sa de a ajuta ființele să se eleveze și să se desăvârșească, dispunerea fiecărei ființe raționale și inteligente în cadrul unei ierarhii a ordinii sacre. „Iluminările Principiului Divin se împlinesc mai întâi în ei și apoi prin ei ni se transmit nouă, oamenilor, revelațiile superioare."

Ierarhia angelică a Tronurilor: „Cât despre numele Tronurilor, spirite foarte înalte și sublime, acesta ne arată că ei transcend datorită purității lor orice înclinații negative, că ei aspiră către vârful desăvârșirii într-un mod supraomenesc, că se dezic ferm de orice atitudine josnică, că stau într-un mod ferm și neclintit în jurul Celui Preaînalt, că poartă ceea ce pogoară din Principiul Divin cu un calm de necrezut și în sfârșit că sunt purtătorii lui Dumnezeu, deschiși să primească darurile sale."

Ierarhia angelică a Serafimilor: Despre semnificația numelor dată Serafimilor, Dionisie afirma că: „Neobosita si continua lor mișcare în cadrul Realității Divine, căldura, fierbințeala, clocotul acestei eterne mișcări continue, stabilă si fermă, care urmărește

să-i aducă pe subordonații lor ierarhici la același nivel cu ei, elevându-le energia, făcându-i să ardă si să se „înflăcăreze" până ating o vibrație egală cu a lor, putere purificatoare de o intensitate asemănătoare cu cea a fulgerului, natura luminoasă și strălucitoare care nu se ocultează și care nu poate fi stinsă niciodată, luminând orice obscuritate și sublimând tot ceea ce este negativ, aceasta este semnificația numelui de Serafim."

Ierarhia angelică a Heruvimilor: „Cât despre numele heruvimilor, aceasta revelează puterea lor de a cunoaște și contempla Divinitatea, capacitatea de a primi darul de lumină cel mai înalt și de a contempla demnitatea Principiului Divin în atotputerea sa originară, capacitatea lor de a se umple de înțelepciune și de a comunica, fără invidie, celor din ordinul urmator, propria lor cunoaștere."

Ierarhia angelică a Domniilor: Sa vedem acum ordinul intermediar al ființelor îngerești, numite Domnii, Virtuți sau Puteri și Stăpâniri, nume care ne revelează caracteristicile lor. „Eu cred", spune Dionisie, „că numele revelator al sfintelor Domnii ne arată capacitatea lor de elevare, care niciodată nu este diminuată, fiind liberă de orice compromis; ele nu coboară, nu răspund niciodată unei realități dizarmonioase și tiranice, sunt deasupra oricărei aservități degradante, intră cât mai mult posibil în comuniune cu Principiul Divin."

Ierarhia angelică a Virtuților: Numele sfintelor Virtuți semnifică curaj în toate activitățile, un curaj care nu obosește niciodată să cumuleze lumina Principiului Divin și care este intens și ferm orientat spre a-L reflecta pe Dumnezeu în ființa lor.

Ierarhia angelică a Stăpânirilor: **„**Cât despre numele sfintelor Stăpâniri aceasta arată egalitatea în grad cu Domniile și cu Virtuțile, abilitatea de a acumula daruri divine, puteri supraomenești."

Ierarhia angelică a Întâietorilor (Arhai): A treia ierarhie cerească cuprinde Întâietori, Arhangheli și Îngeri. Dionisie spune:

„Numele Întâietorilor indică un caracter divin suveran și o putere de comandă, care este în perfectă consonanță cu puterile suverane; ei se modelează după același Principiu Unic, izvor al tuturor principiilor; ei, cu ajutorul bunei coordonări a ierarhiilor suverane, exprimă acest principiu ca Principiu ordonator suveran."

Ierarhia angelică a Arhanghelilor: „Sfântul ordin al Arhanghelilor, prin poziția sa centrală în ierarhie este legată în mod egal atât de sfinții Intâietori cât și de Ingeri." Arhanghelii „primesc pe scara ierarhică lumina Principiului Divin prin intermediul ordinelor primare si le transmit plini de bunătate Ingerilor, care la rândul lor ni le manifestă nouă, ca răspuns la sfintele atitudini ale celor care devin iluminați de Divin."

Ierarhia angelică a Îngerilor: „Cu îngerii", spune Dionisie Areopagitul, „se încheie și se completează ordinele Ființelor cerești, pentru că Îngerii, ultimele dintre entitățile ceresti, posedă caracterul de mesageri și sunt cei mai apropiați de noi; de aceea, mai mult lor decât celorlalți li se potrivește numele de îngeri deoarece sarcina lor este aceea de a se ocupa de tot ceea ce este manifestat și, mai mult, de lucrurile din lumea aceasta."

Azi, 16.01.2011, ora 23:41. Despre existența lui Dumnezeu părerile sunt împărțite. Sunt oameni care nu cred în structurile superioare, părându-li-se o prostie De ce nouă ni se pare cea mai mare descoperire? Cea mai mare realizare? Este cumva normal? E în firea lucrurilor?

Am să încerc să explic acest lucru...

Citeam deunăzi „Despre ierarhia cerească" a Sfântului Dionsie Areopagitul. Și în acea carte scrie că există nouă ceruri, al zecelea fiind al lui Dumnezeu. Sunt structuri superioare oamenilor, structuri ce au evoluat sau au fost așa create. Eu cred că sunt evoluați, măcar până la un anumit nivel. Așa cum există mai multe

niveluri de existență și, de ce nu, de conștiință în ceruri, tot așa există și niveluri de conștiință pe Pamânt. Sunt straturi, straturi. Unii se „integrează" în straturile inferioare, alții în straturile superioare. Ce îi face pe unii să fie mai „sus" iar pe alții mai „jos"?

Simplu. Conștiința și implicit vârsta fiecărui spirit. Trebuie să fac o paranteză și să spun că noi nu suntem corpul fizic pe care-l vedem în oglindă. Noi de fapt suntem un spirit ce are câteva miliarde de ani vechime sau vârstă, și care ne tot încarnăm și reîncarnăm la nesfârșit. De fapt o să fie și un sfârșit. Dar mai durează. Revenind... deci nivelul de conștiință ne determină locul sau spațiul, sau cerul unde vom ajunge după ce vom pleca din această lume. Unde vom ajunge provizoriu.

Să fiu mai concret. Oamenii care au o vârstă astrală mai mică și deci mai puține încarnări au un nivel de conștiță scăzut. Acești oameni nu au capacitatea de a percepe pe Dumnezeu și structurile superioare nouă. Ei cred că numai ceea ce se vede există și lumea se rezumă doar la ceea ce este vizibil. Dar trebuie reținut că nu sunt de „condamnat", căci și cei cu o conștiință superioară au trecut prin acest stadiu. Este un stadiu obligatoriu. „Orice călătorie lungă începe cu un prim pas" spune o vorbă înțeleaptă. Ca să ajungi în clasa a douăsprezecea trebuie să începi școala cu clasa întâi. Singura lor problemă care merită a fi condamnată ar fi că în baza liberului lor arbitru nu acceptă sub nici o formă „altceva", fiind și categorici.

Oamenii sau spiritele, să fiu mai corect, care au o vârstă astrală mare au și o conștiință ridicată, ceea ce le permite să trăiască cu certitudinea existenței structurilor superioare oamenilor, și chiar să comunice cu ele.

Atunci când vor pleca de pe Pământ, aceste spirite se vor întoarce în cerul corespunzător nivelului de conștiință atins. Se vor întoarce în același cer sau mai sus.

În funcție de progresele făcute.

Azi, 20.01.2010, ora 21:50. Mă uimește de fiecare dată superficialitatea oamenilor. Astăzi stăteam cu cineva la o masă, undeva la un restaurant și priveam lumea ce se perinda pe acolo. Atunci am realizat superficialitatea oamenilor.

Oamenii vor să pară ceea ce nu sunt. Oamenii se îngrijesc de exterior (nu vreau să spun că ar trebui să umblăm jegoși). Oamenii vor aparențe. Și culmea atunci când sunt dezamăgiți de aparențe, tot ei strigă în gura mare că sunt dezamăgiți de ceilalți. Nu se uită, așadar, în "grădina" proprie…

Din păcate nu ne aducem aminte de ceea ce ne-am propus atunci când ne încarnăm. În acest fel ne-ar fi fost infinit mai ușor! Dar este parte din procesul evoluției...

Pe oameni ar trebui să-i intereseze interiorul. Oamenii ar trebui să încerce măcar să pară ceea ce sunt ei cu adevărat. Oamenii, ar trebui să fie autentici. Să fie adevărați. Și cu toate că nu ne aducem aminte ceea ce ne-am propus la încarnare, ar trebui să facem eforturi în această privință. Să încercăm să ne aducem aminte menirea noastră. Sau să încercăm să deducem asta.

Prin faptul că pun pe primul plan exteriorul lor și nu interiorul, așa cum ar trebui de fapt, oamenii se păcălesc. Și mai apoi sunt triști. De ce? Pentru că satisfacția materială este repede trecătoare. Dar satisfacția sufletului este îndelungă, căci ea îți oferă bucuria trăirii, a existenței tale eterne. Căci ceea ce faci și îți aduce entuziasm, bucurie, fericire este dictat de Sinele tău superior. Iar ceea ce faci înspre supărare, tristețe, neplăcere nu este dictat de Sinele tău superior și atunci nu mergi în direcția bună. Și de aceea, ceea ce îți aduce bucurii permanente trebuie făcut, iar nu ceea ce îți aduce bucurii efemere! Iar bucuriile permanente vin numai și numai dacă "lucrezi" pentru interiorul tău și nu pentru exterior. Pentru sufletul tău și nu pentru aparențe. Pentru spiritul tău și nu pentru hainele cu care te îmbraci. Căci în final trupul tău

va putrezi și vei rămâne numai tu, spirit cu ceea ce ai învățat în această viață.

La final la ce îți va fi folosit toată această falsitate și chinuială a ta?

Azi, vineri 28.01.2011, ora 19:00. Dumnezeu... cine este Dumnezeu? Sau ce este Dumnezeu...

Dacă încerci să Îl definești pierzi esența. Dumnezeu nu poate fi definit. El există, fără urmă de îndoială, dar nu poate fi definit. De ce?

Pentru început aș vrea să afirm că nu există mai mulți dumnezei. Există Unul singur a toate creator (și a ceea ce se vede și a ceea ce nu se vede). Că Îl numim Allah, sau Dumnezeu, tot Același este. Gândiți-vă un pic. Nu pot fi doi sau mai mulți creatori ai unui univers. Sau mai multor universuri! Nu pot exista mai mulți unici. Allah, Dumnezeu trebuie să se contopească într-unul Singur, căci altfel nu ar fi posibilă credința. Este vorba, în esență de un singur Dumnezeu, dar numit diferit în regiuni diferite. Cum spunea cineva, într-o carte despre găurile negre, singura singularitate în universul ăsta este Dumnezeu. În paranteză fie spus, Hawking, care nu acceptă, din câte am văzut eu, existența lui Dumnezeu, și pe care îl interesează momentul zero al nașterii Universului, spune că Universul s-a creat singur. Eu spun că, singura condiție „sine qua non" de naștere a Universului, fără a fi creat, este ca acest Univers care s-a autocreat să fie CONȘTIENT! Și asta înseamnă Dumnezeu.

Revenind la definirea lui Dumnezeu... Nu poate fi definit. Din simplul fapt că nu există cuvinte care să-L definească. Am tot încercat de câțiva ani să Îl înțeleg. Și de fiecare dată când spun „uite, L-am înțeles", mi se mai revelează ceva în plus. De fapt, revelațiile sunt în funcție de nivelul tău de conștiință. Căci dacă conștiința nu ți-ar permite o anumită înțelegere, atunci nici nu vei avea o revelație.

Dumnezeu, în măreția Lui, ni se revelează pe măsură ce Îl putem înțelege! Căci dacă s-ar arăta dintr-o dată ar exista două posibilități. Ori am înnebuni, ori nu am înțelege o iotă.

Așadar, Dumnezeu nu este iubire, căci ar însemna că are un antagonist. Ura. Dar lucrurile nu stau așa, întrucât Dumnezeu este singularitate. Asta înseamnă că nu poate exista ceva de aceeași „mărime" cu El, indiferent dacă este agonist sau antagonist. Dumnezeu nu este bunătate, căci există un antagonist al bunătății. Există răutate. Și după raționamentul de mai sus, nu poate exista ceva de același fel cu El. Dumnezeu nu poate fi bucurie, căci există tristețe. Dumnezeu este Iubire Necondționată. Ăsta este singurul lucru pe care îl știu despre Dumnezeu. În rest, că este Atotputernic, Omniscient, Omnipotent, Omniprezent, că este iubire, pace, bucurie, dragoste, acestea sunt cuvinte prea sărace pentru a-L putea descrie. Dumnezeu este conștient, este Conștiință. Este viu, dar nu localizat într-un singur loc. Este pretutindeni. Este. Dumnezeu nu se definește, Dumnezeu se trăiește. Dumnezeu nu se vede, Dumnezeu se percepe. Dumnezeu se experimentează. Dumnezeu se simte!

De aceea spun că dacă încercăm să-L definim, Îl limităm. Ori Dumnezeu este nelimitat. Îl micșorăm. Iar Dumnezeu este infinit, fără limite, nelimitat...

Azi, 30.01.2011, ora 09:50. Mă uitam aseară la televizor, de fapt mai bine spus am încercat să mă uit aseară la televizor... numai filme cu îngeri ai întunericului. Rămâi surprins la ce se uită lumea.

Aș vrea să spun câte ceva despre ceea ce am văzut. În realitatea noastră, chiar dacă pecepem sau nu, există mai multe Ceruri. Există zece Ceruri şi un anticer. Să fiu mai explicit...

În primul Cer, există Îngeri. Sunt oamenii ce au evoluat când Pământul era în stadiu de lună.

În al doilea Cer există Arhangheli. Sunt Îngerii evoluați la cerul superior lor.

În al treilea Cer există Arhaii. Sunt Arhanghelii evoluați la cerul superior.

Și tot așa cu Stăpâniri, Domnii, Puteri, cu Serafimi cu Heruvimi sau Tronuri.

În paranteză fie spus, și pentru evoluția oamenilor există zece „ceruri", sau etape de evoluție. Și omul evoluează de la cerul doi la cerul trei, la cerul patru și, tot așa până la cerul nouă. La al zecelea cer ești Înger. Și apoi îți începi evoluția în ceruri și nu mai ești obligat să te reîncarnezi. Așa se poate explica de ce oamenii au niveluri de conștiință diferite, conștiință ce nu are legătură cu inteligența, o repet! Inteligența este expresia vieții actuale, iar conștiința este expresia tuturor vieților de până acum. Este expresia evoluției spiritului în toate viețile lui, în toate încarnările lui și reîncarnările lui. Și reîncarnările lui... De aceea inteligența nu are nicio legătură cu conștiința.

Nivelul de conștiință corespunde cerului în care te afli. Cu cât nivelul conștiinței este mai înalt, cu atât cerul în care te afli este mai sus. Și prin urmare evoluția ta se apropie de sfârșit. Mă rog, evoluția de pe Pământ. Ajungând la stadiu de Înger, începi un alt „capitol" al evoluției tale.

Voiam să vorbesc de ceruri și de anticer. După cum vedeți există multe ființe evoluate, pe multe trepte. La anticer este simplu. Există la stadiu de îngeri. Așa numitele ființe ale întunericului sunt la stadiu de îngeri. Așa că puterile lor sunt limitate. Adică puterile lor sunt mai mari decât ale oamenilor, căci sunt mai evoluați decât oamenii, excepție făcând Îngerii ce s-au încarnat pe Pământ la voia lor, pentru a ajuta la evoluția omenirii. Dar peste Îngeri există Arhangheli, Arhai, Stăpâniri, Heruvimi, Serafimi, și mulți alții ce au puteri cu mult peste ai acestor îngeri ai întunericului. De aceea

mă întreb de fiecare dată și mă minunez în același timp, de ce L-o fi ispitit diavolul pe Iisus în pustie. Căci distanța dintre puterile lor și înțelegerile lor este așa de mare, încât nici nu mă miră că Iisus a rezistat tentației. De fapt această tentație nu avea sorți de izbândă dinainte de a începe. A fost absolut inutilă.

În concluzie fie spus că răul și-a oprit evoluția, dar iubirea și-o continuă. La nesfârșit.

Azi, 06.02.2011, ora 23:59. Cu privire la cele două probleme ale omenirii, consider că, de s-ar lua atitudine de îndreptare, am avea o lume mult mai bună. De fapt lumea în care sperăm să trăim cu toții.

Există două probleme ale omenirii după cum spunea Aivanhov. Personalitatea sau ego-ul și sexualitatea. Aceste două probleme, dacă sunt stăpânite de individ pot atinge eliberarea. Sau măcar începe să se ducă spre spiritualizare. Cum?

Prima, ego-ul sau personalitatea, este cea care te face să fii mândru. A fi mândru este un lucru dăunător pentru spiritul tău. Spiritul omului, care la bază are Lumina, este un spirit smerit. Ego-ul împiedică evoluția spirituală. Ego-ul împiedică adevărata viață. Ego-ul te limitează. Am mai spus-o și o repet: Dumnezeu a făcut tot universul și nu este mândru, tu de ce ai fi? Pentru că ai construit o casă? Sau pentru că ai o mașină mai "grozavă"? Toate astea sunt numai la nivel de o viață. Ia încearcă să îți revizuiești toate viețile de până acum! Ia încearcă să vezi care este rolul tău în existența asta universală! Ia încearcă să vezi locul tău în Univers. Sau cât și ce reprezinți tu în acest Univers. Și apoi vezi dacă mai ai vreun motiv ca să fii mândru...

Până și Biblia încearcă, prin limbajul ei, să ne facă să ne punem întrebări cu privire la ego-ul nostru. Încearcă să ne facă să ne umilim, să ne smerim. Acum, unii ar spune, vai eu să mă umilesc?

Eu spun că din cauza orgoliului, din cauza ego-ului spune asta! Și cu cât ego-ul e mai mare cu atât ți se pare o prostie mai mare!

Sunt atât de multe argumente...

A doua problemă a omenirii este sexualitatea. Poate par vreun dogmatic (și nu este nici pe departe așa), dar sexul a stricat omenirea. A stricat ce este bun în oameni. Geneza din Biblie este de fapt despre sex. Greu de crezut, într-adevăr! De fapt cunoașterea binelui și a răului, mușcarea mărului, este despre sex. Pomul care este în mijocul grădinii este sistemul nervos central, iar mărul este chakra sexualității. Atunci când au experimentat așa ceva, oamenii nu erau capabili (ca și acum) de managerierea energiei sexuale ce se degajă din acest act. Adam și Eva este rațiunea, respectiv simțirea. Atunci când Eva se manifestă, rațiunea sucombă și invers, atunci când Adam se manifestă, simțirea trece în planul secund.

Tot ce este bazat pe sex nu durează mult timp, dispare repede, căci nu are o bază stabilă.

Dacă oamenii ar încerca măcar să renunțe la aceste două probleme majore ale vieții lor, și mai mult, dacă ar reuși, viața noastră s-ar transforma într-un chip greu de imaginat. Cred că lumea ce va veni după 2012 (dar într-o perioadă considerabilă), va fi lipsită de aceste două componente umane. Nu în totalitate, dar într-un procent zdrobitor.

Azi, 19.02.2011, ora 13:35. Revenind la conștiință, mai exact la evoluția ei, am încercat o definire.

În Dicționarul Explicativ al Limbii Române definiția conștiinței este de „sentiment de intuiție pe care o ai despre propria existență și despre lucrurile din jurul tău."

O definiție corectă a conștiinței nu pot da. Nu cred că o știu. Ceea ce știu este că, conștiința înseamnă viață. Toți oamenii au

conștiință, dar la niveluri diferite. Căci sunt multe niveluri. Foarte multe. Animalele au conștiiță corespunzătoare nivelului lor de existență. Plantele au conștiiță. Mineralele au conștiință. Mă rog, de la nivel de animal în jos, nu se mai poate vorbi despre conștiiță. O conștiință pură ca la om. Sunt conștiințe colective, respectiv „începuturi" de conștiințe.

Dacă ne gândim la începuturile omenirii și până acum, vedem creștere în conștiința colectivă a umanității. Cum? În vechime, oamenii erau ghidați după Vechiul Testament, „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte". Războaiele erau ceva obișnuit în peisajul comun. Totuși, existau spirite înalte care s-au încarnat în acea perioadă și ale căror scrieri au rămas până în zilele noastre. Apoi, a venit Iisus. A schimbat starea de conștiință colectivă și individuală, bine înțeles. Mă rog, El a determinat creșterea. Omenirea a început să se ghideze după Noul Testament, care propovăduiește iubirea, „dacă cineva îți dă o palmă, întoarce-i și celălalt obraz". A venit momentul în care trebuie să te gândești la cealaltă viață și cum îți așterni, așa dormi pentru celelalte vieți (din păcate nu s-a menținut acestă credință în creștinism). Din acest punct a început creșterea nivelului de conștiință, la început mai timid, dar în câteva mii de ani se poate observa ușor. De fapt în două mii de ani. Trecând mai departe, prin anii 1500- 1800, existau războaie ca formă de impunere a unui om (și nu a unei națiuni, părerea mea) asupra altei națiuni. V-ați întrebat vreodată de ce Divinitatea permite existența războaielor? Am să vă spun altădată.

În anii 1900 oamenii nu au mai apelat la războaie în masă, cu excepția celor două (dacă primul război mondial ar fi ținut atât cât ar fi trebuit, nu ar mai fi fost și al doilea). Nivelul omului a crescut, a început să își pună alte probleme, nu numai îndestularea proprie. Gândiți-vă cum trăiau oamenii în societatea din anii 1500 și cum

trăiesc oamenii în anii 1900. De la Copernic, la Galileo, la Einstein, oamenii au început să fie preocupați de planete, de galaxii, de Univers. Au început să gândească la scară mare. De la nivelul unei conștiințe planetare, la nivelul unei conștiințe universale. Am început să ne gândim la planetele ce ne înconjoară, la galaxiile ce ne înconjoară, la Universul ce ne înconjoară. Au fost promotorii unei conștiințe înalte. Din ce în ce mai înalte. Numai că, s-a înțeles greșit această abordare, ceea ce a determinat materializarea în proporție prea mare a vieții. Oricum, creșterea nivelului conștiinței a permis existența mai multor oameni cu conștiință înaltă. Au putut fi găzduiți. Cumva conștiința colectivă permite existența nivelului conștiințelor existente pe planeta respectivă, dar în același timp media tuturor conștiințelor determină conștiința colectivă. Cam dubios spus, nu? Astfel, partea spirituală a rămas pe ultimul loc. Oricum nu era în top. De ce? Pentru că omul are simțurile, cele cinci, mult mai dezvoltate decât cele spirituale, cu care poate percepe materialul. Celelalte simțuri, intuiția, de exemplu cu care se poate percepe partea spirituală, nu este corespunzător dezvoltată la majoritatea oamenilor. Atunci, aceștia spun despre spiritual că "sunt prostii". Ei nu realizează de fapt că, este cea mai importantă parte a existenței noastre pe Pământ. Asta pentru că nivelul lor de conștiință nu permite acestă perceptie, și nici voința lor.

Atfel, nivelul de conștiiță colectivă a crescut per ansamblu, ceea ce înseamnă că și oamenii care sunt încarnați în aceste momente pe Pământ au o conștiință mai ridicată. Unii mai mare, alții mai mică, alții (puțini) foarte înaltă, „după posibilități, coane Fănică".

Dar mai avem de crescut. Cred că într-o mie de ani vom ajunge acolo unde trebuie. Până atunci, Lumină vă doresc.

Azi, 25.02.2011, ora 12:49. Un articol de pe internet mi-a atras atenția în mod deosebit. L-am prelucrat și vi-l dezvălui și vouă.

Oamenii pot să se vindece într-adevăr în biserici atunci când ating sfintele moaște sau sanctuarele. Oamenii de știință din Petersburg au dovedit-o și au descoperit mecanismul „material" al acestui fenomen divin. „O rugăciune este un remediu puternic", spune Valeri Slezin, seful Laboratorului de Neuropsihofiziologie al Institutului de Cercetare si Dezvoltare Psihoneurologică Bekhterev din Petersburg. „Rugăciunea nu numai că reglează toate procesele din organismul uman, ea repară și structura grav afectată a conștiinței". Profesorul Slezin a măsurat puterea rugăciunii. El a înregistrat electroencefalogramele unor călugări în timp ce se rugau și a captat un fenomen neobișnuit - „stingerea" completă a cortexului cerebral. Această stare poate fi observată numai la bebelușii de trei luni, atunci când se află lângă mamele lor, în siguranța absolută. Pe măsură ce persoana crește, această senzație de siguranță dispare, activitatea creierului crește și acest ritm al biocurenților cerebrali devine rar, numai în timpul somnului profund sau al rugăciunii. Valeri Slezin a numit această stare necunoscută „trezie ușoară, în rugăciune" și a dovedit că are o importanță vitală pentru orice persoană. Este un fapt cunoscut că bolile sunt cauzate mai ales de situații negative și afronturi care ne rămân înfipte în minte. În timpul rugăciunii însă, grijile se mută pe un plan secundar sau chiar dispar cu totul. Astfel, devine posibilă atît vindecarea psihică și morală cât și cea fizică. De fapt, ce se întâmplă? O zonă bolnavă este o zonă (sau organ) ce are un nivel de vibrație diferit decât al organismului, un nivel de vibrație scăzut. Prin rugăciune sau racle, se ridică vibrația zonei respective, sau a organului bolnav, așa încât el revine în acord cu vibrația întregului organism. Slujbele bisericești ajută și ele la ameliorarea sănătății. Inginera si electrofiziciana Angelina Malakovskaia, de la Laboratorul de Tehnologie Medicală si Biologică a condus peste o mie de studii pentru a afla caracteristicile

sănătății unor enoriași înainte și după slujbă. A rezultat că slujba în biserică normalizează tensiunea si valorile analizei sîngelui. Se pare că rugăciunile pot să neutralizeze chiar și radiațiile. Se știe că după explozia de la Cernobâl, instrumentele de măsură pentru radiații au arătat valori care depășeau capacitatea de măsurare a instrumentului. In apropierea Bisericii Arhanghelului Mihail, însă, aflată la patru kilometri de reactoare, valoarea radiațiilor era normală. Oamenii de știință din Petersburg au confirmat, cu ajutorul experimentelor efectuate, că apa sfințită, semnul crucii și bătutul clopotelor pot să aibă, de asemenea, proprietăți vindecătoare. De aceea, în Rusia, clopotele bat întotdeauna în cursul epidemiilor. Ultrasunetele emise de clopotele care bat omoară virusurile de gripă, hepatită și tifos. Proteinele virusurilor se încovoaie și nu mai poartă infecția, a spus A. Malakovskaia. Semnul crucii are un efect și mai semnificativ: omoară microbii patogeni nu numai în apa de la robinet, ci și in râuri și lacuri. Masaro Emoto, în cartea sa, „Forma iubirii", arată cum puterea rugăciunii poate limpezi un lac poluat. Laboratorul științific al Institutului de Medicină Industrială și Navală a analizat apa înainte și după sfințire. A rezultat că dacă se citește rugăciunea Tatăl Nostru și se face semnul crucii asupra apei, atunci concentrația bacteriilor dăunătoare va fi de o sută de ori mai mică. Radiația electromagnetică dă rezultate mult inferioare. Astfel, recomandările ortodoxe de a binecuvînta orice mâncare sau băutură nu au numai o valoare spirituală, ci și una preventivă. Apa sfințită nu este numai purificată, ci ea își schimbă și structura (Masaro Emoto) și poate să vindece. Aceasta se poate dovedi cu aparate speciale. Spectrograful indică o densitate optică mai mare a apei sfințite, ca și cum aceasta ar fi înteles sensul rugăciunilor și l-ar fi păstrat. Aceasta este cauza acestei puteri unice de a vindeca. Singura limita este că vindecă numai pe cei ce cred. Apa "distinge" nivelul de credință al oamenilor, spune A. Malenkovskaia. Atunci

când un preot sfințește apa, densitatea optică este de 2,5 ori mai mare, atunci când sfințirea este efectuată de o persoană credincioasă laică, numai de 1,5 ori mai mare, dar cu un om botezat și necredincios, schimbările au fost nesemnificative. De fapt, după cum se va vedea, au fost capabili să măsoare unele efecte, dovedind cu mijloacele științifice actuale ceea ce Sfinții Părinți știu de 2000 de ani, dar "mecanismul" fiind divin, nu poate fi explicat în termeni omenești.

Azi, 26.02.2011, ora 11:51. Despre rugăciune și rolul ei în existența omului, se spune că în om există un atom al rugăciunii. Așa cum există acel atom care înregistrează toate gândurile în timpul vieții, care la moartea corpului fizic se desprinde de el și pleacă undeva în univers. Acest atom se spune că se află la vârful inimii.

Orice om are capacitatea de a se ruga. In orice situație ne-am afla, orișicine se poate ruga. Rugăciunea se face spre Creatorul universului și a oamenilor, a tuturor ființelor vii. Ea determină schimbări ale interiorului unui om și nu ale exteriorului. De pildă, dacă este război, rugăciunea nu poate opri războiul, dar poate determina schimbări interioare ce ajută la trecerea mai ușoară a războiului, găsirea de surse ale optimismului, creșterea optimismului aceluia care se roagă. Dar ce se întâmplă în timpul rugăciunii? Se descarcă energii, particule de puritate absolută, particule de Lumină, energii înalte care ne ajută să trecem mai ușor peste necazul ce se presupune că-l avem. Aceste energii ce se descarcă nu ne ajută numai pe noi, ci poate ajuta și lumea înconjurătoare, în măsura în care poate percepe acest lucru. Deci, rugându-ne ne ajutăm pe noi înșine, dar și pe cei din jurul nostru. Putem ajuta la îmbunătățirea (într-o anumită măsură, bine înțeles) vieții altora. Energiile ce se descarcă determină o creștere a vieții interioare, o găsire a păcii sufletului, o liniște interioară.

Dar cum trebuie să ne rugăm? Iisus spunea: „când te rogi, intră în camera ta, închide ușa și roagă-te la Tatăl tău care este acolo, în secret". De fapt despre ce cameră secretă este vorba? Degeaba te rogi tu dacă te închizi într-o cameră, iar gândurile tale zboară la te miri unde! Camera secretă nu este o cameră fizică. Camera secretă este o stare înaltă de conștiință. Fiecare om are un anumit nivel de conștiință "înaltă". Fiecare trebuie să se retragă în conștiința lui înaltă și să se închidă acolo. Acolo Îl va întâlni pe Dumnezeu. Așa cum Îl poate percepe fiecare după cum îi permite conștiința. În acea stare de conștiință omul rămâne singur, dezbrăcat de tot egoul și personalitatea lui și îi rămâne practic numai individualitatea. Rămâne numai ceea reprezintă el ca om, ca spirit pur, rămâne numai ceea ce este necesar și util în fața lui Dumnezeu. Căci pe Dumnezeu nu Îl poți păcăli. Numai atunci Îl poți ruga, Îi poți cere lui Dumnezeu să te ajute.

Poziția în care trebuie să te rogi este a „mâinilor în rugăciune". Ceea ce asiaticii spun „Gasso". Ce înseamnă această împreunare a mâinilor? De fapt nu se referă la aspectul fizic, ci la unirea sentimentului cu gândul. La rugăciune trebuie să participe și gândirea și inima. La unirea inimii cu intelectul. Este principiul masculin împreunat cu principiul feminin. Este starea de percepere cu starea de primire, este unirea rațiunii cu simțirea. Căci dacă numai inima participă, iar gândul zboară aiurea, rugăciunea nu poate fi ascultată, rugăciunea nu poate fi auzită. Atât inima cât și intelectul trebuie liniștite să poată participa eficient la rugăciune. Altfel este în van. Energiile înalte nu vor veni. Sau, dacă vor veni, nu le vei putea percepe.

Azi, 27.02.2011, ora 10:30. În anul 2009, doi cercetători americani au găsit și demonstrat culoarea Universului. Au studiat o distanță de câteva miliarde de ani lumină ce au cuprins

aproximativ două sute de mii de galaxii. Au combinat spectrul luminii emise de aceste galaxii din spațiul propus pentru studiu. Și au obținut culoarea dominantă de bej. Da, Universul nostru este deschis la culoare. Este o nuanță de bej care a fost botezată „lapte cosmic". Cam un lapte cu cacao, dar mai mult lapte, mai puțină cacao.

Deci Universul are culoarea foarte apropiată de alb. Noi vedem într-adevăr negru când ne uităm în sus, dar dacă am ieși în spațiu, am trece de atmosferă, lumina universului într-o proporție mare ar fi vizibilă. De aceea, în anii '70, când astronauții americani au ieșit în spațiu, au spus că Universul este cam cu douăzeci la sută mai luminos decât se vede. Și au fost foarte surprinși de acest lucru. Căci ei se asteptau să fie întuneric.

Revenind la americanii noștri...

Cei doi au aflat care este culoarea dominantă a Universului în urma studierii spectrului cosmic de culori, culori pe care le-au amestecat astfel încât să fie vizibile în spectrul luminii perceput de ochiul uman. De aceea astronauților li s-a părut că Universul este doar cu 20 la sută mai luminos, căci nu toată lumina este în spectrul vizibil.

Două sute de mii de galaxii nu cred că sunt reprezentative pentru Univers, căci sunt calculate a fi câteva miliarde de galaxii în acest Univers, pe care oamenii de stiință îl consideră a fi tridimensional (cvadridimensional). Și lumina este percepută numai pe distanța a câteva miliarde de ani lumină. Să nu fiu greșit înțeles, cu siguranță miliarde de ani lumină și sute de mii de galaxii este foarte mult raportat la materialismul planetei. Raportat la un om. Raportat la noi. Închipuiți-vă că un an lumină este distanța parcursă de lumină într-un an. Și, gândindu-ne la viteza luminii de 300.000 de kilometri pe secundă, un an lumină ar însemna aproximativ 9,5 mii de miliarde de kilometri. Oricum nouă ne este greu să

ne gândim la o asemenea distanță, având în vedere că lungimea ecuatorului este de aproximativ 40.000 de kilometri, iar distanța de la Pământ la Soare este de aproximativ 149 de milioane de kilometri! Dacă am mai spune și de lumina spirituală! De cealaltă Lumină...

Revenind la cercetătorii noștri...

Distanța de miliarde de ani lumină și sute de mii de galaxii este evident foarte mare și cumva reprezentativă (prin prisma a ceea ce am prezentat mai sus). Dar având în vedere că Universul este infinit, că sunt mult mai multe dimensiuni decât trei (dar nu este încă demonstrată de știința de astăzi), avem de-a face cu ceva cu mult mai mare decât ne putem imagina. Și de aceea cred că la nivelul întregului Univers, lumina este mult mai multă. Și aici este vorba numai de lumina fizică!

Mă bucur că s-a demonstrat ceva ce spiritualiștii știau de mult: că suntem înconjurați de Lumină!

Azi, 05.03.2011, ora 16:13. Am scris zilele trecute un articol despre terapia prin credință pentru o revistă. De fapt nu l-am scris eu, am conspectat dintr-o carte de medicină unde era trecut ca terapie alternativă și am mai adăugat și eu pe ici pe colo câte ceva... Aș vrea să îl transcriu în această carte, căci mi se pare fascinant.

Spre deosebire de științele medicale care consideră boala ca pe o realitate relativ autonomă, ce poate fi tratată cu mijloace tehnice, creând astfel bolnavului impresia că vindecarea depinde exclusiv de acțiunea medicului și că bolnavul nu trebuie decât să aștepte pasiv vindecarea bolii, concepția religioasă oferă o perspectivă mult mai largă și mai profundă privind cauzele și semnificația bolii, precum și mijloacele posibile de prevenire și tratament.

Deși cele două concepții nu sunt deloc incompatibile, ele evoluează de obicei independent și nu se întâlnesc decât foarte

rar într-o concepție comună care ar corespunde mult mai bine complexității și subtilității fenomenelor cu care suntem confruntați.

Deși după cum arată J.S. Levin și H.Y. Vanderpool, s-a constatat că pacienții care duc o viață religioasă au o sănănate mai bună, o incidență mai mică a bolilor cardiovasculare și o tensiune arterială mai mică, deși după cum arată Y.Kaufman, activitatea religioasă reduce riscul de apariție a bolii Alzheimer, după cum arată Byrd, rugăciunile au dus la ameliorarea evoluției unor bolnavi cardiaci internați la terapie intensivă, deși după cum arată H.Benson, s-a demonstrat prin mijloace științifice influențele rugăciunii asupra organismului uman, deși după cum arată Larimore, credința în Dumnezeu are o influență atât de mare asupra stării de sănătate, încât absența ei ar putea fi considerată factor de risc pentru apariția unor boli, totuși cele două concepții continuă să evolueze independent, științele medicale ignorând rolul pe care religia l-ar putea avea în procesul de vindecare al bolnavilor.

R. Bacon spunea că dacă puțină știință depărtează de Dumnezeu, multă știință apropie de Dumnezeu. Iar Velimirovici spunea că cu cât omul este mai aproape de Dumnezeu, cu atât Îl vede pe Dumnezeu mai mare și pe sine mai mic. Cu cât omul este mai departe de Dumnezeu, cu atât omul se vede pe sine mai mare și pe Dumnezeu mai mic".

Așa cum spuneau dacii, cum că înainte să vindeci trupul trebuie să vindeci sufletul, așa spun și Sfinții Părinți că, pe lângă bolile trupului mai există și bolile sufletului, pentru că omul nu are numai trup, ci și suflet. J.C. Larchet vorbește de o adevărată patologie spirituală. Iar Sf. Ioan Gură de Aur spune că mai mult suferă sufletul de păcate decât trupul de boli.

Dar ce este sufletul? Marea majoritate a oamenilor de știință consideră sufletul o parte a minții, iar mintea parte emergentă a

creierului. Sfinții Părinți arată însă că sufletul este partea imaterială a ființei. El reprezintă forța vie care structurează elementele materiale din care este format corpul material. După cum arată Sf. Ioan Damaschin, sufletul este substanța vie, nemuritoare, invizibilă ochilor noștrii, rațională, spirituală, liberă, volițională, activă și schimbătoare. Deci pe lângă structura materială, omul mai are și o structură imaterială. Dar și sufletul se poate îmbolnăvi, iar bolile sufletului influențează starea de sănătate a corpului fizic.

Bolile sufletului sunt împărțite în patimi ale minții, așa cum ar fi lipsa de credință, mânia, amărăciunea, furia, ură de semeni, pizma, calomnia, judecarea, tristețea fără măsură, frica, lașitatea, cearta, gelozia, slava deșartă, mândria, ipocrizia, minciuna, lăcomia, iubirea de avuții pământești, trândăvia, îngâmfarea, viclenia, nerușinarea, nesimțirea, lingușirea, prefăcătoria, șiretenia, falsitatea, și altele, apoi patimi ale trupului așa cum ar fi lăcomia pântecelui, îmbuibarea, beția, desfrâul, plăcerea simțurilor, apoi patimi nerușinate cum ar fi tâlhăria, hoția, uciderea, ghicitul, vrăjile, distracțiile și altele.

Toate patimile sunt importante, dar după cum arată Sf. Maxim Mărturisitorul, la baza tuturor păcatelor se află iubirea egoistă de sine.

Toate aceste patimi influențează starea de sănătate a trupului. După cum spunea Sf. Serafim de Sarov, de multe ori se întâmplă ca boala trupească să fie generată de patimi, pentru că bolile sufletului duc inevitabil și la tulburări ale trupului. Dacă patimile sufletești (mânia, desnădejdea etc.) ar acționa prin mecanisme psihosomatice, patimile trupești (lăcomia pântecelui, lenea, desfrâul) pot acționa direct prin intermediul unor mecanisme metabolice, endocrine sau imunitare.

După cum arată Hierotheos Vlachos, scopul fundamental al credinței este de a-l călăuzi pe om spre Dumnezeu. Dar pentru a

putea face acest lucru, omul trebuie mai întâi vindecat de bolile sufletești de care suferă. De aceea, el spune că, credința este mai presus de toate o știință terapeutică. Procesul de vindecare a sufletului presupune combaterea patimilor și convertirea lor în virtuți. El trebuie să înceapă cu intensificarea credinței în Dumnezeu, cu intensificarea iubirii de oameni, cu cultivarea nădejdii de vindecare, cu răbdarea, cu înfrânarea plăcerilor, cu recunoașterea păcatelor, cu pocăința, cu practicarea rugăciunii, cu respectarea postului, cu fapte de milostenie, cu meditația, cu contemplarea, cu iluminarea și cu desăvârșirea.

În utimul timp a devenit din ce în ce mai clar modul în care factorii neuropsihici și deci și factorii spiritual, pot influența funcționarea diferitelor aparate și organe. Se cunoaște rolul personalității și al stresului psihic în apariția unor boli, cum ar fi hipertensiunea arterială, cardiopatia ischemică, astmul bronșic, ulcerul gastric și duodenal, colon iritabil, rectocolita ulcerohemoragică, diabetul zaharat de tip II, cancerele. S-a constatat că factorii psihici influențează atât de mult sistemul endocrin, încât se poate vorbi de o adevărată psihoneuroendocrinologie. Iar factorii neuroendocrini influențează atât de mult sistemul imunitar, încât R. Ader a introdus termenul de psihoneuroimunologie.

Activitatea neuropsihică influențează atât direct cât și indirect, prin intermediul hormonilor și al neurohormonilor, secretați sub influența informațiilor primite, absolut toate aparatele și sistemele. S.Plotnicoff, A.Murgo, R. Faith, au arătat că limfocitele dispun nu numai de receptori pentru antigen și citokine, ci și receptori pentru catecolamine, pentru histamină, dopamină și pentru endorfine, ceea ce face ca factorii neuropsihici să poată influența sistemul imunitar. Același lucru se poate spune și despre țesutul miocardic sau țesutul digestiv, dar și despre alte organe ceea ce

ar explica modul în care tristețea, bucuria, credința influențează diferitele aparate și sisteme.

În acest sens, S.K.Lungendorf, D.Rusell și P.Ullrich au arătat că activitatea religioasă duce la scăderea interleukina 6 (IL6) care are rol proinflamator. Cercetând un lot de bolnavi de cancer în stadii avansate, C.Simonton a constatat că prin stimularea voinței și a nădejdii, perioada de supraviețuire s-a dublat.

De aceea rezultatele tratamentului nu depind numai de medicamentele utilizate, ci și de credința de vindecare a bolnavului.

Deși trebuie să admitem că dincolo de explicațiile științifice pot să existe și influențe ale spiritualității care să nu poată fi explicate prin metodele actuale ale științei, după cum există și mai multe adevăruri ale științei care nu au putut fi încă demonstrate.

Desigur că pentru a putea utiliza activitatea spirituală în îngrijirea bolnavului, medicul trebuie să creadă el însuși în puterea lui Dumnezeu. De aceea orice medic cu experiență știe, după cum spunea R.Bacon că medicul tratează dar Dumnezeu vindecă, iar acesta nu trebuie să uite niciodată acest lucru.

Azi, 06.03.2011, ora 15:40. Mâine începe postul. Abia aștept. De ce? În primul rând pentru că te simți bine în timpul postului. Starea pe care o ai în acest timp nu poate fi descrisă în cuvinte. Este o stare de exaltare, de smerenie, de bucurie sufletească. Este, cred, o stare de bucurie a spiritului. O stare de bucurie a ta, căci tu nu ești corpul fizic ce-l vezi în oglindă. Tu ești spirit. Tu ești veșnic. Tu ești parte din dumnezeire. Te folosești de corpul ăsta cât stai pe pământ. După ce nu mai ai nevoie de el, îl arunci. Sau, dacă n-ai grijă de el, te lasă el pe tine. Dar te întorci iar și iar...

Dar, ce înseamnă de fapt postul? Ce spune biserica și ce ar trebui să spună? La ce folosește postirea?

În primul rând, postul înseamnă înfrânare. De la ce? Și de ce?

Se postește de la produse animale. Îți interzici mâncarea de produse de origine animală. Asta la exterior. Iar la interior, îți interzici gândurile negative, răutăcioase la adresa ta sau a altora, înjurăturile și altele asemenea. De ce să ții post? Pentru că în timpul postului se întâmplă două lucruri: unul, de natură exterioară, de purificare a trupului, căci carnea și produsele din carne, nemaivorbind de salamuri, (care pe lângă o fărâmă de carne au numai chimicale, proporția fiind de 3-5% pentru carne macră și 95-97% pentru cu totul altceva, altele decât carnea) sunt cele care conțin cele mai multe toxine. Și așa, nemaiutilizând produsele care conțin reziduri toxice, corpul elimină pe cele pe care le are, iar la un moment dat devine mai pur. Se detoxifiază.

Al doilea, de natură spirituală, de umilire a trupului și de înălțare a spiritului (cine se simte deja ofuscat la citirea acestor rânduri, înseamnă că are o problemă cu mândria, cu orgoliul, cu ego-ul).

Dacă privezi corpul fizic de mâncare, de băutură, de tutun și de gânduri necurate atunci pe lângă detoxifiere vei avea și un efect, de asemenea foarte benefic, de spiritualizare.

Biserica spune că trebuie să ții post, să te înfrânezi de la „cele necuviincioase". Dar de ce, nu spune. Vă spun eu. Pentru că astfel poți crește spiritual. Pentru că astfel, îți aduci aminte de ce ai venit pe Pământ. Pentru că astfel îți aduci aminte cine ești. Și aducându-ți aminte cine ești, știi că te reîncarnezi. Iar biserica nu acceptă, din păcate, acest lucru. Dacă ar accepta, ușor, ușor, viața ar fi înțeleasă cu totul altfel. Și ne-ar fi mai bine. Oricum timpurile astea sunt aproape...

Postirea se face atât la nivel spiritual cât și la nivel fizic. Nu e nici una mai importantă, amândouă sunt la fel de importante. Se îmbină. Nici nu le poți delimita net. Biserica spune că nu trebuie să te lauzi când ții post, să nu spui. Totul trebuie să se întâmple numai cu tine și în tine. Eu spun că poți spune că ții post. Cu condiția ca postul pe care îl începi să fie unul sincer. Atunci când începi un

post doar așa că „dă bine", atunci nu faci decât să te păcălești pe tine. Poți păcăli pe alții, dar la ce folosește? Pentru genul ăsta de oameni spune biserica să nu te „fălești". Eu spun că, oricum este o aberație să ții un post doar să te admire unul sau altul. Nu este în firea lucrurilor. Nu are nici o logică. Nu este normal. Nu Îl poți păcăli pe Dumnezeu! Nu te poți păcăli pe tine însuți!

Lumea nu înțelege cum eu de-abia aștept să înceapă postul. Păi de ce să te chinui?

Ce chinuială, oameni buni? Și dacă te chinui un pic, plata este înzecită. Oare un om, pe planeta asta nu trebuie să se chinuie deloc? Dacă ne gândim că ne ducem la scoală și învățăm să scriem, este o chinuială, nu? Dacă nu ne-am chinui, ce s-ar întâmpla? Am rămâne analfabeți. Mai departe, termini cum termini o școală, în funcție de strădania ta, sau de chinuiala ta, și te măriți sau te însori. Nu este tot o chinuială? Te poți mărita cu un om bogat, dar vă spun că acele „ființe" au o mare chinuială sufletească. Toată lumea, la un moment dat, indiferent de câți bani va avea, se va chinui. Când vei muri, tot te vei chinui. Și după aceea și mai mult. Căci nu te-ai „chinuit" destul pentru a-ți aranja și cealaltă viață. Sau următoarea.

Prin post crește voința. Este un exercițiu bun de creștere a voinței. Iar odată cu creșterea voinței devii mai puternic. Oare nu este bine să fii mai puternic? Nu trebuie să faci un sacrificiu atunci când vrei să obții o calitate? Cum să le primești, sau cum să le dobândești, dacă nu încerci? Stând în pat sau în baruri? Nu. Dacă vrei să câștigi o cursă, trebuie să te înscrii și să participi. Trebuie să alergi, dacă vrei să câștigi crosul. Căci nu va veni nimeni să îți dea diploma de câștigător, dacă tu nu participi.

Cam atât pentru acum. Restul, poate mai târziu.

Tot azi, vreau să scriu despre Iisus. După cum am mai spus, nu mă interesează în mod specific dacă se scrie cu un singur „I"

sau cu doi „I", ci important este că El a fost pe Pământ. Am să mă conformez și am să scriu cu doi „I".

Există oameni care nu cred în existența lui Iisus, așa cum o descrie Biblia. Chiar am văzut acum ceva timp, pe National Geographic, un reportaj despre Iisus, în care spuneau că au găsit un sarcofag sau, mă rog, era un fel de cutie din piatră de până la un metru lungime, cu niște oase în el, iar pe acel sarcofag scria „Isus". Astfel ei au presupus că ar fi vorba despre Acel Iisus. Dar, o altă emisiune tot pe același canal de televiziune, la ceva timp distanță, un an sau doi, spunea că Isus era un nume comun în acea perioadă. Și că de fapt ar fi condus o armată, sau așa ceva ce se bătea cu soldații romani. O aberație. De ce?

Pentru că Evangheliile din Noul Testament (și nu numai) sunt scrise la ceva timp distanță de oameni diferiți. Și toate spun același lucru despre Iisus. Există tot felul de tembeli care cred că Iisus nici măcar nu a existat. Vor afla și ei și asta este alegerea lor. Vor vedea ceea ce au ales și când vor vedea nu vor fi deloc mulțumiți, dar nici nu vor mai putea schimba ceva pentru o perioadă lungă de timp.

Dar, întrebarea care m-a frământat mult timp, și a cărei răspuns l-am găsit, sau mi s-a permis să-l aflu este: oare Iisus era convins de natura Sa divină?

Păi, pentru început trebuie să știm cine era Iisus. Ca ființă fizică, pentru a se conforma legilor universului, legilor pe care însuși Dumnezeu le face, le comunică, trebuie să fi venit pe Pământ ca toți ceilalți muritori. Nu poate, sau nu vrea să modifice legile pe care Însuși Dumnezeu le-a dat. Se conformează.

Pentru versiunea biblică (cum că a luat naștere dintr-o Fecioară, fără intervenția bărbatului), într-adevăr se poate materializa orișice. Chiar și un spermatozoid. Căci pentru nașterea unui om este nevoie de un ovul și de un spermatozoid. Dar, din câte am

înțeles, ce este materializat din eter nu poate dura mult. Mai mult de câteva minute, o oră. Și aici este ceva de interpretat. Planeta a fost materializată din eter. Și omul, la începuturile lui a fost materializat de structurile superioare.

Așa că... nu pot ști cu siguranță cum s-a născut Iisus. Dar mă gândesc mai mult la legile lui Dumnezeu. Așa că rămân la prima părere. Dar nu acest lucru este important. Important este celălalt aspect. Ca ființă spirituală. Cine este Iisus ca ființă spirituală?

Este Fiu de Dumnezeu. Asta înseamnă că este contopit cu Dumnezeu. Chiar este Dumnezeu. Așa se explică și toate vindecările pe care le-a făcut cât a trăit pe încarnat. Dar întrebarea este oare era conștient de natura sa divină? Revenind la legile din Univers, care sub nici o formă nu pot fi încălcate, Iisus atunci când s-a încarnat, evident că nu și-a mai adus aminte mai nimic. Cât a fost copil, nu știa nimic de natura sa divină. Nu este permis de Divinitate să știi ce vieți ai trăit, decât de la un anumit nivel spiritual ai acces la ele. Oricum, cred că și-a propus înainte de încarnare ca la treizeci de ani să își reamintească Cine este. După ce a atins vârsta la care a început să propovăduiască, după ce a studiat poate prin India, după cum spune o teorie, căci Biblia nu spune nimic de perioada dintre 12 și 30 de ani, a știut Cine este. Și astfel, aducându-Și aminte de natura lui divină înaltă, a putut să facă tot ce a făcut. Și chiar Își știa și sfârșitul lui pe Pământ. Sfârșitul Lui de om, de trup fizic.

Așadar, Iisus a știut că este un spirit înalt, Fiu de Dumnezeu. Asta este tot ce contează. Și mai contează ceva: ceea ce ne-a învățat, scopul pentru care s-a încarnat.

Azi, 19.03.2011, ora 15:04. Mi-aș dori să vă vorbesc despre iluzie. Cei mai mulți dintre noi (o majoritate covârșitoare, din păcate) trăiesc o iluzie pe Pământ. Am spus-o și o repet: nu

suntem ceea ce vedem în oglindă. Dacă putem accepta acest lucru, celelate încep să se schimbe. Dacă încă insistăm că suntem ființe pur fizice, vom trăi în frică și întuneric. Și cea mai mare frică este frica de moarte. Poți accepta că îmbătrânești, dar nu poți accepta că mori. Mie mi se pare cam dubios acest lucru, dar așa este. Și credeți-mă că mă întâlnesc des cu aceste situații prin prizma serviciului meu. De fapt, există mai multe categorii de oameni. Prima este cea formată din oamenii ce nu cred și nu pot accepta o altfel de existență decât cea fizică. Nu vor și nu pot să accepte că există și altceva decât fizicul, decât ceea ce văd. O altă categorie este aceea care are o idée despre spirit, suflet, dar care rămâne la stadiul de idee. Tot există frica de moarte fizică. Mai există o categorie de oameni care află despre spirit sau care știu deja și sunt deschiși la minte, o acceptă și învață despre viața de după moarte. Aceștia sunt cei care trăiesc în Lumină, sau care învață să trăiască în Lumină. De fapt cred că este vorba de conștiința celui în cauză. Atunci când conștiința este la un nivel ridicat, poate accepta și se poate debarasa de frica de moarte a corpului fizic, dacă nu, rămâne cu percepția iluziei. Aceștia din urmă pot încerca (dar încă nu știu cum) să își ridice nivelul de conștiință căci numai astfel își pot da seama de propria lor individualitate, de propria lor esență, de propria lor identitate. De-abia atunci, cunoscându-te cu adevărat poți scăpa de frica ce te înconjoară și de frica de moarte. Pot spune că de-abia atunci începe adevărata viață.

„Noi suntem în esență ființe spirituale. Chiar în inima ființei noastre este o sursă de infinită bunătate, pace, dragoste și înțelepciune. Noi suntem ființe ale luminii. Dacă ne-am stabilit într-adevăr în adevărata noastră identitate, atunci frica, singurătatea, nesiguranța și scăderea respectului de sine vor dispărea natural, fără efort, în același fel în care întunericul nopții face loc luminii de răsărit", spunea Sri Vasudeva.

Din acest punct de vedere acești oameni trăiesc o iluzie. Habar nu au cine sunt. Habar nu au de ce sunt aici. Și mai au pe deasupra pretenția că știu totul.

O altă iluzie pe care o trăiește lumea este cea a lumii înconjurătoare. Lumea din jurul nostru este mult mai mare decât și-o închipuie majoritatea. Majoritatea crede că există numai ceea ce se vede. Eu vă spun că ceea ce nu se vede este o lume cu mult mai vastă decât cea vizibilă. Există o multitudine de entități benefice și malefice ce sunt prin jurul nostru. O să încep cu entitățile malefice, așa încât să termin cu cele benefice.

Entitățile malefice sunt acele spirite negative, de la îngeri decăzuți sau diavoli, cum le spune biserica, la spirite negative ale oamenilor ce au trăit pe Pământ și au ales întunericul, în virtutea liberului lor arbitru ca și îngerii decăzuți, la entități ale bolilor care sunt fragmente sau entități cu conștiință proprie mai mare sau mai mică și cu evoluție și durată de viață limitată. În funcție de conștiința lor determină boli mai „ușoare" sau mai severe. Vedeți deci că sunt foarte multe entități de acest fel.

Entitățile benefice sunt reprezentate de Îngeri, Arhangheli, Arhai, Puteri, Domnii, Stăpâniri, Serafimi, Heruvimi și Tronuri. Al zecelea cer este cel al lui Dumnezeu. Evident toți sunt îngeri, dar structurați într-un anumit fel, în funcție de gradul lor de evoluție și de misiunea personală pe care le-a încredințat-o Dumnezeu. Cei care sunt responsabili cu comunicarea cu oamenii sunt Îngerii. Fiecărui om îi este încredințat un Înger, așa numitul înger păzitor. Acest înger ajută omul în realizarea misiunii lui personale (la îndeplinirea scopului pentru care a venit pe Pământ). De fapt, mai corect spus, ajută spiritul încarnat la realizarea misiunii lui personale. La acest lucru mai participă și Ghizii spirituali. Aceștia sunt spirite albe ce au hotărât să ajute și ei alături de îngeri la realizarea misiunii personale a spiritului încarnat. Dar, Ghizii, se pot răzgândi. Ei pot

să participe la o acțiune a omului, sau pot refuza acest lucru. Dacă omul participă la realizarea misiunii lui personale, atunci și Îngerii și Ghizii îl ajută. Dacă omul s-a îndepărtat de misiunea lui personală atunci Ghizii se retrag, iar Îngerii se îndepărtează. Cum știi că faci lucrurile în spiritul misiunii tale personale? Aici lucrurile sunt un pic mai complicate. Dar cel mai simplu de cunoscut este prin faptul că lucrul pe care îl faci îți aduce satisfacție sufletească. Te simți bine sufletește. Știi, ca atunci când faci o faptă bună.

Îngerii sunt cei care comunică cu oamenii. Sunt cei strâns legați de oameni. Și sunt foarte mulți. Sfântul Dionisie Areopagitul spunea că sunt cete de Îngeri. Toate sunt ființe ai Luminii. Urmează Arhanghelii, care cred că sunt conștiințe comune, colective ale unor grupări mari de Îngeri, încă nu știu. Apoi Arhaii, sau Începătoriile. Aceasta este „treimea" de jos a îngerimii care ne ajută pe noi oamenii să evoluăm. Ei primesc informațiile de la Dumnezeu prin intermediul celei de-a doua „treimi" adică Puteri, Domnii și Stăpâniri. Aceștia sunt evident Îngeri mai evoluați decât cei din prima "treime". Acolo, în spațiul lor este mai multă Lumină, mai multă armonie, mai multă Iubire. Și ei primesc informația de la Dumnezeu prin intermediul celei de-a treia „treimi", a Serafimilor, Heruvimilor și a Tronurilor. Acest nivel este mai Luminos decât precedentul, cu mai multă armonie, cu mai multă Iubire Necondiționată, cu mai multă Pace. Ei primesc informația de la Dumnezeu direct prin comunicarea cu nivelul superior. Însă cred că și în această „treime" informația nu este auzită în mod direct decât de Tronuri, decât de Îngerii din nivelul Tronurilor, și de la ei este răspândită în jos către ceilalți Îngeri ai Luminii. Cel mai de sus nivel este al zecelea, cel al lui Dumnezeu. Este nivelul suprem care a fost revelat unui spirit încarnat. Aici este Sursa Luminii, a Iubirii Necondiționate, a Armoniei, a Bucuriei de a fi. Dumnezeu emite la un anumit interval de timp (de fapt timpul aici

nu există) o formă-gând, o idee, o Lege care va face să funcționeze Universul în condiții bune. Această Lege, poruncă, idee, cum vreți să o numiți, este auzită în mod direct de către Îngerii din Tronuri și de aici Tronurile trimit mai departe informația în jos până la Îngeri care ne-o transmit nouă, oamenilor. Oamenii aleg dacă s-o audă sau nu. Și să acționeze în consecință.

Și la toate acestea se adaugă și spiritele elementare, spiritele naturii și acele fragmente de suflete care au o viață limitată și care determină diverse probleme. În general aceste fragmente sunt malefice. Iar spiritele naturii sunt benefice. (căci da și ele există) și care ne înconjoară.

Lumea trăiește așadar, în cumplita ei ignoranță o iluzie a existenței lor. Trăim de fapt altceva, ceea ce ne învață societatea actuală și scopul nostru este altul decât ni se permite a vedea. Deocamdată. Lumea înconjurătoare este cu mult mai mare decât își închipuie marea majoritate a oamenilor. Și decât o văd. Această lume se percepe, nu se vede! Atunci când vă veți fi terminat misiunea pe acest pământ, veți vedea adevărata lume în care ați existat atâția ani. Căci nu poți vedea cu ochii materiali ceva ce nu este material. Iar când veți trece în cealaltă lume,care în paranteză fie spus este adevărata voastră viață, căci stați neîncarnat o perioadă în ani, mai mare decât stați încarnat, de-abia atunci veți putea percepe lumea înconjurătoare, căci atunci nu veți mai fi material, veți fi energie. Și fiind la fel cu celelalte, veți putea sesiza acestea.

Ceea ce vă doresc eu este să vă treziți și să vedeți adevărata lume în care trăiți și să ne vedem curând în Cerul zece, lângă Dumnezeu. Așa să fie!

Azi, 03.04.2011, ora 20:50. Răspunsul la o întrebare ce mă frământa de mai mult timp, l-am găsit la cineva mai luminat decât mine.

Mă interesa cum se poate face să ridici nivelul de conștiință al unui om, căci mi-ar plăcea să pot determina creșterea evoluției spirituale la oameni, sau să o influențez (asta cu determinatul sună a orgoliu, nu?). Pentru că evoluând spiritual începi să vezi adevărata viață. Și pentru că merită. Am întrebat în dreapta și în stânga, dar nu am aflat răspunsul. Mi se ofereau răspunsuri, dar nu mi se potriveau. Nu înseamnă că acele răspunsuri nu erau bune, ci pur și simplu nu le-am putut asimila la momentul respectiv. Și nici la momentul acesta. Poate vreodată... cine știe...

Am fost la un seminar unde era invitat remarcabilul profesor universitar Constantin Dulcan, autorul celebrei „Inteligența materiei", și l-am întrebat același lucru. Mi-a dat un răspuns la care nu mă așteptam dar pe care l-am apreciat foarte mult. „mi-am pus și eu această problemă de multe ori" mi-a răspuns „și nu i-am aflat răspunsul". Răspuns sincer, și e mare lucru să recunoști că nu știi în fața unui număr mare de oameni. Trebuie să ai o calitate superioară.

La un moment dat am ajuns la o inițiere de Inforeiki, și cea care m-a inițiat mi-a oferit răspunsul: nu poți crește nivelul conștiinței individuale. Singurul lucru pe care îl poți face este să ajuți la creșterea egregorului. Crescând egregorul, sau conștiința colectivă, poți ajuta și pe alții să crească. Fiecare adunare de oameni cu anumite caracteristici are un egregor. O familie are un egregor, o țară are un egregor. Știți că românii sunt recunoscuți peste tot. A, ăsta e român! Nu-i așa?

Așadar, prin preocupările noastre spirituale determinăm ușor, ușor, un nivel ridicat al egregorului țării noastre ce va determina, la un moment dat, creșterea nivelului spiritual al altor oameni din România. Din păcate, la nivel individual nu se poate crește conștiința din exterior (dacă pot spune așa). Adică, nu pot ajuta pe cineva anume să crească spiritual. Căci o conștiință dacă este joasă, nu poate concepe ca aceste lucruri ca fiind demne de luat

în seamă. Și atunci nu ai cum să convingi o conștiință joasă să citească o carte ce merită citită sau să participe la o inițiere.

Doar prin preocupări spirituale putem ajuta pe ceilalți care sunt mai tineri decât noi sau au fost mai leneși în viețile lor. Așa încât să trăiască și ei adevărata viață!

Azi, 09.04.2011, ora 10:30. Am terminat de citit „Biologia credintei" de Bruce Lipton. Am făcut un rezumat foarte foarte scurt. De fapt nu este un rezumat propriu-zis, ci am scos câteva dintre ideile ce mi s-au părut esențiale și le explic la sfârșit

• Influențele de mediu determină modificări ale genelor, dar fără a modifica structura de bază. Aceste modificări pot fi transmise generațiilor următoare [Reik și Walter 2001. Surami 2001].

• Studii despre sinteza proteinelor arată că genele pot fi modificate în 2000 sau mai multe variante prin influența de mediu[Schmiker 2000; Ray 2003].

• Un studiu referință publicat în revista „Biologie celulară și moleculară" din 01.08.2003 arată că anumite condiții de mediu pot chiar să anuleze mutații genetice la șoareci. În acest studiu, savanții au studiat efectul suplimentelor alimentare sănătoase asupra femelelor însărcinate de șoarece care aveau o genă anormală de obezitate. Puii născuți din mamele care au avut suplimente alimentare sănătoase au fost normali, iar mamele, care nu au primit suplimente alimentare au avut pui ca și ele, cu aceeași manifestare a genelor anormale. De remarcat că toți șoarecii au avut gena obezității, dar puii ale căror mame nu au primit suplimente alimentare au avut manifestarea genei, iar puii care au provenit din mamele ce au primit suplimentele alimentare cu toate că au avut gena anormală, nu au avut manifestarea ei! Pur și simplu soarecele arăta ca și cum nu ar fi avut nici o genă de acest fel! Astfel, gena nu se manifesta!

• Studii făcute asupra oamenilor cu cancere, au arătat că această boală (cancerul) apare din modificările epigenetice induse de mediu și nu din genele cu probleme [Kling 2003, Jones 2001, Seppa 2000, Baylon 1997]. Gena BRCA1 și 2 incriminate în apariția cancerului de sân, sunt responsabile numai de 5% din totalul cancerelor de sân.

• Nu ADN-ul controlează sistemele biologice iar nucleul în sine nu este creierul celulei (chiar dacă noi așa învățăm la școală!).

• Celulele sunt modelate în funcție de mediul în care trăiesc. Un studiu făcut de Tsong în 1989, spun că proteinele receptoare din membrana celulară au „antene" care pot citi câmpuri de energie vibrațională cum ar fi lumina, sunetele, frecvențele radio. „Antenele" vibrează ca niște diapazoane. Dacă o vibrație energetică din mediu rezonează cu „antena" unei proteine receptoare, aceasta va altera sarcina electromagnetică a proteinei facând receptorul să-și schimbe forma. Gândul este o formă de energie înregistrabilă pe EEG. După cum știm, sunt cinci feluri de unde: undele Delta, cu frecvența de sub 4 Hz cele mai joase unde caracteristice somnului profund sau comei, undele Theta, cu frecvența de la 4 până la 7 Hz, undele Alfa, cu frecvența între 7 și 14 Hz corespunzătoare somnului superficial și undele Beta, undele „normale" în starea de veghe. Au mai fost descoperite undele Gamma, unde înalte cu frecvența de peste 35 Hz, care apar în stările de concentrare maximă, în stările de alertă a corpului. Toate pot fi înregistrate pe EEG. Rezultă că, comportamentul celulei poate fi controlat și prin molecule fizice și prin unde invizibile practic nouă. Împreună, perechea de proteine receptor-efector traduce informația primită în comportamentul celulei!

• Orice celulă, sau aglomerare de celule (omul este o aglomerare de celule) are două funcții: una, de dezvoltare, de vitalitate și cealaltă de protecție. În același timp, celula nu poate fi cu

amândouă funcțiile deschise. Adică, dacă funcția de dezvoltare este „funcțională", funcția de protecție este închisă. Și invers. Dacă funcția de protecție este deschisă, atunci se închide funcția de dezvoltare, de creștere. Stres-ul determină activarea celulară pe starea de protecție, ceea ce duce la anularea funcției de dezvoltare, de creștere. Cu cât stess-ul este mai mare, cu atât inhibarea cronică a mecanismelor de creștere este mai importantă și compromite serios vitalitatea. De asemenea, pentru a experimenta o vitalitate deplină, trebuie ca stess-ul din viața de zi cu zi să fie îndepărtat. Prin contrast, bucuria, iubirea, determină stimularea proceselor de creștere, de dezvoltare iar stress-ul determină și scăderea sistemului imunitar. Căci sistemul imunitar este un consummator mare de energie. Prin urmare, stres-ul determină, prin scăderea sistemului imunitar și îmbolnăviri dese și repetate.

Să încerc să explic, pentru cei ce nu știu genetică. Primul punct și al doilea, se referă la faptul că genele sunt influențate de mediu. Până acum, se știa că genele nu sunt influențate de nimic. Ele sunt așa pur și simplu, și dacă ceva iese prost este vina genelor. Al treilea punct arată că condițiile de mediul pot chiar să anuleze mutații ale genelor. Punctul patru arată același lucru: interacțiunea cu mediu are o importanță, nu mare ci capitală asupra organismului viu, purtător de gene. Punctul cinci arată că nu genele sunt creierul celulei, așa cum s-a crezut până acum, ci ele formează, de fapt, aparatul reproducător. La punctul șase se face referire la faptul că celulele fiind inflențate de mediu, de fapt de undele din mediu, sunt influențate și de undele cerebrale ce vor determina modificări în consecință. Iar al șaptelea punct face referire la ceea ce se întâmplă când supunem celula la condiții de stess, așa cum este în societatea actuală.

Vedem așadar că mediul interacționează permanent cu organismele umane (și nu numai). Vechii indieni spuneau de fapt că chakrele sunt porțile prin care corpul uman interacționează

cu natura, iar mediul înconjurător determină ceea ce se întâmplă în organismul tău așa cum și tu determini ceea ce se întâmplă în mediul înconjurător. Există o relație de interdependență între noi și natură și asta nu trebuie uitat. Este demonstrat acum și științific, doar trebuie să conștientizăm acest lucru. Ceea ce determini tu în natură, determină și natura în tine. Și determini și tu în tine, prin gândirea ta. Așadar, aveți grijă de mediul în care trăiți ca să puteți avea grijă și de voi! Așa să fie!

Azi, 13.04.2011, ora 22:40. Revenind la 2012, aș vrea să vă vorbesc despre lumea ce va să vină. Lumea următoare, (pentru că va fi o lume următoare), va fi cea de după 2012.

Lumea următoare (pentru că ca fi o lume următoare) va fi cea de după 2012. Începând cu 2013, de fapt, lumea va începe să fie altfel. Altfel decât o știm astăzi. Cum va fi lumea?

După 2012, de fapt după 2013, căci va fi decembrie 2012, va începe a fi o lume cu totul altfel decât există acum. Lumea va fi guvernată de adevărata înțelepciune și nu de măgărie, va fi condusă de oameni cu adevărat capabili și nu de incompetenți cum este în zilele noastre. Am măsurat radiestezic un anumit ministru din ziele noastre. OAMENI BUNI, este venit din cerul 3! Păi ce pretenții avem? Ne mirăm de ceva ce se întâmplă în Romania? N-ar trebui! Ce este îngrijorător este cine a votat un spirit încarnat din cerul 3! Hei hei! Trăim vremuri cu adevărat tulburi!

Să revenim la "oile noastre"...

Lumea ce va să vină va fi altfel. Va fi o lume bazată pe iubire, pe respect reciproc, pe Lumină, pe dragoste, pe fericire, pe...

Știu că e greu să gândim la o astfel de lume. O parte din cei ce vor citi acestea (căci nu vor citi mulți) vor spune că astea sunt numai ipotetice și absolut ireale. De fapt este ceea ce va să vină. Vom trăi

în era Luminoasă, în era Vărsătorului, în era în care oamenii vor trăi în fericire. Va fi era ce este mult așteptată de spiritele noastre, era în care nu mai există negativitate, era care este dominată de bunătate. Este era fără dualitate.

Spiritele încarnate pe Pământ în anii prezenți sunt spirite înalte, spirite care nu sunt nevoite de Karmă să se încarneze. Sunt spirite ce vor să vină să se încarneze pentru a ajuta la evoluția spirituală, evoluția spirituală a omenirii. Preconizez că într-o sută de ani va începe o lume cum nici prin cap nu ne trece acum. Deocamdată. Spiritele inferioare nu se mai vor reîncarna pe această planetă și vor rămâne numai cei de conștiință superioară, numai cei de conștiință înaltă, numai cei ce vor fi în asentimentul lui Dumnezeu.

Lumea va fi altfel. Lumea va fi ceea ce trebuie să fie. Cei care există acum pe Pământ, nu știu, din păcate de ce au venit acum pe această planetă. Au venit de fapt ca să treacă printr-o anumită experiență, să poată crește spiritual. Spiritele vin în acestă epocă întunecată în care trăim ca să putem crește spiritual. Cu cât viața este mai grea, cu atât evoluția este mai ușoară sau mai rapidă, mai corect.

Spirite noi și vechi venite pe acestă planetă sunt venite pentru scopuri diferite.

Cele din ceruri inferioare sunt venite pentru a se eleva spiritual, iar cele din ceruri superioare sunt venite pentru a ajuta pe ceilalti la evoluție. Cum? Având în vedere că spiritele superioare înțeleg lucrurile la nivel mai înalt decât ceilalți, ei încearcă să îi facă să înțeleagă, să scrie cărți sau să facă seminarii prin care să determine lumea să își dorească să crească spiritual. Să determine creșterea egregorului național. Nu putem determina creșterea spirituală a unuia sau altuia, dar putem determina creștera egregorului și va urma creșterea celui ce va fi pregătit să crească spiritual. Cred că asta este singura cale prin care să determinăm evoluția spirituală a unui popor. Și atunci ce popor vom avea... Un popor

alcătuit din oameni corecți, buni, drepți. De-abia aștept! O lume în care va conduce un om sau oameni ce vor într-adevăr binele celorlalți. O lume în care adevărul va fi primordial și dreptatea de asemenea. O lume în care o strângere de mâini va fi mai presus decât o hârtie semnată între două părți. O ADEVĂRATĂ OMENIRE! Curând...

Azi, 15.04.2011, ora 22:01. Despre destin și încarnări, despre aura oamenilor, vă voi detalia în cele ce urmează. Tocmai ce am vizionat un film pe youtube, de fapt o conferință susținută de trei mari spirite ale României. Dragoș Argeșanu, Risvan Rusu și Vlad T. Popescu. Au discutat multe și a fost folositor de aflat. Printre altele, ceea ce vreau să trec în discuție, era o discrepanță între Argeșanu și Risvan, în care unul spunea că Dumnezeu îți mai pune din când în când piedici ca să vadă dacă te poți ridica, iar altul spunea că de fapt este în funcție de alegerea ta. Nu ți le dă nimeni, tu alegi.

Eu vreau să combin aceste două păreri.

Cred cu tărie că destinul îți este pus în față înainte să te încarnezi. Și tu, în virtutea liberului tău arbitru, îl accepți în forma respectivă sau îl mai modifici un pic. De fapt îl mai amâni. După asta vii pe Pământ. Dar ce înțeleg eu prin destin? Căci tu înțelegi ceva prin destin iar el înțelege altceva, gândindu-se la aceeași denumire. Cred că și în viața asta, dacă am face distincția clară pentru ceea ce vrem să definim, multe dispute nu ar mai exista. Așadar, ce înțeleg eu prin destin? Destinul este ceea ce îți este scris să se întâmple. Dar, căci există și un dar, destinul nu îți este „bătut în cuie". Cum vine asta? Ori e destin ori ce este? Destinul este ceva mai mult decât Karma. Karma este plata tuturor acțiunilor tale din viața asta și din altele. La Karmă faci - plătești. Acțiune - reacțiune. Este o lege bine stabilită în Univers. Destinul cuprinde Karma. La destin este un picuț altfel. Destinul este cumva, dacă

îmi permiteți o comparație un fel de canal, tunel, cu mai multe străzi. Unele străzi, dacă sunt în conformitate cu Divinul, sunt libere. Unele, care cam ocolesc Voia Divină, au diferite obstacole. Obstacolele pe acele străzi sunt puse dinainte chiar de către tine și de cei care contribuie la destinul tău. Dacă, în virtutea Liberului tău Arbitru, alegi o anumită cale vei avea o anumită viață. Străzile cumva comunică între ele la „fiecare colț de stradă". Atunci, cum dai de un obstacol, după ce îl treci, poți ajunge pe altă stradă care este în accord cu Voia Divină. Cam așa decurge viața noastră pământeană, viața noastră încarnată.

Deci, asupra a ceea ce nu cădeau cei doi de acord, se cam completează. Dumnezeu, adică cei care îți construiesc Destinul îți mai dau câte un "hop", dar tu ești cel care determină ajungerea la el, prin acțiunile pe care le faci, aici în încarnare. Dacă faci numai Voia Divină, atunci nu vei avea parte de „hopuri"! Tu alegi ce să ți se întâmple în viață. Ai Liber Arbitru, dar numai limitat. Privit dintr-un anumit punct de vedere, nici nu știu dacă îi mai pot spune Liber Arbitru. Mă rog. Aici cred că e mai mult de filozofat. Revenind...

Creștinii vorbesc de destin, budiștii de karmă. Și de Liber Arbitru. Eu cred că acestea pot fi combinate și așa pot fi împăcați toți...

Azi, 18.04.2011, ora 00:21. Am găsit cumva un articol foarte interesant despre aura umană. Vreau să menționez că și eu vizualizez aura oamenilor, a unora dintre ei, dar, din păcate nu reușesc să o văd în culori așa cum este descrisă mai jos. Când voi reuși să văd și culorile din aură, atunci acest articol îmi va fi și mai folositor. Până atunci, poate este folositor unuia dintre cititori. Sau pur și simplu ne delectăm...

Intensitatea gândurilor și a sentimentelor, starea psihică și de sănătate determină mărimea aurei, claritatea culorilor și

uniformitatea ei. Aura umană se contractă sau se dilată în funcție și de influențele mediului ambiant. În cazurile de boală, de frică și șoc emoțional aura se strânge în jurul corpului și se extinde în situații favorabile.

Ca orice fenomen care se manifestă, aura umană este supusă procesului evolutiv. Ea se formează în jurul fătului în viața intrauterină și culorile sale sunt strălucitoare în momentul nașterii. Ea se modifică în funcție de evoluția spirituală a ființei umane.

În general, aura poate fi strălucitoare sau ternă, mai îngustă sau mai largă, multicoloră sau unicoloră, perturbată sau calmă, maculată sau pură.

Culorile întâlnite în aură sunt culorile de bază, primare: roșu, galben și albastru iar din combinațiile lor se obtin alte nuanțe spectrale numite culori secundare; roșu+galben = portocaliu (orange); galben+albastru = verde; albastru+roșu = violet-indigo.

Culorile complementare sunt: roșu-verde; galben-violet; albastru-portocaliu.

Culorile calde sunt roșu, portocaliu și galben.

Culorile reci sunt albastru, indigo și violet.

Culoare neutră: verde.

Diferite culori reflectă atitudini, reacții și tipuri de energie felurite. Culorile fundamentale indică fondul persoanei. Tentele de culoare pastel indică gradul de spiritualitate. Culorile din aură, mai apropiate de corpul fizic reflectă, în marea lor majoritate, starea și energiile fizice, iar cele exterioare reflectă energiile emoționale, mintale și spirituale. O aură este mai echilibrată cu cât culorile sunt mai clare și mai bine definite. Culorile închise, intense și strălucitoare indică nivelele înalte de energie.

Se mai vehiculează ideea că interpretarea culorilor aurei unei persoane trebuie efectuată prin prisma faptului că aceasta este

văzută prin propria aură. S-ar putea, dacă aura proprie este predominant galbena, iar a celui observat albastră de exemplu, culoarea rezultată vizibilă să fie verde, iar de aici ar rezulta interpretări greșite. Adevărul este că subconștientul propriu prelucrează datele și face abstracție de alte influențe exterioare și preia informația corectă. Aura își schimbă frecvent culorile cele mai apropiate de corpul fizic chiar și în cursul unei singure zile. Ea se schimbă de-a lungul anilor, dar poate păstra o aceeași predominanță o viață întreagă.

Semnificațiaculorilor

În intrepretarea culorilor din aură este necesar- pe lângă cunoaștere – și de un îndelungat antrenament și de intuiție .

Fiecare culoare are caracteristicile ei proprii însă nuanțele diferite ale aceleeași culori introduc noi valențe interpretative. Un rol important îl joacă forma, volumul, intensitatea și poziționarea culorilor în câmpul auric.

1. Roșu

Roșul este simbolul fundamental al vieții cu o deosebită forță de dinamizare. Este culoarea puterii, a focului și a forței creative primare. Este culoarea care influențează sistemul circulator al corpului.

Roșu pur și strălucitor încurajează, incită, dinamizează.

Roșu viu strălucitor incită la acțiune, exprimă forța impulsivă, dinamismul, tinerețea, sănătatea, bogăția.

Roșu vișiniu, purpuriu, stacojiu,exprimă, maiestuozitatea, grandoarea și elevarea.

Roșul strălucitor exprimă impetuozitatea,pasiune și trăirile ardente, veselia.

Când roșul este pal, nu luminos, persoana este nervoasă și instabilă, mult prea activă. Neclaritatea culorii reflectă stimularea, inflamare sau dezechilibru. Poate reflecta de asemenea,

nervozitate, temperament năvalnic, agresivitate, impulsivitate sau excitare.

Roșul brun arată că ființa umană se confruntă cu starea de frică, iar roșul maron închis exprimă satisfacția animalică a simțurilor iar roșul pământiu arată furia sau mânia.

Adolescenții au în aură mai mult roz decât roșu, iar la adult aceasta nuanță relevă infantilism sau insecuritate. Persoanele care au roșu în dreptul extremității sternului sunt bolnave de nervi.

2. Portocaliu (orange)

Portocaliul este cea mai intensă dintre culori, este un amestec al planului fizic (roșu) cu planul mintal (galben).

Este culoarea căldurii, a creativității și emoțiilor. Este culoarea cea mai des întâlnită. Prezența sa indică o tendință spre echilibru și armonie,iubire temeinică și fidelitate. Oamenii cu o frumoasă tentă oranj în aură sunt fundamentali buni și sar în ajutorul semenilor. Este o culoare care poate reflecta deschiderea către noi domenii subitle, energia culorii orange este o forță constructivă fundamentală care menține corpul fizic într-o stare bună. Această sănătate și vitalitate, conferă ființei o libertate interioară, o face să se debaraseze de limitările sale, să fie mai tolerantă.

Galben- portocaliu arată stăpânirea de sine, pe când portocaliul brun aparține ființelor leneșe și indică rinichii bolnavi care au calculi atunci când apar și nuanțe de gri.

Orange-ul cu tentă verde caracterizează colericii, incomozii, pe cei care discută interminabil doar pentru plăcerea de a discuta. Nuanțele mai tulburi pot reflecta orgoliu, ambiție, mândrie, vanitate și ostentație. Personalitățile care refulează, care reprimă au un amestec de roșu brun, verde și portocaliu acoperind zonele

plexului sacral și solar care exprimă de altfel și problemele de sănătate la nivelul intestinului subțire și a celui gros.

3. Galben

Este culoarea care poate fi observată cu ușurință în aură și este culoarea activității mintale și a luminii solare, este dătătoare de stabilitate. Galbenul este cea mai expresivă, cea mai caldă și cea mai ardentă dintre culori.

Ființa umană care are în aura sa culoarea galben-aurie manifestă inteligență, intuiție, iubire pură, armonie lăuntrică, o înaltă spiritualitate. Toți sfinții au haloul aurit.

Galbenul exercită o influență binefecătoare și stimulatoare asupra sistemului limfatic care are rolul de apărare a organismului.

Galbenul viu indică o persoană cinstită și directă în care poți avea încredere.

Nuanțele pastelate, în special cele de galben pal spre alb, reflectă entuziasmul pentru ideile mărețe, dezvolarea spirituală și forța ideilor.

Galbenul este culoarea care reprezintă o etapă de trecere în drumul progesiv de evoluție, reprezintă puterea ideilor însoțite de trezirea calităților de medium și clarvăzător.

Nuanțele mai profunde și tulburi pot arăta o pesoană caracterizată de gândire și analiză excesivă cu criticism exagerat, dogmatism și sentimentul de nerecunoștință din partea celorlalți.

Un galben murdar are o persoană fricoasă, laşă, iar galbenul roșcat aparține celor timizi fizic și moral și cu o slăbiciune spirituală, care își schimbă părerile și religia căutând mereu altele, nu sunt perseverente.

Galbenul cu tente roșii exprimă puternic complexe de inferioritate, iar când roșul predomină, persoana suferă mult.

Când galbenul are striații brune predominante este semnul unei maladii mintale, iar persoanele cu dublă personalitate au jumatate de aură galben-bleu, iar cealalată jumatate galben-brun sau galben-verde.

Un galben-brun relevă gânduri necurate și îi caracterizează pe bețivi, vagabonzi, ratați.

4. Verde

Verdele este culoarea neutră, mediatoare între cald și rece, intens liniștioare, profund umană.

Verdele reîmprospătează, regenerează, calmează, răcorește și tonifică. Este învăluitor, exprimă amabilitate, dragoste, bucurie și abundență, credință și vindecare.

Culoare a vindecării, stimulează regenerarea țesuturilor afectate. Verdele strălucitor cu nuanța de albastru în spectrul auric indică puteri tămăduitoare.

Verdele pastel (verdele crud amestecat cu alb) semnifică liniște, calm, pace interioară.

Verdele cu pete de albastru închis arată că persoana se află în plin proces de evoluție la nivel intuitiv.

Verdele smarald exprimă dorința de cercetare a unei gândiri logice, clare și profunde.

Verdele singur, fără alte culori, este prezent în aura medicilor și a personalului sanitar care sunt dotați pentru meseria lor.

Nuanțele închise sau tulburi pot reflecta nesiguranță și zgârcenie. Verdele închis apropiat de cel al sticlei, denotă egoism, o intensă aviditate pentru realizări materiale, bogație și onoruri.

Verdele cu galben-citron arată tendințele ființei către minciună, șiretenie și înșelătorie. Escrocii au aura de un verde gălbui. Dar dacă verdele este bleu frumos ca cerul sau un bleu electric atunci persoana este onestă.

Cei care au verde în obraji le lipșește imaginația, subtilitatea și nu știu să distingă nuanțele de opinie.

Oamenii răi au aura roșie-brun-galbenă cu verde murdar.

În general, verdele cu nuanțele sale binefăcătoare restabilește echilibrul psihic, neutralizează stările de nervozitate, are efecte speciale de regenerare a nervului optic.

5. Albastru

Albastru este, după galben, a doua culoare care poate fi văzută cu ușurință în aură. Este culoarea cea mai adâncă, cea mai rece și cea mai pură.

Se consideră adesea că este culoarea lumii spirituale, a iubirii pure, durabile, a afectivității neconditionațe. Este culoarea calmului și a liniștii, a reveriei. Reflectă adevăr, seriozitate, talent artistic.

Albastrul are ca efect mărirea capacității de apărare imunitară a organismului, facilitând regenerarea celulară.

Prezența albastrului în aură semnifică intuiție.

Albastrul închis aparține persoanelor care progresează prin eforturi proprii. Un albastru mai închis, sumbru aparține misionarilor cu vocație.

Nuanțele deschise de albastru arată o imaginație activă, iar nuanțele palide sunt asociate cu dorința de a reuși în plan social.

Albastru ultramarin dispus sub forma unei raze indică o anumită capacitate de a extrage informații din cele mai profunde straturi ale constiinței.

Albastru ciel, în proporție semnificativă arată o excelentă stare emoțională-afectivă iar dacă este dispusă sub formă de raze, arată că persoana în cauză învață, asimilează aspecte esențiale pentru evoluția sa spirituală. Nuanțele închise de albastru pot reflecta

diferite nivele de dezvoltare, iar albastru intens poate indica cinste și discernământ, poate indica apropierea persoanei de vocația sa.

Nuanțele tulburi de albastru pot reflecta blocarea percepțiilor, melancolie, grabă și îngrijorare, dominare, teamă, uitare și hipersensibilitate.

6. Indigo

Este culoarea care exprimă spiritualitate, elevare și o căutare asiduă a adevărului absolut. Este combinarea elevată între intuiție și spiritualitate ceea ce poate permite accesul direct la înțelepciune. Este culoarea compasiunii și a stării de liniște și pace interioară, a stării de hiperluciditate și a simțului de responsabilitate. Culoarea indigo influențează ființa umană, are efecte de purificare, calmare.

Persoanele care au preponderent în aură culoarea indigo manifestă atracție deosebită către infinit, către supranatural, manifestă dorința de purificare, de puritate.

Uneori poate arăta revolta și evadarea persoanei într-un mediu perceput ca nefiind așa cum ar trebui să fie și care nu o satisface.

7. Violet

Violetul este culoarea căldurii și a permutațiilor, este culoarea îmbinării minții cu inima, a fizicului cu spiritul. Arată o persoană activă în permanentă căutare, cumpătată, echilibrată, care reflectă în mod egal luciditate și acțiune adânc gândită.

Violetul este culoarea inițierii pe calea spirituală, a activității spirituale. Exprimă optimism și nostalgie, atracție și detașare, îndepărtare și apropiere, stare de atotpotență, omniprezență.

Pe plan fizic indică intensificarea activității cardiovasculare, accelerează respirația, influențează pozitiv rezistența cardiacă și pulmonară. Atributele acestei culori sunt iubirea, înțelepciunea, sinceritatea deplină, inocența originară, puritatea, candoarea, forța spirituală și noblețea.

Violetul lavandă (violet+alb) este caracteristica persoanelor care ghidează, îndeamnă spritual alte ființe.

Nuanțele pale, dar clare de violet cu purpuriu pot reflecta umilință și spiritualitate.

Nuanțele roșiatice pot indica pasiune, ori o voință puternică, sau nevoia pentru mai mult efort individual. Dacă apare o tentă roz ea indică un caracter urât.

Nuanțele închise și tulburi indică nevoia de a depăși o anumită situație, sau arată o imaginație erotică intensă, tendința de a fi extrem de răbdător, nevoia de simpatie sau simțământul că persoana în cauză nu este înțeleasă.

Uneori, persoanele cu violet în aură suferă de inimă sau stomac.

8. Auriu

Auriul este culoarea care reflectă energia spirituală dinamică și puteri cosmice, cele mai înalte energii de devoțiune și restaurare a armoniei universale.

Nuanțele mai tulburi indică faptul că persoana în cauză este în plin proces de trezire a inspirațiilor înalte, că lucrează pentru transformarea existenței sale.

9. Alb

Nefiind o culoare ci o chintesență, o înglobare a tuturor culorilor spectrului vizibil, albul reprezintă prezența absolută a luminii. Albul de sine stătător în aură indică o stare de purificare excepțională, o capacitate uluitoare de a transcede lumea materială, reflectă adevăr și purificare.

10. Negru

Negru nu este o culoare, ci are semnificația absenței luminii. Este culoarea cea mai discutabilă a spectrului auric. Nu întodeauna

când apare în aură poate însemna boală, moarte sau absența bunătății, a frumuseții sau dezechilibru.

Negru este culoare de protecție care actionează ca un scut împotriva energiilor exterioare și poate reflecta o stare de autoapărare, sau că persoana are secrete, sau indică iminența unei noi înțelegeri a datoriilor, sau sacrificiilor.

Negru poate indica dezechilibrare până la nivelul fizic și dă indicații precise ale zonelor afectate prin localizarea petelor în aură.

11. Gri

Culoarea gri este o culoare de inițiere și poate indica trezirea unor capacități înnăscute. Atunci când griul invadează o culoare indică o slăbiciune de sănătate și de caracter. Benzile gri sau puncte gri pe alte culori de deasupra unui organ arată că acel organ este în suferință energetică și că se va îmbolnăvi în curând.

Persoanele care au în aură gri au un comportament conformist, convențional și complet lipsit de imaginație. Sunt ființe reci caracterizate de vulgaritate, meschinărie și mediocritate.

Griul simbolizează depresia și este o culoare care se autoîntreține.

12. Maro

Este o culoare care, atunci când apare clară, strălucitoare, ilustrează un caracter laborios și spirit de organizare, indică stabilirea de noi rădăcini și dorința de împlinire. Atunci când apare deasupra capului sau in jurul picioarelor reflectă o nouă creștere.

Culoarea maro poate indica lipsa de energie sau dezechilibru, iar când apare în zonele centrilor energetici este o indicație că

acestea trebuiesc purificate pentru că energiile sunt blocate la acest nivel.

13. Argintiu

Atunci când apar ca niște sclipiri sunt un semn de creativitate și fertilitate, iar când apar suprafețe mai mari indică o activitate creativă înaltă sau fertilitate. Poate avea semnificația unei imaginații debordante, plăcerea de a călători, de a visa, de a contempla.

În aspectele sale negative indică tendința către mercantilism, dorința de acumulări bănești.

Astăzi, 22.04.2010, ora 22:54. Astăzi este Vinerea mare. Mai sunt două zile până la Paște. Mă rog, mai este sâmbătă. Căci vineri este aproape dusă. Dar ce înseamnă Paștele? În a treia zi după moartea Mântuitorului, a înviat. Postul Paștelui este un post trist. Un post în care Cel ce a venit pentru a ne trece la alt nivel de constiintă, Cel care a venit pentru a ne grăbi evoluția spirituală, a fost greșit înțeles și omorât. Trebuie să ne gândim că suntem acum, în acest moment, datorită Lui. Nu se cuvine să mâncăm cărnuri, să bem, să ne veselim. Măcar așa, ținând post, îi arătăm Lui că suntem solidari cu El. Asta ar trebui să dea de gândit lumii...

Dar, cum "stă" treaba cu Iisus. Am mai discutat-o. Trebuie spus de la bun început că trebuie făcută o diferențiere între spirit și fizic. Voi face pe parcursul expunerii diferența între fizic și imaterial.

Aivanhov spunea ca până și Fiul lui Dumnezeu trebuie să se supună legilor Lui. Așadar, din punct de vedere fizic Iisus s-a născut dintr-o femeie și un bărbat. Asta nu împiedică cu nimic existența Lui în formă divină, căci corpul fizic nu are "legatură" cu spiritul. Nașterea are loc dinaintea nașterii fizice, iar venirea pe Pământ a unui spirit care este Fiu de Dumnezeu, este stabilită cu mult timp înainte și chiar de către El. El își aranjează venirea

și chiar și destinul. Spiritul este Unul foarte înalt, un spirit foarte evoluat. Este spiritul suprem, contopit cu Dumnezeu care are grijă de noi, de toată galaxia! Așadar când vorbim despre Iisus trebuie să ne gândim mai presus la spirit decât la corpul fizic, să poată accelera evoluția spirituală, căci El ne supraveghează tot timpul și, văzând că omenirea încă nu L-a înțeles pe Dumnezeu, s-a hotărât să se încarneze. Și s-a încarnat. Nu este important cum s-a încarnat, cu toate că se poate și așa cum spune Biblia. Important este că un asemenea spirit luminat a coborât pe Pământ.

Pe la doisprezece ani începe să devină conștient de natura sa divină și începe să predice în templu. Apoi nu se mai știe nimic, nu se mai spune nimic, până la vârsta de treizeci de ani. Se poate, cum există unele teorii, să fi avut un maestru spiritual care l-a trezit pe deplin la conștiința sa divină sau pur și simplu să se fi trezit singur. Este mai greu, dar nu imposibil, mai ales că vorbim de un spirit care este foarte, foarte evoluat. Vă dați seama, spiritual, care are în mână toate spiritele de pe toate planetele din această galaxie, să vină pe pământ într-un asemenea mod (nașterea în staulul de oi) și într-un asemenea moment. Căci conștiința comună era foarte joasă. Putea foarte ușor să se nască într-o familie de regi. Dar a ales milostenia, umilința. Iar staulul era cel mai curat loc de pe Pământ în care nu existau energiile negative ale omenirii. Dacă-mi permiteți o comparație vulgară, e ca și cum directorul general de la o mare companie, patronul companiei, să vină să mătură pe jos în acea companie, să se angajeze, sau să suplimenteze un job de măturator. Cam așa.

Apoi, a treia zi a înviat. Nu avea de ce să învieze cu tot cu trupul fizic. Cu toate că aceasta se poate. Și poate să rămână cu el, căci se poate dematerializa. Dar ce să faca și cu trupul fizic? Într-adevăr, atunci când cobora în mijlocul apostolilor, putea materializa corpul fizic. Dar cum am spus, nu pentru mult timp. Ci doar ca să

le demonstreze apostolilor că El a înviat. La fel și cu Toma care a vrut să pună degetul să se convingă.

Noi ne cramponăm de lucruri mărunte și nu vedem esențialul. Ne cramponăm de material și nu vedem spiritualul. Important este că a venit un așa de mare spirit pe Pământ să ne învețe, să ne treacă la alt nivel. Trebuie doar să-I aplicăm învățăturile. Atât! De ce ne cramponăm daca avea sau nu corp fizic? De ce ne împiedicăm de detalii nesemnificative? Important este să Îl ascultăm! Să încercăm din toate puterile noastre să facem ceea ce ne-a învățat. Căci atunci când cineva mai înțelept decât tine te sfătuiește, tu vrei să-i asculți sfatul. Tot așa este și cu Iisus. Dacă Părintele vostru vă spune să vă iubiți, de ce nu o faceți? De ce lumea este încă rea? De ce nu Îl ascultăm? Mai este puțin și lucrurile se vor schimba. Și toți Îl vom asculta, nu numai câțiva, cum este acum. Mai este puțin...

Astăzi, 23.04.2011, ora 21:09. Aș vrea să aduc o completare la ceea ce am spus mai sus. Cum credeți că și-a ales Iisus apostolii? Apostolii au fost aleși încă înainte de încarnare. Și nu făcea decât să îi găsească aici pe Pământ. Îi cunoștea. Și i-a ales înainte.

Astăzi, 24.04.2011, ora 01:24. Astăzi este Paștele. Tocmai ce m-am întors de la biserică. Am luat Lumină și pască. Dar ce semnifică de fapt Paștele? Ce ar trebui să înțelegem din această jertfă, din această sărbătoare? De ce a venit Iisus pe pământ?

Paștele ne arată nouă, prin jertfa lui Iisus că avem viață și după moarte. Iisus când a înviat, era de fapt viu. Știu că sună cam aiurea, dar așa este. După ce a murit pe Pământ, a trecut în cealaltă viață. Căci moartea este o trecere dintr-o viață în alta. Așadar El ne-a arătat că după ce murim, trăim în continuare. În spirit. Știu că preoții au un alt punct de vedere, dar asta-i treaba lor. Paștele nu înseamnă că Iisus este Dumnezeu. A arătat că este divin și de rang

înalt cât timp a fost încarnat prin minunile pe care le-a înfaptuit, prin vindecările pe care le-a făcut, prin învierea morților. Prin toate acestea, ne-a arătat nouă, celor mai mici decât El, că este Fiu de Dumnezeu. Mă rog, aici mai este de discutat, dar poate altădată. Deci cât a trăit încarnat, Iisus ne-a arătat latura lui Divină. Și prin ceea ce a propovăduit! Nu mai spun de asta! Căci a venit în niște timpuri crude ale omenirii. Și să încerci să schimbi niște Legi, niște tipare de gândire, niște patternuri la oameni primitivi, este complicat. Și pățești ce a pățit Iisus! Latura divină ne-a arătat-o și demonstrat-o. Dar El, de fapt, prin învierea Lui, ne-a demonstrat că avem viață veșnică. "Cine crede în Mine, va avea viață veșnică" (Ioan 6:47), spunea El. Aici este o nuanță care necesită multă discuție.

Acum vreau să vorbesc despre cine și de ce vine la biserică. Unul din lucrurile ce mă deranjează în biserică este lumea de acolo. Oamenii care vin, unii dintre ei, evident, parcă nu țin cont de regulile de bun simț. Iar pe mine mă deranjează asta. Dau peste tine, vorbesc în timpul slujbei. Și am mai sesizat un aspect. Foarte multă lume dă liturghii. Cumpără lumânări și scrie un întreg acatist pe o foaie de hârtie să fie pomeniți „pentru sănătate, pentru bunăstare". Dar, și asta nu este o judecată, sau nu se vrea a fi, nimeni nu face nimic el pentru el. Așteaptă din altă parte. Un apostol spunea (din păcate nu mai știu cine era) că Iisus a venit pentru a schimba lumea prin schimbări interioare! Păi, dacă nimeni nu face nimic pentru a-i fi mai bine, cum poate să-I fie? Dând liturghii? Și liturghiile sunt importante, dar dacă tu continui să fii cu puțină credință, la ce te ajută această citire a preoților? Dacă tu continui să mănânci prost, să gândești prost, să vorbești prost, vrei să te vindeci cu o bulină? Nu te vei vindeca NICIODATĂ! Atâta timp cât TU nu te schimbi pe tine, nu avea pretenția să te schimbe altul, să te vindece o bulină, sau să îți fie mai bine pentru că un popă îți

citește numele la o slujbă. Răspunsul se află în voi, prietenii mei. Frații mei mai mici (căci cei mai mari știu deja lucrurile astea!), să mă ierte Dumnezeu pentru acestă judecată și îmi cer iertare față de toți cei implicați, dar m-am săturat de ipocriziile astea. Toată lumea așteaptă ca rezolvarea să vină din altă parte, numai de la el nu. Ei bine, este tocmai invers! Imi pare rău să vă spun toate astea, dar vreau să se schimbe ceva. La mine, s-a schimbat. Dar aștept să se schimbe și la voi. Și apoi să vedeți ce frumos este. Să vedeți cum vi se schimbă realitatea în care trăiți. Gata, nu mai scriu. Somn ușor și Hristos a înviat!

Astăzi, 26.04.2011, ora 14:10. Am citit Evanghelia după Iuda. De mult am avut o întrebare, dar nu am exprimat-o până ieri. Oare Iuda este vinovat pentru trădarea lui Iisus? L-a trădat pe Iisus?

După cum probabil știți, sunt mult mai multe Evanghelii decât cele patru ce se găsesc în Biblie. De ce sunt numai patru? Păi biserica, la începuturi era foarte labilă. Adică a cam modificat istoria și a început să piardă firul. A văzut că multe alte scrieri din aceeaș perioadă sau chiar mai vechi (căci Evangheliile din Biblie sunt scrise la câteva sute de ani distanță de existența pământească a lui Iisus), nu sunt în conformitate cu ceea ce au încercat ei să transmită oamenilor. Asta, ca să o spun așa, mai frumos...

Astfel, a început o adevărată luptă împotriva acestor scrieri. De ce unele au fost considerate adevărate și unele nu? Păi, v-am spus. Acelea care erau conforme cu „viziunea" lor, erau considerate adevărate. Celelalte, o majoritate covârșitoare, false!! Având în vedere acest adevăr, nu putem fi ignoranți să ascultăm ceea ce spune biserica în această privință. Prima atestare a Evangheliei după Iuda are loc în anul 180 după Hristos, de către chiar un episcop fanatic Irineu care contesta vehement această scriere ca fiind eretică.

Întrebarea care se ridică este: a fost sau nu vinovat Iuda pentru ceea ce I s-a întâmplat lui Iisus? Sunt trei posibilități:

Prima, să credem Evangheliile din Biblie. Toate cele patru Evanghelii amintesc de episodul „Iuda" dar un pic diferit. În Evanghelia după Marcu, scrie că Iuda s-a dus de bună voie la autorități pentru a-L preda pe Iisus (Marcu 14:10-12). Nu spune nimc de arginți. Mă rog, nu spune nimic despre faptul că Iuda ar fi cerut o anumită sumă de bani.

În Evanghelia după Matei, Iuda Îl trădează pe Iisus pentru treizeci de arginți (Matei 26:14-16)

Evanghelia după Luca introduce un detaliu suplimentar: Satana, intră în Iuda și îl impinge la fapta sa mișelească (Luca 22:3-5).

În Evanghelia după Ioan, Iisus spune: „oare nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și unul dintre voi este diavol" (Ioan 6:70).

În această primă posibilitate, Iuda este un trădător care Îl trădează pe Iisus fără nici o explicație (Marcu), sau pentru bani (Matei), ori este posedat de diavol (Luca și Ioan). Dacă în primele două Evanghelii Iuda poate fi considerat un trădător, în celelalte două mai poate fi considerat așa? Căci diavolul intrând în el, mai este oare el răspunzător pentru faptele sale?

A doua posibilitate, este amintită în Evanghelia după Ioan, de fapt o trecere la ceea ce vreau să relatez în continuare. Dacă Iisus știa că unul Îl va trăda, asta înseamnă că totul este scris mai dinainte, sau era ceva mai presus de viața asta pământească. Atunci dacă această trădare este predestinată, de ce mai este învinovățit Iuda? Căci foarte bine putea fi altcuiva predestinat. Chiar Iisus spunea că trebuie să se împlinească Scripturile. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu era trădat Iisus? Atunci Scriptura nu s-ar fi îndeplinit, Iisus nu ar fi fost răstingnit, apoi nu ar mai fi murit în mod tragic și mai apoi înviat. Și atunci, cum ar fi arătat lumea? Nu ar mai fi fost mântuită prin sacrificiul lui Iisus (dar, chiar o fi fost mântuită?). Ar mai putea fi tras la răspundere

pentru ceva ce nu este stabilit de el prin Liber Arbitru? Căci dacă a fost predestinat înseamnă că nu a avut de ales. Înseamnă că așa trebuia să se întâmple. Și atunci de ce este Iuda de vină?

A treia posibilitate este dată luarea în considerare a Evangheliei după Iuda. În această Evanghelie, Iuda este un discipol model al lui Iisus, discipol care este foarte apropiat Lui. El este cel mai învățat, cel mai apropiat, cel care poate înțelege adevărul despre Iisus (și singurul). Tot aici Iisus le cere celor doisprezece apostoli să demonstreze dacă sunt sau nu „îndeajuns de puternici" (demni de mântuire, probabil) pentru a sta în fața Lui. Singurul care se dovedește puternic, dar nici el îndeajus, este Iuda Iscarioteanul. Se pare că Iuda era un gnostic pentru că folosește termeni specifici gnosticismului și dă dovadă de cunoaștere.

Fiindcă Iuda I-a deslușit corect identitatea Lui Iisus, El îl ia deoparte și îl învață „tainele împărăției". Prin urmare doar el primește cunoașterea secretă, care conform gnosticilor este indispensabilă pentru mântuire. Iisus îi spune că va ajunge la mântuire, dar că până atunci va avea de suferit. Va suferi pentru că va fi respins de „cei doisprezece" (aici se face referire la Faptele Apostolilor, în care după moartea lui Iuda cei unsprezece ucenici rămași îl înlocuiesc cu Mantia, pentru a reface numărul de doisprezece). Apoi, Iuda are o viziune cu cei doisprezece omorându-l cu pietre, dar și o viziune prin care i se arată că el va ajunge să stăpânească asupra popoarelor, care de altfel îl blesteamă.

Mai sunt și alte viziuni care au la bază capacitatea lui Iuda de a se mântui, doar dacă se debarasează de trupul său muritor.

Apoi, Iisus îi cere lui Iuda să se ducă să Îl predea autorităților ca să se poată debarasa de corpul material, muritor. „... căci tu vei jertfi omul ce mă înveșmântează". Iar când Iuda se duce pentru a-L preda autorităților, nici ei nu înțeleg ce se întâmplă: „ce faci aici? Tu esti ucenicul lui Iisus". Ei nu înțeleg adevărul, și anume

că a-L sluji într-adevăr pe Iisus înseamnă a-L preda autorităților, ce voiau să-L aresteze, pentru a fi executat și astfel pentru a se elibera de corpul fizic. Aceștia îi dau niște bani lui Iuda în schimb. Evanghelia se termină în acest moment.

Aceasta este a treia posibilitate despre existența lui Iuda. Evanghelia lui este „un pic" diferită de celelalte Evanghelii din Biblie. Este o altă viziune, un al mod de a privi un sacrificiu.

Și până la urmă Iisus spune: "Dar tu îi vei întrece pe toți. Căci tu vei jertfi pe omul care mă înveșmântează".

Azi 29.04.2011, ora 19:10. Azi vreau să vorbesc despre ceva ce mă "roade" de mult timp, ceva ce este abordat cumva și în Evanghelia lui Iuda. Însă nu pot accepta așa ceva... nu mi se potrivește...

În această Evanghelie a lui Iuda se spune că Iisus râdea de apostoli când se rugau pentru bucatele de pe masă. Îi mulțumeau lui Dumnezeu pentru mâncare. Iar apostolii l-au întrebat de ce râde. Și El le-a răspuns într-un mod pe care eu nu-l cred, deocamdată. Spune că degeaba te rogi la entitatea creatoare a Pământului, căci nu la el trebuie să te rogi. Și vorbește și zeflemitor la adresa lui.

Eu nu cred că un spirit atât de înalt cum este Iisus poate fi zeflemitor. Iar despre entitatea ce a creat pământul, sau dumnezeul planetei, spune că este de fapt rău, incompetent, căci a făcut viața pe pământ foarte rea, așa cum este El de altfel.

Despre dumnezeul guvernator al pământului am mai citit în "Din tainele vieții și ale universului" a lui Scarlat Demetrescu. Acolo se spunea că sunt mai mulți dumnezei, nicidecum unul singur. Însă unul singur este mare, este Tot Ceea Ce Este! În rest fiecare planetă are dumnezei, fiecare sistem solar, fiecare galaxie. Din ce în ce mai evoluați.

Dar ca să ajungi să guvernezi o planetă, trebuie să fii și tu evoluat. Nu poți guverna o planetă dacă ești un involuat și ignorant.

Tot în această Evanghelie, Iuda spune că Iisus este deasupra acestui dumnezeu, este din tărâmul celor înalți care sunt liberi. Acum, mă gândesc că cele zece ceruri revelate lui Dionisie Areopagitul, sunt până la nivelul Dumnezeului Pământului. Peste acestea există acest tărâm liber al spiritelor foarte înalte, Care de asemenea cred că are mai multe „trepte". Dar, există o libertate mai mare, Mult mai mare. Ca să ajungem la acest nivel, trebuie să atingi Cerul zece. Și să-l depășești. Apoi te raportezi la Alceva sau Altcineva superior. Ramtha spunea ceva de genul că el se plimba relaxat prin univers. Că nu există ceva de genul "bine și rău". Eu spun că la nivelul peste al celor zece ceruri, nu mai există bine și rău. Dualitatea este doar la un nivel jos. De fapt răul există doar la nivelul cerurilor inferioare, dar până la cerul zece totodată. Idea este că peste cerul zece nu mai există bine și rău. Nu mai există dualitate. Doar există. Atât.

Aici îmi aduc aminte de un articol din Jurnalul Național de prin luna trecută. Un copil care este diagnosticat autist, iar el spune că este dintr-o lume paralelă, unde nu se trăiește, ci doar este. Doar există. Puzzelul începe să capete formă... Copiii care vin pe pământ în această perioadă vin din ceruri înalte. Pregătiți pentru 2012. Din păcate, vor fi influențați de părinții lor care sunt din ceruri inferioare lor, dar ușor ușor, în vreo trei, patru generații informațiile proaste se vor șterge. Și atunci, copiii ce se vor naște, și evident că vor fi din ceruri superioare, nu vor mai fi influențați și învățați prost și atunci se va manifesta iubirea, bunătatea, dragostea față de aproape. Doar vor exista și nu vor trăi. Căci acum se trăiește și se acumulează. Se pune accent pe „a avea" și nu pe „a fi". Curând se va pune accentul pe „a fi". Curând...

Azi, 30.04.2011, ora 11:30. Ieri am citit ceva frumos preluat din codexurile găsite în 1945 la Nag Hammadi: o definiție a Divinului, a supremului, a lui Ceea Ce Este. Cumva am scris și eu

o pledoarie în acest sens pe blogul meu și se regăsește și în acest volum. Dar acesta, evident, este cu mult mai frumos. Se găsește în Cartea Secretă a lui Ioan din codexul III.

Unicul este
de nemărginit, căci nu există nimic înaintea lui
care să-l mărginească,
de neînțeles, căci nu există nimic înaintea lui
care să-l înțeleagă,
De nemăsurat, căci n-a fost nimic înaintea lui
care să-l măsoare,
De nevăzut, căci nimic nu l-a văzut,
veșnic, căci există pentru veșnicie,
De nerostit, căci nimic nu-l poate înțelege pentru a-l rosti,
De nenumit, căci nu există nimic înaintea lui
care să-i dea nume.

Unicul este lumina nemăsurată, pură, sfântă, imaculată.
Este de nerostit și e desăvârșit în nepieire.
Căci nu e doar desăvârșire ori binecuvântare
ori divinitate:
E mult mai măreț.

Unicul nu este material și nu e nematerial.
Unicul este mare și nu este mic.
Nu se poate spune:
Cât de mare e?
Ce fel e?
Căci nimeni nu-l poate înțelege. (III:3)

Cam așa poți defini Divinitatea... Și asta cam sec...

Azi, 07.05.2011, ora 09:20. Revin la reîncarnarea omului. M-am spovedit de Paşti şi îmi spunea preotul că astea sunt prostii. Am să scriu despre fapte certe întâmplate de-a lungul timpului pe această planetă ce dovedesc că reîncarnarea există. A propos de asta, îmi aduc aminte de un articol pe care l-am citit anul trecut în Jurnalul Național, un articol despre un fapt real întâmplat în zilele noastre în Anglia.

O fetiță, când a împlinit o anumită vârstă, parcă doisprezece ani, a început să-i spună mamei sale că îi este dor de copiii ei! Povestea este mai lungă, eu am s-o scurtez, urmând să scriu o alta cu lux de amănunte chiar din cartea „Viața dincolo de mormânt" a lui Scarlat Demetrescu. Absolut remarcabilă, o recomand tuturor...

Aşadar, mama o trimite pe la doctori, i se fac analize peste analize, nu i se găseşte nimic patologic. O trimite la psihologi, nu i se găseşte nimic. Nici un diagnostic. Până la urmă, mama exasperată, o ascultă pe fetiță. Fetița îi spune mamei că ea a locuit într-un oraş (al cărui nume îmi scapă), pe o anumită stradă, la un anumit număr, într-o anumită casă. Că a murit de un cancer, sau aşa ceva, şi că a rămas soțul şi doi copii. Mama împreună cu fetița merg la casa respectivă, sună la uşă şi... răspunde un domn în doliu. Fetița îl salută pe domn pe nume, intră în casă ca şi cum o ştia, întreabă de copii, pe numele lor, şi urcă în dormitor. Oamenii de față rămân stupefiați. Când se întoarce din dormitor, îl întreabă pe acel om din casă, unde sunt banii pe care ea îi strângea într-o cutiuță. Acel domn (fostul ei soț) confirmă, într-adevăr că erau nişte bani în acel loc, dar că i-a folosit la înmormântarea soției!

Atunci copilul a fost ascultat cu atenție. Şi a spus că, fiindu-i dor de copiii ei, i s-a permis să se reîncarneze după un timp foarte scurt.

Ce se poate spune privitor la asta? Prostie? Mie mi-e greu să cred!

Permiteți-mi acum să notez câteva exemple de reîncarnări.

În 1721 la Liubek, s-a născut un copil de sex masculin, Henri de Hennecke. La trei ani cunoștea trei limbi. A învățat să scrie și să citească în câteva zile. La doi ani și jumătate a fost supus unui test de geografie și istorie modernă. Dar, la vârsta de cinci ani a murit. Iar când a murit, și-a anunțat părinții că va reveni pe pământ. Un alt copil, William Hamilton, la treisprezece ani știa douăsprezece limbi. Pe când avea opt ani a fost supus unui test matematic, iar dr. Brinkley cel care l-a testat a spus: "acest copil nu spun că va fi, ci că este deja cel mai mare matematician al vremii sale".

Acum, am să transcriu un articol (trecut în această carte de care am vorbit mai sus) ce a avut un mare răsunet în Europa anilor 1900. În 1910, în orașul Palermo, în revista „Filosofia della scienza" editată sub patronatul dr. Calderone Innocenzo, dr. Carmello Samona publica un articol dintr-o lucrare a sa, prezentată facultății de medicină, intitulată „Psyche misteriosa".

„Scumpul meu Calderone,

Cu tot caracterul intim al faptelor care au precedat nașterea celor două fiice ale mele, nu ezit, în interesul științei, a da publicității prin apreciata ta revistă, atât de răspândită, fără a ascunde numele diferitelor persoane care au avut cunoștință de ele. Mă abțin în a le discuta, și găsesc că se cuvine ca să las pe alții să analizeze faptele.

Nici o știință nu progresează dacă ea rămâne în necunoașterea faptelor. Dacă în domeniul sufletelui, de teama de ridicol sau pentru alte rațiuni, fiecare păstrează pentru sine aceste cazuri, mai mult sau mai puțin rare, atunci adio progres!

Îți trimit o descriere sintetică, absolut fidelă a faptelor, așa cum s-au produs, fără cel mai mic comentariu din partea mea, referitor la interesantele subiecte ale visurilor prevestitoare, arătarea sufletelor etc. Cazul pe care ți-l relatez cred că din punct de vedere științific prezintă un deosebit interes, pentru că persoanele,

care la început au fost puse la curent cu diferitele particularități succesive și pe care le-au observat cu mare interes, se bucură de o considerație generală pentru moralitatea lor și pentru inteligența lor. Îți trimit și declarația unora dintre aceste persoane.

La 15 martie 1910, după o grea boală (meningită), muri în vârstă de cinci ani copila mea adorată, Alexandrina. Durerea mea și a soției mele era profundă. Trei zile după moartea fiicei mele, soția mea a avut un vis ciudat. I se părea că vede pe fetița noastră așa cum era în viață, apropiindu-se de ea și spunându-i: « nu mai plânge, mamă, eu nu te-am părăsit, ci m-am depărtat puțin de tine. Iată, voi reveni așa micuță. Tu vei suferi iar pentru mine ». După trei zile visă iar același vis. O prietenă, căreia soția mea i-a povestit acest vis, fie din convingere, fie ca să o consoleze, îi spuse că un asemenea vis poate să fie un avertisment, că fiica noastră va renaște, și pentru a o asigura și mai bine de posibilitatea unui asemenea fapt, îi aduse o carte de Leon Denis, în care se vorbea de reîncarnare. Dar, nici visele, nici explicațiile, nici lucrarea lui Leon Denis nu i-au ușurat durerea. Ea rămâne neîncrezătoare în posibilitatea unei noi maternități, cu atât mai mult cu cât avusese o sarcină extrauterină care a necesitat operație (21 noiembrie 1909) și care fost urmată de dese hemoragii. Deci era sigură că nu va rămâne însărcinată. Într-o dimineață, la vreme de câteva zile de la moartea fetiței, plângând ca totdeauna ea îmi spuse: « nu văd decât cruda realitate a pierderii scumpului meu înger. Această pierdere este prea mare, prea crudă pentru ca să mă agăț de un fir de speranță, a unor simple visuri și a crede în împlinirea unui eveniment tot așa de nereal ca și renașterea la viață a fiicei mele iubite prin intermediul meu, mai cu seamă când știu starea mea fizică actuală ». Deodată, pe când ea se văicărea așa de amar, disperată și eu mă străduiam cât de mult să o consolez, trei lovituri puternice – ca acelea prin care se anunță cineva – se auziră la ușa

odăii în care ne găseam și care dădea într-o sală. Aceste lovituri au fost auzite și de cei trei copii ai noștri, care se găseau în acel moment în odaie. Ei, crezând că este una din surorile mele care avea obiceiul de a veni la asemenea oră, deschiseră ușa strigând: « Intră, tanti Ecaterina! » Dar mare a fost mirarea lor și a noastră când am văzut că nu e nimeni. Acest incident ne impresionă puternic, cu atât mai mult cu cât aceste lovituri au fost produse tocmai în momentul supremei descurajări a soției mele. În aceeași seară ne-am hotărât să facem o ședință spiritistă, typtologică, pe care am continuat-o metodic timp de trei luni de zile și la care participa soția mea, soarca mea, eu și câteodată, cei doi copii mai mari ai mei. Chiar de la prima ședință spiritistă, s-au prezentat două entități, una care se dădea drept fata mea și alta, o soră a mea moartă de mulți ani, la vârsta de cincisprezece ani, și care, după spusele ei, era ghidul micuței mele Alexandrina. Cea dintâi se exprima în limbajul ei copilăresc, așa după cum vorbea când era în viață; cealaltă avea o vorbire corectă, mai înaltă și lua câteodată cuvântul fiicei mele pentru a explica unele fraze ale ei, fraze care păreau a nu fi inteligibile, sau pentru a convinge și mai mult pe soția mea de spusele copilei. În această primă ședință, Alexandrina – după ce ne spune că ea a fost cea care a apărut în vis mamei sale și că loviturile auzite într-o dimineață au fost produse de ea, pentru a indica mamei prezența sa și a o consola prin mijloace mai impresionante, adaugă: « Nu mai plânge, măicuță dragă, pentru că eu voi renaște prin intermediul tău și înainte de Crăciun vom fi iar împreună ». Ea continuă: « Dragă tată, eu voi reveni; fraților eu voi reveni; bunicuțo, să știi și tu, eu voi reveni. Spuneți și celorlalte rude și tușii Ecaterina că înainte de Crăciun eu voi reveni ». De prisos să mai repetăm toate comunicările obținute în intervalul de trei luni de zile, pentru că în afară de câteva fraze duioase ale Alexandrinei la adresa persoanelor care îi erau dragi, ea anunța

mereu revenirea ei înainte de Crăciun. De multe ori încercam să oprim această necontenită afirmație, asigurând pe micuță de grija noastră de a comunica tuturor revenirea ei, dar era în zadar, ea continua până ce epuiza lista persoanelor iubite și a cunoștințelor. Comunicările se terminau mai totdeauna prin aceste cuvinte: « Acum vă las, tușa Jeana (ghidul) vrea să dorm ».

De la început ea ne-a anunțat că nu va putea comunica cu noi decât timp de trei luni, pentru că se va alipi din ce în ce mai mult de materie (de fetusul din pântecele mamei) și va adormi complet.

La 10 aprilie soția mea avea primele bănuieli că e însărcinată. La 4 mai un nou vis despre revenirea ei ne-a fost dat în localitatea Venetico, în provincia Mesinei. « Mamă, spuse ea, în tine se mai găsește acum și un alt suflet ». Cum noi nu înțelegeam acestă frază, entitatea ghid intervine și spuse: « copila nu se înșeală, ea nu știe prea bine să se exprime. Ea vrea să spună că o altă ființă plutește în jurul tău, scumpa mea Adela. Ea vrea să revină pe pământ ». Din această zi, Alexandrina, la fiecare din comunicările sale, în mod constant, afirmă că ea va reveni însoțită de o soră mică și, după modul cum o spunea, părea că se bucură. Aceasta, în loc de a o încuraja și consola pe soția mea, făcea - din contră – să mărească îndoielile sale. După acest nou și curios mesaj, îi păru că totul se va termina cu o mare decepție. Într-adevăr, erau prea multe faptele incredibile care trebuiau să se realizeze pentru ca aceste realizări să fie adevărate: trebuia ca soția să devină însărcinată; date fiind recentele suferințe, să nu mai aibă o sarcină extrauterină, ca și cea precedentă; să aducă în lume două ființe, ceea ce părea și mai greu, acest caz neavând precedent nici la ascendenții soției, nici la ai mei. Într-adevăr era greu să dai crezare unei preziceri care privea un ansamblu de fapte așa de complexe, contra cărora se ridicau o seamă de probabilități contrare. Soția mea, contrar tuturor prezicerilor, până în luna a cincea trăia mereu în planșete,

neîncrezătoare și cu sufletul torturat, cu toate că în aceste din urmă comunicări mica entitate o ruga să fie mai mulțumită, zicâdu-i: « Vei vedea, mamă, că dacă tu continui să te lași pradă acestor idei triste, vei sfârși prin a ne da o constituție care nu va fi prea bună ». Într-una din ședințele din urmă, soția mea, exprimându-și îndoiala în privința revenirii Alexandrinei, că va fi imposibil ca trupul copilului care se va naște să semene cu cel al celei plecate, entitatea Jeana se grăbi să răspundă: « Din acest punct de vedere, Adela, vei fi satisfăcută: ea va renaște perfect asemenea cu cea dintâi, și dacă nu cu mult, dar cu ceva tot va fi mai frumoasă ». În luna a cincea, care cădea în august, noi ne aflam în Spadafora, unde soția mea a fost examinată de un medic ginecolog, dr.Vicenzo Cordaro, care după vizită spuse spontan: « Nu pot afirma în mod absolut, căci în această perioadă a sarcinii nu este posibil de a stabili cu exactitate, dar un ansamblu de fapte mă conduce a diagnostica o sarcină pereche ». Aceste cuvinte avură asupra soției mele efectul unui balsam; o licărire de speranță se aprinse în sufletul ei îndurerat. Dar un nou eveniment care se produse nu întârzie să-i tortureze din nou sufletul. Abia intrată în luna a șaptea, a fost cuprinsă de o durere de rinichi; aceste simptome care au durat aproape cinci zile ne-au pus pe gânduri și ne făceau să ne temem, de la un moment la altul, de o naștere înainte de termen, în cursul căreia noul sau noii-născuți nu vor rămâne în viață, cele șapte luni nefiind împlinite. Vă las să vă imaginați prin ce suferințe fizice trecea soția mea și ce mâhnire îi tortura inima, după speranța care a încolțit în sufletul ei. Și această stare de suflet îi agrava condiția. Cu această ocazie a fost îngrijită de dr.Corado. din fericire, contrar tuturor așteptărilor pericolul a fost înlăturat. Soția mea restabilindu-se complet și având astfel siguranța că cele șapte luni vor trece cu bine, ne-am întors la Palermo, unde a fost examinată de celebrul medic ginecolog Giglio, care a constatat o

sarcină dublă. Astfel, o parte din comunicări se confirmară. Mai rămâneau încă multe fapte de verificat în special sexul lor, adică naşterea a două fete şi particularitatea ca una dintre ele să semene fizic şi moral cu Alexandrina cea moartă. Sexele s-au confirmat în dimineaţa de 22 noiembrie, ziua în care soţia mea a născut două fete. În ceea ce priveşte asemănarea fizică şi morală, desigur că trebuie să treacă câtăva vreme, acest lucru neputându-se verifica decât pe măsura creşterii fetelor. Cu toate acestea, ciudat, dar din punct de vedere fizic se manifestă anumite caracteristici care confirmă prezicerea. Cele două surori gemene nu seamănă deloc. Ele diferă prin talie, prin tenul şi forma lor; cea mare – mai mică în talie – pare o copie fidelă a Alexandrinei, pe când era nou-născută. Ea are în comun cu Alexandrina următoarele trei particularităţi: o hiperemie (aflux de sânge) a ochiului stâng, o uşoară seboree a urechii drepte şi o uşoară asimetrie a feţei, identice cu acelea pe care le avea Alexandrina în momentul naşterii sale.

Dr. Carmelo Samona

Adaug că a doua Alexandrina a venit cea dintâi pe lume, ceea ce, după părerile în general admise, ar indica că ea ar fi concepută a doua; în fine, cele nouă luni cât ţine o sarcină normală şi care s-ar fi terminat la Crăciun nu s-au scurs, pentru că naşterile duble sunt totdeauna mai avansate".

Acum, voi scrie câteva declaraţii ale unor oameni demni de încredere ai vremii:

O scrisoare a marchizului Joseph Natoli, personaliate binecunoscută în Palermo, adresată domnului Dr. Carmelo:

„Palermo, 1ianuarie 1911.

Scumpul meu amic,

Declar cât de minunat , după părerea mea, din punct de vedere metapsihic, este fenomenul care s-a produs la tine. În luna august

a anului trecut principesa de Formosa, bunica ta, mi-a revelat că soția ta, după pierderea adoratei sale copile, a văzut-o în vis, prezicându-i reîntoarcerea în această lume și că acest vis a fost confirmat în mai multe ședințe mediumice, în cursul cărora defuncta copilă anunță revenirea sa în compania unei mici surori.

Te îmbrățișez și te salut. Iubitorul tău G".

Scrisoarea pricipesei Niscemi, mama ducelui de Aeriella, deputat în parlamentul Italian:

„Vila, Niscemi

Amabilul meu amic,

Am participat la consolarea Adelei și a voastră prin nașterea celor două copile și atest prin aceasta că înainte de venirea lor pe lume mi s-a povestit visul mamei și profețiile care s-au făcut, lucruri ce sunt cu adevărat minuni.

M. de Niscemi".

Sunt mai multe mărturii de acest gen în această carte, dar nu am să le reproduc pe toate. De comentat nu vreau să comentez nimic. Vă las pe voi să sedimentați asta...

Azi, 20.05.2011, ora 21:39. Chiar credeți că suntem așa de diferiți? Chiar credeți că meritați ceva în detrimentul altora? Chiar credeți că sunteți superiori altora, fie ei de altă culoare, religie, apartenență sexuală, sau ierarhie materială, sau de orice fel ar fi ea? Ia mai gândiți-vă!

La nivel macroscopic suntem oameni, cumva diferiți, animale, plante, pietre, pământ și altele. Dar, cumva toți oamenii avem două mâini, două picioare, o inimă, un ficat, și tot așa. Cumva, nu suntem așa de diferiți. Oamenii și animalele, precum și plantele au sisteme digestive, sisteme excretoare și sisteme reproducătoare. Nu suntem așa de diferiți, suntem construiți după un anumit tipar, așadar.

Am văzut, aşadar, că la nivel macroscopic, suntem făcuţi după un acelaşi tipar.

La nivel microscopic, lucrurile stau şi mai bine. Să facem un exerciţiu de gândire. Omul, sau planta sau animalul. În interiorul unui organism macroscopic există organe. Ficatul, inima, organe excretoare. Intrând mai mult în profunzime, găsim în aceste organe ţesuturile din care sunt ele constituite. Intrând mai mult în profunzime, ţesuturile sunt alcătuite din celule. O singură celulă este alcătuită din membrană celulară, citoplasmă, nucleu şi organite celulare. Acestea sunt alcătuite din molecule, iar moleculele sunt alcătuite din atomi (carbon, hidrogen, oxigen, sulf, fosfor, azot şi metale). Fiecare atom este alcătuit din protoni, neutroni, electroni. Cel mai mic dintre aceste particule subatomice este elecronul. De la acest nivel, subatomic, vorbim de cuante de energie. Ce să mai spunem de particule care divid acestea. De quarci sau bosomi (cu toate că bosomul nu este descoperit. Nici nu are importanţă. Toate sunt energii, iar la o energie nu mai trebuie să gândim materialiceşte. Adică, să ne gândim la masă.).

Dacă am avea un microscop subatomic, adică un microscop care să poată să vizualizeze aceste „particule", şi dacă ai încerca să vezi la acest microscop o mână a unui om, ai vedea... NIMIC. Căci acestea sunt nişte energii. Atunci, ne-am da seama că toţi suntem alcătuiţi din energie. Condensarea acestei energii determină creşterea densităţii acesteia. Creşterea densităţii energiei determină, o scădere a vibraţiei acestei energii care, determină masă, determină materie. Aşadar, la bază suntem energie.

Tot ce există pe această planetă, inclusiv ea, este alcătuit din aceeaşi atomi de carbon, hidrogen, oxigen, metale. De fapt, pun pariu că şi celelalte planete sunt alcătuite din aceste elemente, dar şi altele. Noi, cei de pe Pământ avem aceleaşi elemente ca şi planeta pe care existăm. De fapt, trăim, încă n-am ajuns să existăm.

Deocamdată, trăim. Va veni vremea și să existăm. Curând. În vreo sută de ani.

Tot ce există pe această planetă are aceeași componență. Are același principiu. Așadar, oamenii, animalele, plantele, pietrele, pământul, tot ce puteți vedea (nu mai spun de ceea ce nu puteți vedea) este alcătuit la fel. Din aceeași energie. TOTI SUNTEM ACEIAȘI. Principiul lui TOT CEEA CE EXISTĂ este în noi toți. Fără de acestă energie nu am putea exista.

Așadar, suntem aceiași între noi, oamenii, dar mai mult suntem aceiași cu animalele, cu plantele, cu pietrele, cu planeta ce ne suportă de atâta vreme.

Toți suntem energii. Același fel de energie. ACELAȘI FEL!

Acum vedem că de fapt, nu suntem așa de diferiți.

Azi, 22.05.2011, ora 22:12. Vreau să fac o specificare cu privire la ceea ce înțeleg eu, acum, despre 2012. Mă întreabă lumea despre 2012. Cu destulă deschidere, cu destulă neîncredere. Ei, ce va fi după 2012?

Pentru ca să putem avea răspunsul trebuie să gândim la scară mare, la scară macroscopică. De multe ori greșim, căci aplicăm legile omenești la legile Pământului. Iar omul trăiește în medie 70-80 de ani, iar Pământul trăiește de aproape cinci miliarde de ani. Așadar, dați cezarului ce-i al cezarului...

Era o tâmpenie de știre pe la televizor cum că vine sfârșitul lumii într-o sâmbătă. Multă lume crede că apocalipsa așa cum este trecută în Biblie, vine într-o zi. O lume care evoluează de atâta vreme, se poate termina într-o zi?

Cum se poate să crezi așa ceva?

Revenind la 2012. Atunci nu se termină o lume. Atunci se termină o civilizație. Atunci, nu vine o Apocalipsă. Oricum, apocalipsa din Biblie este simbolică. Și chiar dacă ar fi chiar așa,

fizică, pot spune că acum este apocalipsa! Nu poți crede că toate ce sunt scrise acolo, se întâmplă într-o zi. Sau într-o săptămână. Am fost la lansarea cărții lui Oreste "Codul lui Oreste", la Slobozia, întrebându-l ce crede cu privire la 2012, dacă schimbarea va fi bruscă sau lentă. Adică, cei care nu se pot adapta noilor condiții, energii, lume, mor repede, brusc, sau viața își continuă cursul ei normal. Și el mi-a răspuns că schimbarea va fi bruscă. Ei bine, eu nu cred acest lucru. Eu nu cred că, începând cu 22 decembrie 2012, unii vor muri, iar alții vor rămâne. Adică, mergând pe stradă, de exemplu, unii cad secerați, iar tu mergi relaxat în continuare, zicând că ăia așa merită. Ei bine, nu.

Cred că viața își va urma cursul. Cred că 2012 este un prag foarte important în existența civilizațiilor. Este pragul peste care se trece, este pragul care delimitează o altă civilizație. Civilizația actuală va mai dura cumva, își va termina existența, traiul mai exact, și ușor, ușor îi va lua altă civilizație locul. Să fiu mai exact... oamenii care trăiesc acum pe acest pământ își vor duce existența mai mult sau mai puțin liniștită, până la sfârșitul vieții lor, iar copiii care se nasc acum, sunt copii care sunt înalți spiritual, sunt copii de Cer mare, sunt cei ce vor moșteni Pământul. Noul Pământ. Cei care se nasc acum, vor fi influențați de spirite care sunt mai joase, pe cei care le sunt părinți sau cei mai mari ca vârstă pământească decât ei. Învățători, profesori, părinți, unchi, bunici etc. De aceea, societatea nu va fi una perfectă imediat după 2013. Căci vor trăi și ceilalți, spirite joase ca evoluție spirituală. Preconizez că prin 2030- 2050 va începe de fapt să se schimbe civilizația. Când cei mai în vârstă vor trece de cealaltă parte și își vor începe viața, timid, actualii prunci. Dar, trebuie să se schimbe câteva generații ca această civilizație să fie istorie, ca lumea să se schimbe, cu adevărat, în bine. Trebuie ca acești prunci de astăzi să devină bunici. Sau străbunici. Trebuie ca influențele actuale ale acestei

civilizații negre, materialiste să fie pierdute. Doar atunci și astfel va veni o nouă lume. Căci viața trebuie să-și urmeze cursul. Legile universului nu pot fi schimbate. Sunt rigide. Și atunci trebuie să ne conformăm lor. Cred că această schimbare a lumii va avea loc nu imediat după 2012, în 2013, ci începând cu 2013. Cam într-o sută de ani pornind de la 2013. Sau un pic mai târziu. Depinde de oamenii ce sunt pe Pământ în acel moment. Asta am vrut să scriu neapărat acum și cred cu tărie că nu o să mai abordez acest subiect despre 2012. Cred cu tărie că așa va fi!

Azi, 23.05.2011, ora 21:24. Azi voiam să vorbesc despre altceva. Am avut o discuție cu soția mea și vreau să evidențiez ceva ce consider extrem de important. Despre viața ce va să vină într-o familie. Atunci când o familie vrea să aibă un copil, spune: „ne-am chinuit să facem un copil. Soția nu putea, dar a făcut o serie de tratamente în urma cărora am reușit să facem acest copil". Și încă ceva: seamană cu tăticul sau cu mămica. Face așa căci moștenește ceva de la mama. Sau de la tata. Hai să lămurim un pic lucrurile...

Copilul, când va să vină, vine. Nu noi determinăm apariția lui, ci apariția lui pe acest pământ este deja determinată. Cu ce influențăm noi apariția unui copil în viața noastră? Doar cu făcutul sexului. Atât. Și chiar și asta cred că este calculată dinainte. Oricum, copilul cam știe când va trebui să se nască și prin asta putem să realizăm de ce unii copii se nasc mai devreme sau mai târziu față de data pe care o credem noi că va fi. Iar restul, ce se nasc exact atunci când spune doctorul, este o mare nimereală. Copilul ce urmează a se naște într-o familie, își determină nașterea în acea familie (cumva obligat de karmă). Apoi, corpul fizic ce urmează a-l purta în această încarnare este direct determinat de ceea ce se întâmplă în familie pe timpul sarcinii. Va semăna cu mama sau cu

tatăl, dar nu definitiv, în funcție de genele ce urmează a se activa pe parcursul diviziunii celulare a fătului, în funcție de starea de liniște a mamei și a tatălui, de starea de bine, de sexul făcut în timpul sarcinii, de certurile din timpul sarcinii, de frământările din timpul sarcinii, mai ales ale mamei, de stresul mamei din timpul sarcinii și de altele asemenea. Deci corpul copilului este influențat de condițiile de mediu, de condițiile din timpul sarcinii. Într-o carte în care este descrisă discuția unui spirit cu un om de pe Pământ, încarnat, la un moment dat spiritul copilului ce urma a se naște în acea familie îi spune viitoarei mame să nu se mai frământe, să nu mai plângă, căci se va naște cu un corp deformat, diform, urât. Marele Arsenie Boca, atunci când a trebuit să se reîncarneze, și-a aranjat astfel viața, încât mama lui de pe Pământ să nu mai facă sex în timpul sarcinii. Astfel, după ce a rămas gravidă, mama a ajuns să fie singură pentru că soțul a plecat pe front. Timp de nouă luni ea nu a mai fost "pângărită". Asta pentru puritatea spiritului celui ce va fi fost să vină.

Cine poate să înțeleagă, să înțeleagă. Cine nu, la un moment dat, în viața asta sau următoarea, sau următoarea...

Azi, 07.06.2011, ora 14:35. Am primit pe mail un material dintr-o carte ce se numeste "Manualul ascensiunii (al înălțării, al iluminării)" scris de Joshua Stone. Ceea ce mi-a plăcut în mod deosebit a fost faptul că, în cartea mea precedentă am atins acest subiect și pe alocuri am avut dreptate. Doar pe alocuri...

Am să citez, cuvânt cu cuvânt acestă poveste a creației. Cam așa a început totul...

„Povestea creației, care urmează, este o poveste uluitoare și pe alocuri greu de crezut. Aș vrea doar să confer mai multă credibilitate acestui capitol, spunând că n-am inventat eu nimic din toate astea. Toate aceste informații vin direct din mesajele de

la Mintea Universală, transmise prin Edgar Cayce și alte surse, cum ar fi Djwhal Khul, Ruth Montgomery, Fundația Tibetană și alte asemenea tipuri de channeling. Lucrul uluitor este că toate aceste surse spun o poveste în principiu similară, astfel încât știu că mă aflu foarte aproape de adevăr, deși o parte ar putea fi foarte surprinzătoare pentru unii dintre cititori.

La început a fost o singura sursă de Lumină, prezența unică, numită Dumnezeu. Dumnezeu, în marea Lui bucurie și dragoste, a avut dorința să creeze, să se exprime. Din această stare nediferențiată, Dumnezeu a creat stele, planete, galaxii, universuri, și i-a plăcut ceea ce crease. Lipsea, totuși, ceva: compania. Dumnezeu a dorit să creeze ființe cu conștiința de sine, care să poată împărtăși cu El bucuria creației. Din infinitatea lui Dumnezeu au apărut trilioane de scântei de Lumină, făcute după chipul si asemănarea Lui.

Din această exprimare a apărut și Amilius, Lumina, prima formă de expresie a minții Divine, prima manifestare a spiritului. Toate sufletele au fost create de la început și toate sufletele erau androgine. Lucrul extraordinar legat de crearea noastră a fost aspectul liberului arbitru.

În momentul când am fost creați, ne-am luat zborul în univers, creând așa cum creează Dumnezeu, cu mintea noastră, extinzând Împărăția lui Dumnezeu. Eram perfecți, iar aceasta era starea Edenică. În călătoriile noastre prin infinitatea lui Dumnezeu, am descoperit universul fizic sau material și ni s-a trezit curiozitatea, căci la început nu aveam corpuri fizice, doar corpuri spirituale.

Atunci am început sa ne proiectăm o parte din noi înșine, să zicem, pe Pamânt, ca să explorăm frumusețea materiei. De fapt, nu era nimic rău în asta, căci întreg universul infinit era un fel de teren de joacă. Am început să ne proiectăm o parte din noi înșine într-un copac, ca să experimentăm cum e un copac. Apoi ne-am

proiectat o parte din noi înșine într-o stânca, să vedem cum era a fi aceea, apoi într-un animal, ca să vedem cum e sa manânci iarbă și să interactionezi cu alte animale. În toate cazurile, făceam asta și apoi plecam și ne proiectam înapoi în planurile spirituale. Apoi, de asemenea, cu puterea incredibilă a minții noastre, cream forme-gând de animale prin puterea imaginației. Aceste forme-gând începeau să capete densitate și noi locuiam în aceste creaturi care erau forme-gând, întocmai așa cum locuiam într-un animal care fusese deja creat. Toate acestea au fost bune si frumoase pâna la momentul din creație pe care Biblia îl numește căderea omului. Acela a fost momentul în care noi am uitat cine eram, din cauza supra-identificării cu universul material. Am rămas prinși în densitatea materiei și am început să credem ca eram animale sau creaturile forme-gând animale pe care le creasem. Căderea în iluzia că suntem materiali ca identitate, nu spirituali, a inițiat spirala descendentă a creației. În acel moment, a început să existe „ego", ego fiind un sistem de gândire și o filosofie bazată pe credința iluzorie în separare, frică, egoism și moarte.

Acest fenomen al căderii tot mai adânci a sufletelor prinse în iluzia materiei a continuat într-un ritm alarmant. Amilius (o încarnare a lui Iisus) și alte ființe înalte care nu căzuseră au știut că trebuia făcut ceva pentru a-i ajuta pe semenii și frații și surorile lor, caci omul continua să creeze o mulțime de monstruozități ca să își satisfacă dorința scăpată de sub control.

.....

Planul pe care Dumnezeu și Puterea lui Dumnezeu l-au conceput pentru a rectifica această situație a fost crearea a cinci rase fizice, pe cele cinci continente ale planetei. Fiecare rasă avea altă culoare a pielii. Nicio culoare nu era mai bună decât alta, dar fiecare era potrivită pentru o altă climă. Anumite culori ale pielii erau mai bune pentru anumite condiții climatice.

Planul era ca toate sufletele care rămăseseră prizoniere în materie să folosească aceste corpuri umane mai perfecționate pentru a se încarna în ele, corpuri mai potrivite pentru fiii si fiicele lui Dumnezeu. Așa că omul nu s-a tras din maimuță, cum susțineau evolutioniștii; am fost creați".

Acum, vreau să vorbesc despre un subiect pe care l-am mai abordat în această carte și pe care aseară l-am înțeles. De fapt, mi s-a revelat. Am să încerc să fac și un desen, așa încât înțelegerea să fie mai ușoară, dar până atunci trebuie să vizualizați un sistem piramidal. Vom începe de sus în jos.

Cel mai de sus nivel la care am avut cumva acces este Fiu de Dumnezeu. Trebuie specificat că sunt niveluri superioare, dar despre care nu am nicio informație. Mi-e greu să ajung cu mintea la acel nivel. De fapt este ca și cum ai pleca în spațiu, undeva între galaxii și ai încerca să îți dai seama ce oră este.

Luăm așadar în calcul pe cea mai de sus treaptă, treapta Fiul de Dumnezeu. Este Iisus. Și mai sunt și alții. El este Cel care coordonează întreg Sistemul Solar. Sub El, urmează trepte imediat inferioare, sunt Dumnezeii guvernatori ai planetelor. Așadar sunt atâția Dumnezei câte planete sunt. Și sunt subordonați direct Fiului de Dumnezeu. Acum, facem referire la Dumnezeul planetei noastre. Dumnezeul care guvernează Pământul. El este de Cer zece. Sub El se află Tronurile. Care sunt un număr variabil. Nu știu eu și nici nu pot ști. Poate peste câteva miliarde de ani. Și vorbesc serios. Acum sunt cu mult mai mic și mai nesemnificativ ca să îmi pot da seama de așa ceva.

Sub fiecare din aceste Tronuri, se află Heruvimii. Fiecărui Tron îi este subordonat un anumit număr de Heruvimi. Nu pot ști numărul Heruvimilor, dar cred că este mai mare decât numărul Tronurilor. Sub Heruvimi se află Serafimii. Fiecare dintre Heruvimi are un număr stabilit de Serafimi. Nu pot ști numărul Serafimilor,

dar este cu siguranță mai mare decât numărul Heruvimilor.

Aici, nu este foarte clar. Se pare că sub Serafimi se află Domniile. Ei comunică și se subordonează direct Serafimilor (dar asta nu înseamnă că nu s-ar subordona de exemplu, Heruvimilor sau Tronurilor. Doar că Dumnezeu a făcut o ierarhie). Fiecare Serafim are în subordine mai multe Domnii, așa încât numărul Domniilor este mai mare decât al Serafimilor. Nu pot ști numărul Domniilor. Sub Domnii se află Virtuțiile sau Puterile. Mai multe Virtuți sunt subordonate direct Domniilor, astfel încât Virtuțiile sunt în număr mai mare decât Domniile. Nu pot ști la ce număr se ridică Virtuțile. Mai jos de Virtuții se află Stăpâniri. Mai multe Stăpâniri sunt subordonate direct Virtuțiilor, așa încât numărul Stăpânirilor este mai mare decât al Virtuțiilor.

Ajungem la ultima treime dintre ființele ce nu se mai încarnează. Să le numim generic, ființe angelice. Sub Stăpâniri se află Arhaii, sau Întâietorii. Mai mulți Arhai sunt desemnați să servească o Stăpânire, așa încât Arhaii sunt cu mult mai mulți decât Stăpânirile. Sub Arhai, se află Arhanghelii sau Arhangheloi. Ei primesc informații direct de la Arhai, iar numărul lor depășește pe cel al Arhailor. Nu pot ști câți sunt la număr. Iar ultima treaptă este treapta Îngerilor sau Angeloi, sunt cei care sunt cei mai apropiați de noi, oamenii. Ei deservesc cumva pe Arhangheli. Așa cum descria Dionisie Areopagitul, sunt cete de mii și mii de Îngeri. Mai mulți Îngeri deservesc un Arhanghel.

Aceasta a fost ierarhia celor care nu se mai încarnează. Cu toate că unii îngeri se pot încarna. Sub acesta, există o ierarhie a celor ce se încarnează, a spiritelor de pe Pământ.

Există nouă ceruri, al zecelea fiind cel al Îngerilor, primul dintre cei ce nu se mai încarnează. În Univers, se aud în permanență Legile lui Dumnezeu. Ele se propagă așa: Dumnezeu dă o Lege, se transmite la Tronuri. Tronurile transmit mai departe la Heruvimi,

Heruvimii la Serafimi. Cumva, prima triadă și aproape toată triada de la mijloc aude direct ceea ce comunică Dumnezeu dar din ce în ce mai puține dintre cele spuse de Dumnezeu, în funcție de gradul de dezvoltare a ființelor angelice. Mai jos, Stapânirile trimit Legea către Arhai în mod direct. Ei nu pot auzi toată Legea, ci numai anumite părți din ea, în funcție de evoluția fiecăror straturi. Mai jos se trimit către Arhangheli și apoi Îngeri, care încearcă să ne transmită nouă, celor încarnați frânturi din această nouă Lege. Noi primim acestea sub formă de inspirații.

Cerul nouă are diferite legături cu mai multe spirite din cerul opt. Se spune că cei din cerul opt nu mai sunt obligați să se încarneze. Dar nu cred asta. De ce să se oprească din evoluție? Cei de cer opt sunt cumva deserviți de cei de cer șapte. Mă rog, nu este vorba de o deservire în adevăratul sens al cuvântului, dar nu găsesc un sinonim. Apoi, cei de cer șase îi deservesc pe cei de mai sus, iar cei de cer cinci îi deservesc pe cei de cer șase. Apoi cei de cer patru, cei de cer trei, de cer doi. Cei de cer unu sunt cei care nu vorbesc, sunt retardații. Sunt cei care sunt la primele lor încarnări. Din experiența mea, de pe la cerul șase spre în sus începe să apară empatia. Acesta este un semn de evoluție spirituală. Suntem câteva zeci sau sute de miliarde de suflete ce deservim acest Pământ. Așa că, cei ce se gândesc că deja fiind șapte miliarde de suflete pe această planetă și spun că suntem mulți, să mai cugete.

Așadar, stimați copământeni, avem foarte multe de învățat și lung drum de făcut! Călătorie ușoară!

Legenda

FD - Fiu de Dumnezeu
DP - Dumnezeu planetă
T - Tronuri
H - Heruvimi
S - Serafimi
D - Domnii
V - Virtuti
S - Stăpâniri
Î - Întăietori
A - Arhangheli
î - Îngeri

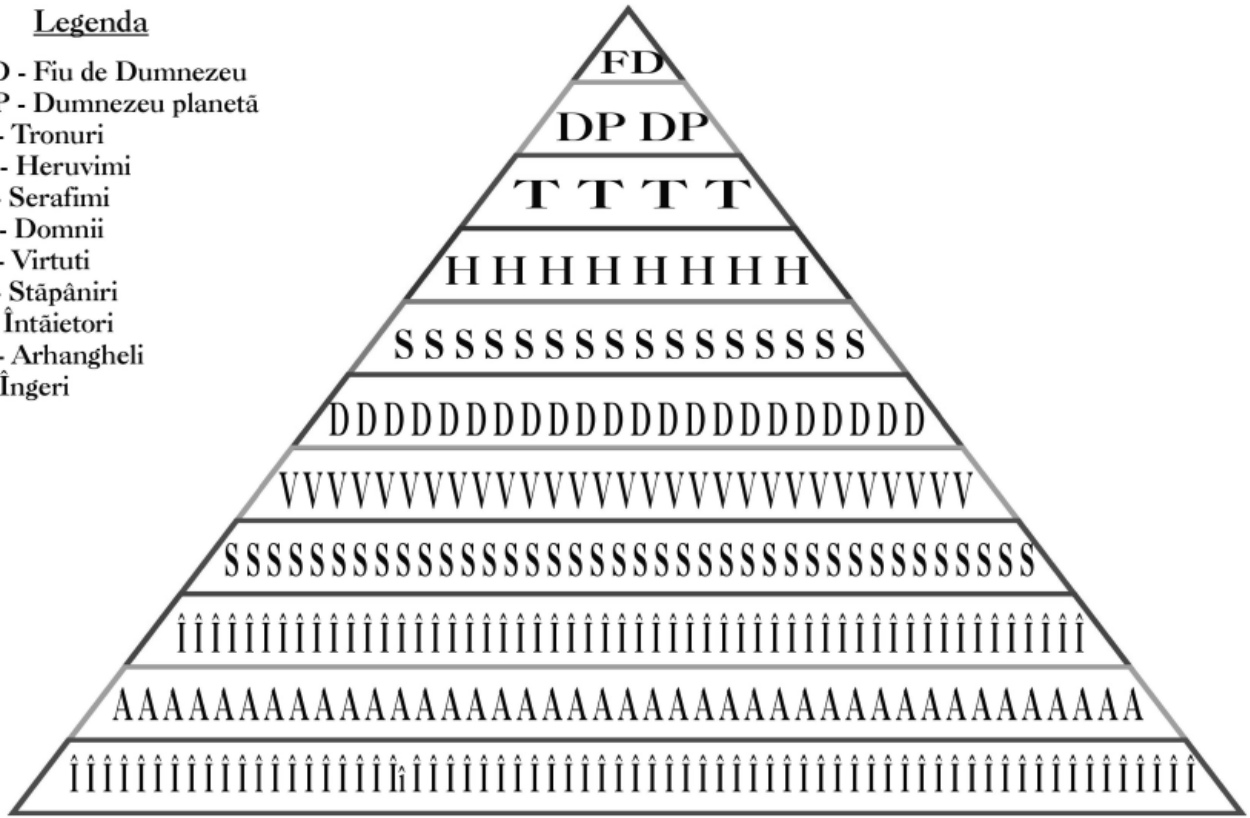
FD
DP DP
T T T T
H H H H H H H H H
SSSSSSSSSSSSSSSS
DDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDD
VVVVVVVVVVVVVVVVVVVVVVVVVVV
SSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS
ÎÎÎ

Azi, 09.06.2011, ora 23:38. Citesc Bhagavad-Gita. Este o discuție între un prinț și Divinitate. La un moment dat, cel care este încarnat îi cere Divinității să își arate chipul. Printre altele, Divinitatea îi transmite omului că, cu ochii exteriori nu poate vedea nimic, ci numai cu cei interiori.

„Tu nu mă poți privi cu ochi-ți omenești; dar vederea divină iată, ți-o dăruiesc". Vederea divină este vederea interioară, spirituală.

Stăteam și mă gândeam că noi, creștinii, credem în Îngeri, Arhangheli și mulți alții. Indienii au zeități. Cum vine asta? Păi, cine are dreptate?

De fapt, la acest nivel totul este energie. De fapt, la orice nivel totul este energie. Materia, de fapt, este energie. Materia, de fapt, nici nu există. Dar asta-i altă problemă. Revenind, la nivelul celor care nu sunt încarnați, aceste entități sunt energii. Sunt energii situate pe niveluri de conștiință diferite. Crescânde. Cu cât o entitate energetică are o conștiință mai înaltă, cu atât urcă pe o treaptă superioară de conștiință. Dar, să încerci să definești și să limitezi materialicește o energie, asta arată o gândire materialistă. Un Înger, un Arhanghel, ni se înfățișează cu aripi, pentru că așa îi putem percepe noi. La creștini, apare așa cum sunt percepuți în conștiința colectivă, cu aripi, alb, iar la hinduși poate apărea ca o zeitate. Ei nu sunt limitați fizic așa cum este materialul. Ei sunt omniprezenți. Închipuiți-vă că aveți nevoie și îl invocați pe Arhanghelul Rafael. Este Arhanghelul vindecător. Dacă sunt mai mulți cei care îl invocă în același timp? La cine se duce primul? Ei bine, El se duce la toți în același timp, pentru că are capacitatea de a fi omniprezent. Este o formă de energie. Este o existență. El există, nu trăiește.

La alți oameni care au alte religii, aceiași entitate trebuie că îi apare diferit de cum apare la noi. De ce ar apărea la un hindus, sau un brahman sub formă de înger, cu aripi. Căci el nu are această

noțiune. Sau, cum ar fi să ne apară nouă ca o zeitate hindusă, dintr-aceea cu multe mâini? Ce știu eu despre acea zeitate? Ce se știe în conștiința colectivă despre acea zeitate? Foarte puțin sau deloc. Așa că nu ar avea sens ca o entitate să apară astfel decât poate fi percepută de omul ce are viziunea respectivă.

Cam asta voiam să spun. Entitățile poate că sunt aceleași, dar apar diferit și sunt numite diferit, evident. Și pentru că ele sunt entități energetice, au capacitatea de a fi omniprezente.

Cumva aceste ceruri ce sunt populate de diferite entități pot fi de fapt niveluri de conștiință ce sunt populate de conștiințe corespunzătoare treptelor pe care există.

Azi, 11.06.2011, ora 15:38. Citesc Bhagavad – Gita. Am găsit în sfârșit ceva ce tot spun lumii și cumva, mă simțeam frustrat că nimeni nu-mi împărtășea aceleași simțăminte. Despre ce este vorba...

Eu am o părere „proprie și personală", cum că noi privim viața, de vreo 1500 de ani, greșit. Și cumva, într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat, ne vom schimba punctul de vedere. Dar, despre ce este vorba? Despre noi, oamenii. Cum că noi suntem o aglomerare (este cam mult spus) de spirite încarnate. Eu nu sunt neam cu nevasta mea, cu mama mea, cu sora mea. Nu există neamuri. Suntem frați (sau surori). Atât. Suntem spirite venite pe această planetă pentru a plăti ceva ce s-a întâmplat în altă viață, sau pentru a învăța ceva anume, sau pentru a experimenta ceva anume. Am venit în această familie pentru a suporta niște efecte ale unor acțiuni ce le-am executat într-un alt timp. Atât. În viața următoare poate mă încarnez într-o altă familie, sau în altă țară, sau poate chiar pe o altă planetă, funcție de ceea ce trebuie să mai învăț. Copilul nu vine pe lume când vrem noi, ci când trebuie. Atunci când el, împreună cu spiritele luminate ce-i stabilesc

destinul hotărăște să vină pe pământ, păi să fii sigur că vine. Data nașterii este de dinainte stabilită. Nici măcar nu se află "în burtică". Dacă mama cu tata nu face sex atunci, spiritul copilului, va veni tot la data stabilită, născându-se mai devreme. Câți copii nu se nasc mai devreme decât data pe care o calculăm noi? O ho!! Acum, vreau să citez ceva din acestă minunată carte. Aici sunt adevăruri esențial valabile în orice timp. De fapt Adevărul este valabil oricând, oricum.

„ ...desprinderea de simțământul că fiii, soția, casa, și toate celelalte (de acest fel) i-ar aparține omului..."

Ei despre asta tot vorbesc eu. Cum spunea cineva drag mie că cele ce le avem aici pe Pământ, sunt doar închiriate pe parcursul vieții. Nu iei nimic cu tine atunci când va veni vremea să treci dincolo, la viața adevărată.

Acum, aș vrea să mai citez ceva din această minunată carte. Este o definiție a lui Brahma, care de fapt este ceea ce noi numim Dumnezeul Creator.

„ ...mâinile și picioarele Sale sunt pretutindeni, capetele, ochii și chipurile Sale nenumărate sunt oriunde întoarcem privirea, pretutindeni are urechi; nețărmurit, El se află în lume, o umple și o învăluie; El este existența universală care îmbrățișează totul.

Toate simțurile se deschid și însușirile acestora își au obârșia în El, dar El este deopotrivă dincolo de ele; este desprins de toate și în acelaș timp susține totul; se bucură de guna (tendințe) deși nu este îngrădit de ele.

Mișcător și nemișcător, ceea ce se află înlăuntrul nostru este Brahman și ceea ce se află în afara noastră este tot El. Datorită subtilității Sale, nu poate fi cunoscut (prin mijlocirea simțurilor externe sau interne)**; El este departe (pentru cel cufundat în necunoaștere) și totodată nespus de aproape (pentru cel înțelept).**

Brahman este nevăzut, este neîmpărțit, dar sălășluiește în ființe ca și cum ar fi împărțit. Toate lucrurile se nasc de-a pururi din El, sunt în veșnicia Sa, se întorc de-a pururi în El.

Este Preastrălucirea strălucirilor, Cel de dincolo de tenebrele neștiinței, este Cunoașterea, obiectul Cunoașterii și țelul Cunoașterii. Brahman trăiește în inima Totului".

Fără comentarii...

Azi, 19.06.2011, ora 10:33. Am fost la București pentru a mă înscrie la un curs de homeopatie. Atât cât am stat acolo, am remarcat două lucruri pe care am hotărât să le scriu aici. Primul, mai puțin important, am avut impresia că oamenii care ne predau cursul, sunt închistați în tradiție, fără a se "upgrada", fără a vedea dacă ceea ce spun ei este mai bine pentru pacient sau nu, sau dacă se mențin așa în ignoranța lor fără nicio explicație logică. Pur și simplu, pentru că acela care a descris pentru prima oară acea metodă de tratament, a considerat așa. Începuse cineva să îmi spună de energie. Așa cum mi-a expus acea persoană (ce-i drept pentru foarte puțin timp), mi s-a părut că nu știe mai nimic despre asta. Dar, poate m-am înșelat eu, căci acea persoană era chiar una dintre cele ce ne preda!

Al doilea lucru pe care voiam să îl aduc în discuție, este ignoranța în care trăim. Mai exact, unii dintre noi. Dar despre ce este vorba?

Stăteam într-un rând să mă trec pe o anumită listă (și mă și grăbeam, dar legile lui Murphy...). În fața mea o anumită doamnă doctor începuse să se plângă secretarei cum că ce nedreptățită a fost ea, atunci când a încercat să ia legătura telefonică cu organizatorul. Și se plângea, Doamne, de parcă cine știe ce i-a putut face acela la telefon.

De fapt, ea se plângea pentru că fusese rănită în orgoliul ei, ce se pare că este măreț, dacă ajunge să se plângă secretarei. Apoi,

ceea ce voiam să spun de fapt, este că noi greșim când ne plângem că ni s-a întâmplat o nedreptate. În loc să ne plângem ca niște momâi că vai, ceea ce ni s-a întâmplat este o adevărată tragedie „națională", putem să ne adresăm întrebarea: „de ce mi s-a întâmplat acest lucru?". Pentru că ceea ce ni se întâmplă este strict urmarea acțiunilor noastre! Acțiunea nu trebuie să fie apropiată în plan fizic, așa că de cele mai multe ori uităm de ele. Iar când efectul își face apariția spui vai, eu nu am determinat așa ceva. Am mai spus-o. Mănânci o friptură și îți place, miroase frumos. Dar efectul ceva mai tardiv al acestei acțiuni este eliminarea de materii fecale care nu mai sunt așa de plăcute ca friptura. Și nici nu miros ca ea! Așa se întâmplă și în viața noastră de zi cu zi. Faci o acțiune și la un moment dat vezi efectul. Care ți se întâmplă tot ție, evident. Sunt convins că și acea doctoriță răspundea la telefon exact în același mod în care i s-a răspuns! Până la urmă atragi ceea ce este în jurul tău!

Așa că, în loc să ne plângem de ceea ce ni s-a întâmplat, în loc să ne smiorcăim ca niște babe, mai bine să ne adresăm întrebarea: „de ce ni s-a întâmplat asta?". În acest fel, nu imediat, dar curând, vei afla de ce ți se întâmplă ceea ce se întâmplă. Și astfel te vei corecta tu, căci tu ești „de vină" pentru ceea ce ți se întâmplă. Și în timp, nu vei mai avea astfel de experiențe neplăcute, dacă te vei corecta.

P.S. mie mi-a răspuns foarte frumos.

Tot azi, ceva mai târziu..

Astăzi am avut o revelație. Mă rog, știam asta, dar cumva, nu o realizam... Cam așa ceva.

Mă tot gândeam cum se face că Îngerii sunt una, Arhaghelii sunt alții, iar Arhaii sunt alții...

De fapt toți sunt Conștiințe. Ceea ce percepem noi sunt de fapt, niveluri de Conștiință. Oricum, toate sunt energii. Toți sunt

energii. Noi toți suntem energii. De aceea la creștini apar sub formă de îngeri, la indieni sub formă de zei. De fapt sunt unul și același lucru. Sunt Conștiințe. Conștiința înseamnă viață. Conștiințele „individuale" sunt piese în Conștiința universală. Se contopesc cu ea, sunt parte din ea. Și noi facem parte din Conștiința universală, încă nu realizăm acest lucru. Încă. Nu mai este mult.

Îngerii sunt un anumit nivel de conștiință, iar dacă mai evoluează (dar nu știu cum), trec la următorul nivel de conștiință și vor deveni Arhangheli.

Totul este energie. Așa trebuie văzută situația. Suntem Conștiință. Așa trebuie văzută problema.

Încă nu știu să spun ce simt... încă nu știu să exprim prin cuvinte ceea ce vreau să spun...

Azi, 28.06.2011, ora 16:38. Tocmai am terminat de citit un text ce se referă la o carte scrisă de Deepak Chopra, un spiritualist indian ce trăiește prin Statele Unite. Cartea se numește „Cele șapte legi ale succesului", dar se poate numi foarte bine „Cele șapte legi ale Universului". Căci dacă aplici aceste legi cu toată puterea și sinceritatea ta, vei avea parte de succes, într-adevăr, dar succesul se datorează "alinierii" tale în totalitate și profunzime cu Universul. Dacă îți ordonezi viața după aceste legi, ale universului, sau succesului, universul îți va dărui tot ceea ce vrei tu, atâta timp cât dorințele tale vor fi în consonanță cu el.

Întotdeauna am spus că partea materială vine singură după ce te spiritualizezi. Crezi că Dumnezeu vrea să suferi? Îți va da tot ce ai nevoie pentru traiul tău. Și chiar și peste, dacă acționezi în spiritul Universului. În lungimea lui și nu de-a curmezișul. Să curgi cu dorințele Universului și nu împotriva lor și împotriva lui. Unora le este frică, căci dacă intră pe calea asta spirituală, vor trebui să renunțe la bani. Ei bine, nu. La ce se referă ei este o manipulare

a bisericii. Biserica mai are ceva, ceva, până Îl va înțelege pe Dumnezeu. De aceea, preconizez că, în viitorul apropiat (câteva zeci de ani) biserica nu va mai exista. Dacă va vrea să existe va trebui să își schimbe total alegerile.

Universul nu este interesat dacă vrei un euro sau un milion. Ce reprezintă un million de euro la scala universului infinit?(mă rog, el nu este infinit, dar raportat la noi, oamenii îl putem numi infinit). Dar, îl vei primi numai dacă ești în concordanță cu el. Îi respecți și înțelegi legile după care funcționează de atâta vreme și mergi împreună cu el. „Go with the flow", spune englezul. Adică, mergi în cursul râului nu împotriva lui. Cam așa ceva. Acum, mă gândesc și sunt convins că sunt mai multe legi după care se ghidează Universul, dar, nouă, în acest stadiu de evoluție, ne sunt suficiente acestea.

Legea 1:
LEGEA POTENȚIALITĂȚII PURE (LEGEA UNITĂȚII)

„În stare esențială, noi suntem conștiința pură. Conștiința pură este esența noastră spirituală."

Universul nu îți refuză nimic. Totul este posibil. Totul devine posibil în momentul în care știi ce-i ceri, în momentul în care știi ce-ți ceri. Poți fi liber, împlinit. Acțiunile tale pot deveni manifestări a ceea ce îți doresti. În momentul în care ajungi să te cunoști cu adevărat, în momentul în care afli cine ești cu adevărat, ce îți dorești și care sunt dorințele tale, vei reuși să te conectezi la acea forță care guvernează Universul. În momentul în care înțelegi că eul (Sinele) tău este creator și că deține potențialitatea, vei reuși să atingi ceea ce îți dorești. Interiorul îți relevă ce trebuie să faci în exterior. În momentul în care înveți să îți adresezi întrebările potrivite, vei primi și răspunsurile potrivite. Nu ar trebui să te miri. Cele mai eficiente

soluții, idei și rezolvări sunt cele din interior. În momentul în care ajungi să te descoperi pe tine, te vei conecta la Univers și la resursele Universului. Atunci mintea trebuie să fie deschisă pentru a primi ceea ce Universul are și poate să îi ofere. Putem aplica această lege, spune Deepak Chopra, prin rugăciune, prin meditație, prin conectarea la natură, prin introspecție. Evită să judeci și folosește-te de tăcere. Cunoașterea de sine poate începe cu privitul unui copac în floare...

Legea 2:
LEGEA DĂRUIRII (LEGEA CONSACRĂRII)

„Corpul nostru se află într-un schimb constant cu corpul universului; mintea noastră interacționează dinamic cu mintea cosmosului; energia noastă este o expresie a energiei cosmice."

Universul funcționează prin intermediul interacțiunilor dinamice. Intenția este cea care produce creștere și favorizează schimburile dinamice. Dăruirea sinceră generează primire sinceră. Dăruirea voluntară atrage energia pozitivă. Lucrurile curg către tine ca un rezultat al acestui schimb. Indiferent de formă, ceea ce este cu adevărat valoros în Univers și merită să fie dăruit și primit se multiplică. Pentru a primi, trebuie să dăruiești la rândul tău. În momentul în care ești dispus să dăruiești ceea ce dorești să primești, în mod firesc, vei primi. În momentul în care dăruiești mai mult decât primești, dinamica Universului va acționa în beneficiul tău și te va recompensa într-un mod fabulos.

Dacă primești ceva valoros, dăruiește la rândul tău ceva valoros. Dacă vrei să ai parte de afecțiune, împarte afecțiune la rândul tău. Darul dat sau primit poate să însemne un zâmbet, o floare, un compliment în care crezi sincer, un gând pozitiv... Este un început pentru a pune în aplicare legea dăruirii...

Legea 3:
LEGEA KARMEI (LEGEA CAUZEI ȘI A EFECTULUI)

„Indiferent dacă suntem de acord sau nu, tot ceea ce ni se întamplă în acest moment este rezultatul unei alegeri făcute în trecut.“

Ceea ce semeni este ceea ce culegi. Orice acțiune produce o reacție, orice acțiune are anumite consecințe. Dacă faci bine, binele se va revarsa la un moment dat în viața ta. Dacă faci rău, mai devreme sau mai târziu, răul se va întoarce asupra ta. Fiecare acțiune produce reverberații. Viitorul tău este construit de acțiunile pe care le faci în prezent. Chiar în acest moment, viitorul tău se conturează prin ceea ce faci. Dacă vrei un viitor mai bun, pentru a crea viața pe care ți-o dorești, începe chiar din acest moment să acționezi. Acționează POZITIV. Dacă vrei ca acțiunile tale să aibă rezultatul scontat, nu opta pentru acțiuni care îi lezează și rănesc pe ceilalți. Alege acțiuni care aduc fericire și succes celor din jur. Ai întotdeauna de partea ta alegerile. Acceptă responsabilitatea alegerilor și a acțiunilor tale. Alegerile conștiente pot deschide drumuri nebănuite...

Legea 4:
LEGEA MINIMULUI EFORT (LEGEA NON-REZISTENȚEI)

„Iarba nu se străduiește să crească, ea crește pur și simplu. Peștii nu învață să înoate, înoată pur și simplu. Florile nu fac eforturi ca să înflorească; înfloresc pur și simplu. Aceasta este natura lor inerentă. Natura merge întotdeauna în sensul efortului minim.”

În Univers nu guvernează întotdeauna aceleași legi ca și în societate. Societatea ne învață că trebuie să muncim din greu pentru ceea ce vrem, să ne zbatem, să luptăm cu toate forțele noastre. Universul ne arată că decizia potrivită este cea luată firesc, fără eforturi, fără lupte interioare, în consonanță cu interiorul tău, cu natura exterioară și cu tot ceea ce se află în jurul tău,

ascultându-ți intuiția. Nu trebuie să te lupti crâncen cu viața. Nu i te opune. Lasă-te dus de ea. Cu cât te lupti mai mult, cu atât mai mult vei da greș. Este suficient să rămâi conectat la tine însuți și la acțiunile tale, iar ceea ce îți dorești se va realiza fără efort. Ca să aplici în viața de zi cu zi Legea Minimului Efort:

- învață să accepți;
- învață să îți asumi responsabilitatea pentru ceea ce ți se întâmplă.

În momentul în care ești sigur că un anumit lucru este cel mai potrivit pentru tine și îl vei simți ca atare, mai mult ca sigur că acel lucru este cel mai potrivit pentru tine. Vei realiza acel lucru fără strădanii și sacrificii. Realizarea lui nu ți se va mai parea o corvoadă. Va avea loc firesc, natural. În armonie și iubire...

Legea 5:
LEGEA INTENȚIEI ȘI A DORINȚEI

„Energia și informația există pretutindeni în natură. De fapt, la nivelul câmpului cuantic nu există nimic altceva decăt energie și informație. Iar acest câmp cuantic este influențat de intenție și de dorință."

Dorințele se pot concretiza atâta timp cât crezi în potențialitatea lor. Dorințele devin cu adevărat puternice în momentul în care în spatele lor se află intenții puternice. În funcție de intenția îndreptată asupra unui obiect, care se află în atenția noastră, se vor contura și premisele temporale ale realizării dorinței noastre. Dacă înveți să valorifici puterea intenției, poți crea orice din ceea ce îți dorești. Tu ocupă-te de ceea ce este cu adevărat important, iar Universul se va ocupa de detalii. Trasează-ți clar dorințele. Lansează-le în câmpul potențialitătii pure. Fii convins că vor da rezultate concrete. Fii convins că Universul va găsi o metodă (chiar dacă nu este metoda pe care ți-ai dori-o) de a-ți îndeplini acea

dorință, dacă acționezi astfel încât intenția să devină posibilitate, Universul începe deja să lucreze pentru tine.

Legea 6:
LEGEA DETAȘĂRII

„În momentul în care renunțăm la atașamentul față de rezultate, combinând intenția focalizată cu detașarea de fructele ei, vom obține cu siguranță ceea ce ne dorim".

Detașarea nu înseamnă a te baza pe șansa pură sau a rătăci în viață fără obiective sau țeluri anume. Detașarea nu înseamnă lipsa de implicare, nu înseamnă a renunța să-ți mai dorești. Detașarea înseamnă să renunți la a fi atașat de ceea ce îți dorești. Detașarea înseamnă să existi fără zbatere, trăind în pace cu tine și cu ceilalți, în convingerea că cineva se îngrijește de binele tău și se asigură că, mai devreme sau mai târziu, vei avea acel ceva. Detașarea creează premisele evoluției. Poți acționa și lucra mai eficient atunci când ești detașat. Nu trebuie să te îngrijorezi de ceea ce ți se întâmplă sau ți se va întâmpla. Nu întotdeauna poți controla ceea ce ți se întâmplă. Trăiește, dezvoltă-te și ceea ce este menit să se întâmple se va întâmpla. Dacă vrei să obții ceva, renunță să mai fii atașat față de acel ceva. Ai încredere că vei obține cel mai bun rezultat. Fii convins că ai sau că vei avea ceea ce îți dorești. Această lege a detașării ne învață să avem încredere în Univers, în puterea legilor sale, în capacitatea sa de a ne arata drumul în viață.

Legea 7:
LEGEA DHARMEI (LEGEA MENIRII ÎN VIAȚĂ)

„Orice om are un talent unic și o manieră unică de a-l exprima. Există ceva ce putem face mai bine decât oricine altcineva din întreaga lume."

Toate lucrurile au un scop. Totul în viață are o menire. Existența fiecăruia dintre noi este legată de un scop anume. Menirea noastră ca ființe umane este pur spirituală. Trupul este doar o manifestare fizică a spiritului. Ne aflăm pe acest pământ pentru a ne descoperi spiritual, pentru a ne defini identitatea lăuntrică. Fiecare dintre noi are datoria de a dărui puțin din el celorlalți. Fiecare dintre noi are un dar unic de dăruit celorlalți, un talent pe care trebuie să-l împărtășească, un lucru pe care îl realizează mai bine decât oricine altcineva. Nu putem fi împliniți cu ceea ce suntem decât în momentul în care ne manifestăm talentul, dăruindu-l astfel și celorlalți. Nu putem fi în armonie și fericiți cu ceea ce suntem decât în momentul în care putem dărui din ceea ce ne-a fost dăruit în mod special.

Azi, 01.07.2011, ora 17:40. Astăzi am vorbit cu cineva despre oameni care păcălesc justiția de pe Pământ. Și spunea că „bunul Dumnezeu"(citez) îi va pedepsi. Această exprimare este caracteristică exoterismului. Această exprimare este caracteristică a ceea ce propovăduiește creștinismul, în acest moment. Sau biserica, mai exact.

Acum câteva luni, vreo două în urmă, am fost la biblioteca Sfântului Sinod, în București. Și am citit din primul Nou Testament scris în limba română cel de la Belgrad (Bălgrad) în 1648. Am avut alături și o altă Biblie tipărită în 1982. În cea din 1648 într-o Evanghelie se spune: „nu judeca și nu vă veți judeca", iar în cea din 1982 se spune: „nu judeca și nu veți fi judecați". Ceea ce vreau să spun este că odată cu trecerea timpului, cei care erau în măsură să tipărească Biblia, se pare că erau la nivel jos de spiritualitate și nu au înțeles ceea ce se spunea acolo. În Noul Testament din 1648, se pune accent pe interiorizare, pe faptul că tu ești singurul răspunzător pentru ceea ce ți se întâmplă și ceea

ce ți se va întâmpla. Judecata de Apoi nu este exterioară ție, nu este determinată și înfăptuită de cineva ci, din contră tu singur îți determini acea judecată, tu ești singurul răspunzător pentru ceea ce ți se va întâmpla atunci când vei trece în cealaltă parte. De fapt, primești ceea ce meriți. Primești rezultatul acțiunilor tale. Acțiunile tale au determinat suferință, în acțiunile tale ai făcut numai pentru tine, fără să dăruiești (și aici mă refer nu numai la la partea materială), pentru ego-ul tău, atunci primești pe măsura a ceea ce ai cultivat. „Cum îți așterni așa dormi" este o vorbă înțeleaptă...

Pe de altă parte odată cu trecerea timpului, oamenii au fost mai puțin spiritualizați și nu au mai înțeles acest lucru. Și, pur și simplu au modificat, au schimbat, au răstălmăcit cuvintele lui Iisus. Și, ușor ușor, s-a modificat și înțelesul spuselor lui Iisus. Acum, credința sau religia în care aștepți ceva din exteriorul tău, se numește exoterism. Celălalt (unde crezi că totul se reduce la tine, fără a fi vorba de ego și tu ești cel direct răspunzător pentru acțiunile tale și de asemenea pentru consecințele tale), se numește esoterism. De asemenea esoterismul mai înseamnă și „ascuns". Adică, ascuns în interiorul tău. Răspunsul este în interiorul tău. Are logică, nu? Ăsta este un exemplu mic din cum s-a modificat, din păcate, sensul spuselor Celui ce a venit acum 2000 de ani pentru a ne învăța cum putem ajunge la Dumnezeu.

Azi, 07.07.2011, ora 21:43. Revenind la Rai și Iad, aș vrea să exprim o idee dar, în același timp, o și infirm. Cumva este în amândouă modurile, în acelaș timp. Ideea este că noi pe lumea cealaltă suntem cam singuri, dar în același timp suntem cu toți. Una cu toți. Cum adică?

Toți oamenii se duc în Rai, indiferent de ceea ce fac pe Pământ în viețile lor, dar numai unii se duc în Iad. Cei care ajung în Iad,

mai apoi ajung și în Rai. Păi, atunci, veți spune, dacă tot ajung în Rai, de ce să mă mai „agit" cu „facerea de bine"? Să mă explic...

Toți oamenii încarnați au mai multe corpuri. Asta este certitudine, ca și cum ai spune că există aer. Noi, avem un corp fizic care este este la rândul lui alcătuit din materie (să o numim așa, ca fiind ceea ce se vede, fizicul) și corpul eteric, acesta din urmă fiind cel ce rămâne pe Pământ după moarte patruzeci de zile. Este cel ce este alcătuit din energeticul planetei pe care locuim. Apoi, urmează corpul astral, este corpul sentimentelor. După aceea, mai în interior este corpul mental iar ultimul, cel mai mic, care înveleşte spiritul este corpul cauzal. De-abia apoi urmează spiritul pur, cel ce este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. El este ceea ce noi suntem de fapt. El este esența noastră. El este puritatea noastră. De fapt El este noi. Ceea ce vreau să spun este că noi, cei ce trăim pe Pământ suntem de fapt spiritele acelea micuțe și rotunde. Iar ceea ce vedem în oglindă, atunci când privim o oglindă, este învelișul a ceea ce suntem. Noi nu trebuie să ne identificăm cu corpul fizic, pe care de altfel, îl părăsim după moarte. Așadar, după ce murim, corpul fizic este depus în pământ (de cele mai multe ori), iar corpurile energetice realizează un anumit traseu. Corpul eteric, parte a corpului fizic, rămâne o perioadă pe Pământ și apoi se dezintegrează, rămânând în structurile energetice ale planetei. Corpul astral, în funcție de ce sentimente ai avut în această viață, ajunge într-o anumită zonă, din planul astral. Adică, dacă ai făcut rău, ai nutrit sentimente rele, aici incluzând sentimente de invidie, de răutate, de gelozie, de „să moară capra vecinului", vei sta într-o zonă populată cu spirite inferioare, de culoare gri sau negru, cu spirite ce au nutrit aceleași sentimente ca și tine, precum și de entități diavolești. Acestă zonă este îndelung populată de aceste spirite. Din contră, dacă ai nutrit sentimente nobile de pace, de iubire față de aproape, de ajutorare pentru aproapele tău, de empatie, sentimente

de bine, dacă pot spune așa, spiritul respectiv va pleca în zona astrală înaltă, mai albă sau foarte albă, în funcție de ce meriți, de ceea ce ai făcut cu SINCERITATE în viață (căci nu îți va folosi la nimic minciuna față de alții, dar mai ales față de tine). Aici, vei sta o perioadă fiind prima etapă a existenței tale din așa numita "viață de dincolo" sau "viața de apoi". După o perioadă variabilă, pe care eu nu o pot aprecia (deocamdată), spiritul respectiv va fi nevoit să urce în zona mentală. Chiar dacă a fost în zona astrală joasă sau înaltă, la întuneric sau lumină, primidu-și fiecare plata după cum a fost în timpul încarnării sale, spiritul trebuie să urce în zona mentală. Aici, cei care au fost în zona întunecată își pierd conștiența și nu realizează ce li se întâmplă. Stau pur și simplu ca niște legume. Cei care și-au cultivat corpul mintal, sunt conștienți de existența lor, și atunci vor trăi stări înalte de conștiință. Acestă stare, acest loc este un loc unde spiritele ce au fost conștiente de existența lor ca spirit, de existența lor că au un și un corp mintal, vor experimenta o stare de fericire, de bucurie. După o perioadă de timp, variabilă, spiritele vor înainta și mai sus, în zona cauzală. Cei care au fost în zona întunecată, și au fost inconștienți în zona mentală, în zona cauzală, vor fi la fel. Nu vor fi conștienți de starea lor, de existența lor. Ca și cum ar fi morți pe Pământ. Cei care au fost conștienți în zona astrală albă, în funcție de ceea ce au „cultivat" în timpul încarnării, vor experimenta sau nu starea de beatitudine, de fericire deplină din acestă zonă. Dacă au fost conștienți de corpul lor cauzal și au acționat în așa fel încât să nu determine alte acțiuni cauză-efect (spiritele foarte înalte), atunci vor experimenta starea de fericire deplină, de iubire, chiar de contopire cu Divinul. Dacă obțin eliberarea și din acest corp, va rămâne spiritul în puritatea lui, așa cum l-a conceput Dumnezeu la începuturile lui, contopindu-se practic în El, contopindu-se practic în Infinit, contopindu-se practic în Conștiința Divină. Este atingerea supremă. Este scopul

existenței noastre. Este scopul încarnărilor noastre. Este aceea pentru care ne tot încarnăm și reîncarnăm, de milioane și milioane de ori, timp de miliarde și miliarde de ani, până se închide cercul. Până se termină ciclul. Am plecat din Dumnezeu și ne întoarcem în Dumnezeu.

Cei care nu și-au dezvoltat aceste corpuri și care mai au de lucrat la elevarea conștiinței lor, după un timp variabil se vor întoarce în încarnare. Se vor întoarce pentru a se perfecționa, pentru a mai participa la o lecție a vieții pe planeta Pământ. Și ușor, ușor toți ne întoarcem de unde am plecat. La Dumnezeu. Dumnezeu, în infinita Lui bunătate, îi cheamă pe toți la El, indiferent dacă merită sau nu. Cumva ne atrage spre El. Depinde numai de noi dacă vrem să Îl simțim, dacă vrem să ne simțim Acasă sau nu. În Iad ajung numai unii, în Rai ajung toți. Ești singurul răspunzător pentru ceea ce ți se întâmplă, pentru zona în care vei ajunge cu conștiența păstrată, așa încât să poți simți și cunoaște acele stări de Conștiință înalte, așadar ești cumva de unul singur, dar, atunci când vei avea conștiința contopită în Conștiința Divină, atunci vei fi unit cu toți. De fapt și acum suntem, dar nu prea conștientizăm asta.

Depinde numai de noi când ne vom întoarce Acasă.

Azi, 10.07.2011, ora 19:32. Astăzi tocmai m-am întors dintr-o călătorie scurtă. Am fost să vizitez niște mănăstiri prin apropierea județului. Am rămas plăcut surprins de "curățenia" unei mănăstiri, care dealtfel nu era terminată. O mănăstire de maici, unde erau puse, printre altele, moaștele Sfântului Ioan Botezătorul. Mă rog, era un mic fragment de țesut ce a aparținut corpului material al celui ce a fost pe Pământ Sfântul Ioan Botezătorul, dar destul încât să dea o curățenie locului. Partea de curățenie era determinată și de faptul că, nefiind încă terminată, oamenii nu ajungeau acolo. Se pare că oamenii își lasă, într-adevăr problemele acolo, de aceea se

întorc „încărcați" pozitiv din aceste pelerinaje. Locul însă rămâne mai închis la culoare. Se curăță, binențeles, dar, după cum se pare nu îndeajuns. Am mai rămas plăcut surprins de bunătatea unei maici, care ne-a ajutat la un moment dat. Îi mai mulțumesc încă o dată. Însă ceea ce m-a întristat profund, este faptul că oamenii Îl caută pe Dumnezeu în afara lor. Veneau, pupau icoanele, iar după aceea parcă zici că nimic nu se întâmplase. Nu îi mișca nimic. Impasibili. Cumva părea că fac acele ritualuri ca pe niște obligații. Să le facă și să scape mai repede. Asta m-a întristat mult. Dumnezeu nu poate fi găsit decât în interiorul fiecăruia. Degeaba îl căutăm prin biserici. Mănăstirea te poate ajuta să îl găsești pe Dumnezeu, dacă stai acolo și trăiești traiul acela simplu și sănătos. Dacă te duci și îți „verși" păcatele la un preot, nu înseamnă că ai rezolvat problema. Acum nu mai ai păcate, poți face altele. Ei bine, nu. Te căiești pentru păcatele tale și nu mai faci altele, măcar dintr-acelea de care tocmai te-ai spovedit. Trebuie să te schimbi pe tine însuți să Îl poți găsi pe Dumnezeu. Dacă până acum nu L-ai găsit, înseamnă că ceva nu faci cum trebuie. Prin urmare, trebuie să te modifici. Să îți schimbi frecvența. Ca la radio. Dai din potențiometrul ăla până prinzi un post. Așa este și cu omul. Te schimbi (în bine) până prinzi „postul" Dumnezeu. Simplu. Dacă tu nu te schimbi, nu te transformi, poți să construiești milioane de biserici, poți să dai bani pe la toate mănăstirile din lume, căci tot nu Îl vei găsi. Esența este în tine. Tu ești cel ce decide dacă vrei să Îl găsești sau nu. Tu hotărăști.

Ei, oameni buni, nu merge așa. Când veți realiza că Dumnezeu este în voi și nu în afara voastră, când veți realiza că în voi stă putința de a-L trăi, de a-L avea cu voi în permanență și când veți face ceva în sensul ăsta, atunci veți vedea că viața nu vă trăiește pe voi, ci voi trăiți viața. Atunci veți fi treji.

Schimbați-vă până Îl veți vedea pe Dumnezeu. Așa vă doresc. Amin.

Astăzi, 13.07.2011, ora 18:41. Astăzi vreau să vorbesc despre Filocalie. De fapt despre „Fericiri". Sunt în Biblie, dar și în Filocalia. Iar în Filocalia sunt cumva și explicate. Există un capitol ce se numește „Petru Damaschin" și un subcapitol ce se numește „Fericirile". Știm din Biblie că Iisus atunci când a ajuns pe munte și a predicat, a spus despre fericiri. „Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor este împărația cerurilor" [Matei 5:3]. A propos de asta, îmi aduc aminte de o emisiune de la TVR1, o dezbatere între Liiceanu și Pleșu. Andrei Pleșu spunea că "săraci cu duhul" nu înseamnă proști, căci atunci Iisus ar fi spus că e mai bine să fii prost, decât învățat. În Filocalie, este dată o explicație la această primă fericire prin care se arată că aceasta se referă la frica de Dumnezeu. „Începutul înțelepciunii este frica Domnului" [Psalmul 110:10].

În Filocalie, din păcate se ia în calcul și Vechiul Testament, iar Vechiul Testament, este cam îndepărtat de la învățături, de când Iisus a venit pe pământ. Așa cum am mai spus, în Vechiul Testament Dumnezeu este răzbunător. Este ceva de care să îi fie frică omului de El, este ceva ce de-abia ne suportă pe pământ. Ei bine, a venit Hristosul și ne-a spus că Dumnezeu este Iubire necondiționată. Păi cum vine asta? Pe cine să ascultăm, acum? Vechiul Testament sau Noul Testament? De ce sunt împreună într-o carte? Ei, Vechiul Testament era asociat cu un anumit nivel de conștiință, oarecum inferior. Probabil că este dat de un Dumnezeu guvernator al planetei (așa s-ar explica ceea ce scrie în Evanghelia după Iuda). A fost o treaptă pe care omenirea era obligată să o urce, dar atât. Trebuie lăsată în urmă. Noul Testament în schimb este cel ce ne îndrumă acum. Este diferit de celălalt. Acum, vă întreb, dacă Dumnezeu este Iubire, de ce să îmi fie frică de El? Cel mult poate să îmi fie frică de efectele acțiunilor pe care le determin. Dar atât. Și dacă ajug la frică, mai bine nu le fac. Nu? Frica este un sentiment care nu are nicio legătură cu Dumnezeu.

Este un sentiment inferior, determinat de structurile inferioare, de entitățile malefice. Sunteți cu toții fiii lui Dumnezeu. De ce să vă fie frică? Interpretarea, după mine, în Filocalie, este greșită. De asemenea și interpretarea lui Andrei Pleșu este eronată.

Această „fericire" se referă, în opinia mea, la acei oameni, săraci cu duhul, adică chiar „proști" (adică neșcolarizați) dar înțelepți, așa cum erau odinioară. Dacă ne gândim la anul 30 e.n, câți oameni erau învățați? Foarte puțini. Și atunci, la cine se referea Iisus? La acei oameni mulți. La marea majoritate, covârșitoare, a oamenilor. Dacă vă gândiți la țăranii de prin anii 1800-1900, câți dintre ei erau la școală? Și totuși dădeau semne de înțelepciune. Acei oameni, ce nu aveau carte, dar mult bun-simț și înțelepciune, la acei oameni făcea referire Iisus. Dumnezeu nu vrea în împărăția Lui oameni „inteligenți", cu școală multă, cu carte multă, ci oameni care sunt puri, oameni simpli, oameni care sunt sinceri, căci cei care au mai multă carte, de obicei cred că sunt „buricul pământului". Există două feluri de oameni care sunt învățați: primii, care formează o majoritate covârșitoare sunt cei care au făcut ceva scoală, chiar și mai multe facultăți și au impresia că știu totul. Sau orice. Al doilea fel este cel care, și sunt foarte foarte puțini oameni de acest fel, au învățat toată viața și încă învață și, cu cât învață mai mult cu atât își dau seama că știu mai puțin. Aici este tot un fel de înțelepciune. Tot la înțelepciune ne întoarcem!

Toată lumea se gândește la proștii din ziua de azi. Aștia, de acum, nu numai că sunt proști, dar sunt și încrezuți. Orgolioși. Din cauza ego-ului lor. Dar, mă rog, este problema lor.

Atunci când încercăm să analizăm diverse scrieri ce au apărut în altă epocă decât cea în care trăim, ar trebui să ne raportăm pe cât posibil, la acea epocă și nu la aceasta în care trăim. Pentru că, altfel se schimbă radical înțelesul. Iar explicația din Filocalie nu o pot înțelege.

Un mare înțelept indian, Ramakrishna pe numele lui, spunea: „Simplitatea te înalță cu ușurință la Dumnezeu. Dacă un om este simplu, cunoștințele spirituale vor fi ușor asimilate de el, așa cum o sămânță germinează cu ușurință, crește și rodește dacă este sădită în sol fertil și curat... Aveți grijă! Fiți buni, simpli, credincioși dar nu proști!".

Ar mai exista și posibilitatea ca acea virgulă să fie așezată după sintagma „cei săraci" și atunci Iisus ar fi spus: „Fericiți cei săraci, cu duhul căci a lor este împărăția cerurilor", însemnând că cei ce sunt săraci ar intra mai repede în împărăția cerurilor. Această teorie este întărită și de acea zicere a lui Iisus cum că mai repede intră o cămilă prin urechile acului decât un bogat în împărăția cerurilor. Adică propovăduia sărăcia. Dar, tot El spune la un moment dat că și bogatului i se va mai da, iar săracului i se va lua și ce mai are. Astfel încât, nu prea cred că această versiune este adevărată. Trebuie să mai luăm în calcul și faptul că un spirit înalt, mare, care va ajunge acolo unde propovăduiește Iisus, nu trebiue să fie neapărat învățat (așa cum se crede probabil), ci înțelept. Oricum, această „fericire" sunt de părere că va mai fi mult timp discutată.

A doua „fericire", "Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia" [Matei 5:4], se referă la starea de a fi a omului. De fapt este vorba de cei ce pot plânge, cei care sunt nedreptățiți, cei care sunt miloși.

A treia „fericire" este „Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul" [Matei 5:5]. Aici, cumva cei blânzi sunt cei buni la suflet, cei miloși. Cei care iartă, cei care iubesc, cei care sunt milostivi. Cumva acesta fericire este în legătură cu cea precedentă.

A patra „fericire", „Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura" [Matei 5:6]. Acestă fericire este legată de cea precedentă. Dacă ți s-a făcut o nedreptate, nu îi întoarce acea

nedreptate, într-o formă sau alta, ci lasă de la tine, căci astfel dai dovadă de bunătate sufletească, dai dovadă de capacitate de iertare, dai dovadă de compasiune, iar acestea sunt virtuți care contează în cer și pe pământ. Acestă fericire nu se referă la o răzbunare „căci aceia se vor sătura", ci la o pace sufletească, la starea de fericire pe care o vei avea dacă respecți aceste "fericiri" (și nu numai).

A cincea „fericire", „fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui" [Matei 5:7]. Milostiv, în Dicționarul Explicativ al Limbii Române înseamnă, a fi milos, a fi iertător, a fi îngăduitor, binevoitor. A milui, după același dicționar, înseamnă a se îndura de cineva, a-i fi milă de cineva. Adică, dacă te gândești și la ceilalți, dacă dai din puținul tău și fratelui tău ce se află în nevoință (indiferent de motive), atunci și lui Dumnezeu I se va face milă de tine, te vei milui. Adică, de unde dai și Dumnezeu îți dă. Dar, cumva trebuie să dai necondiționat, din tot sufletul, să dai din bunătatea ta, adică să dai pentru că bunătatea ta te obligă, și nu din obligație, sau „lasă că îmi vine la loc dacă dau". Chiar dacă primele dăți nu dai din bunăvoința ta, ci mai degrabă din obligație sau interes, tot este bine pentru început, căci ușor, ușor vei învăța ce este milostenia.

A șasea „fericire", „fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu" [Matei 5:8]. Aceștia sunt cei iubitori (nu numai cu prietenii, ci mai ales cu dușmanii), cei iertători, cei care sunt corecți, cei buni la suflet, cei care nu fură, cei care nu se îmbogățesc pe seama altora, prin sclavia lor. Aceștia sunt cei demni de a ajunge ca Dumnezeu să se reveleze lor.

A șaptea „fericire", „fericiți cei făcători de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema" [Matei 5:9], se referă tot la capacitatea omului de a fi bun. De a nu își dori să facă rău, în detrimentul altora, căci nu toți sunt puși în poziția de a determina război sau pace. Este vorba de atitudinea pe care o are fiecare în relație cu el sau cu ceilalți. Este vorba de interiorul fiecăruia.

A opta „fericire" este „fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția cerurilor" [Matei 5:10]. Aceasta este cumva la fel cu cea de-a patra „fericire", dar cumva și cu toate celelalte. Cei care sunt prigoniți pentru dreptate nu trebuie să-și caute dreptatea pe pământ, căci au o răsplată mult mai mare în ceruri. De fapt, dacă nu cauți să îți faci dreptate și știi sigur că dreptatea este de partea ta, atunci dai dovadă de înțelepciune, de milostenie, de o înțelegere mult mai înaltă a scopului tău pe acest pământ, și prin asta, îți alegi un loc în Raiul tău.

„Fericiți veți fi voi când vă vor ocărî și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minținд din pricina Mea. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă e în ceruri, că așa au prigonit pe proorocii de dinainte de voi" [Matei 5:11,12]. Aici se referă, bineînțeles la faptul că nu are nici un rost să încerci să îi lămurești pe cei ce sunt ignoranți (o mare majoritate), căci aceștia vor râde de tine, poate chiar și diverse pedepse. Nu lua în seamă aceasta, căci rămânând pe linia pe care ești, crezând în continuare cu toată ființa ta că ești pe calea cea bună, și crezând că este singurul tău țel în viață, să Îl cunoști pe Dumnezeu și să trăiești în El, vei avea de câștigat atunci când vei trece pragul înspre cealaltă viață. Este simplu: ești rău, vei atrage aceleași lucruri la tine, fie în viața asta fie, în cealaltă viață. Te vei duce unde îți este locul. La întuneric. În schimb, ești bun, vei avea parte de lucruri bune, și în viața asta și pe lumea cealaltă. Și vei fi într-o zonă albă, cu Lumină.

Astăzi, 17.07.2011, ora 15:56. Haideți să vă spun o poveste. O poveste care îmbină cele două mari curente religioase, creștinism și hinduism (aici mă refer inclusiv la budism și alte religii orientale). La început, nu puteam înțelege cum la creștini este Raiul, iar la orientali este eliberarea. Ce este aceea eliberare? Cum se face aceasta? Ce este Raiul? Cum ajungi acolo? Îmi amintesc de

călugărul la care m-am spovedit ultima oară, că îmi spunea dacă nu cumva cred în prostiile alea cu Nirvana. I-am răspuns că nu cred că poate fi adevărat, dar, ca și călugărul, eram ignorant. Nu știam nimic despre asta, dar mi-am permis să-mi dau cu părerea. Este, dacă vrei, un fel de sport național al românilor.

Omul cât este încarnat pe această mică planetă, are mai multe corpuri. Cel mai grosier, și care se vede, este corpul material. La care se adaugă și corpul eteric, formând corpul fizic. Apoi are corpul astral, determinat de sentimente, apoi mental și apoi corpul cauzal. Ultimul, fiind învelit de aceste corpuri este spiritul. Este acea părticică de Dumnezeu. Este cea care este creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. De fapt, noi asta suntem. În esența noastră pură asta suntem. Spirit. Așa trăim neîncarnați. Iar toate experiențele din încarnare sunt stocate acolo, în spirit, în noi.

Ansamblul de corpuri de care ne folosim în timpul încarnării pe o anumită planetă, căci este evident că noi, ca spirite pure, nu am putea avea o viață în acest sens al cuvântului în care o trăim astăzi, este numit suflet. Sufletul este cel în care sunt înregistrate cauzele acțiunilor pe care le determinăm în această încarnare. Pentru cauzele din altă viață informațiile sunt stocate în spirit, și determină în actuala încarnare destinul. Deci, în funcție de acțiunile tale din alte vieți vei avea un destin în această viața. Sau karmă, dacă vreți.Deși karma este doar o acțiune. Sufletul se poate pierde parțial atunci când omul încarnat suferă diverse tragedii. De aceea este bine să ne refacem sufletul, căci în acea „gaură" care s-a format din desprinderea, pierderea unei porțiuni de suflet se pot aciua diverse entități nonbenefice. Sunt o grămadă care "circulă" liber prin spațiu. Așadar, după moartea omului, corpul material trece în pământ, acolo unde-i este locul (sau se arde, oricum ar fi, se descompune în elementele primordiale și implicit în energia din care este alcătuită așa zisa materie),

iar spiritul, învelit de celelalte corpuri, trece prin zona astrală. Corpul eteric, care intră în alcătuirea corpului fizic, rămâne patruzeci de zile prin apropierea casei lui. După aceea, începe să se dezintegreze. De fapt, dezintegrarea începe timid chiar din ziua înhumării, dar, așa mai serios, din a patruzecea zi (Până la urmă, de aceea se fac parastase sau pomeni, cum s-or numi ele, patruzeci de zile. Căci cel care a murit mai rămâne patruzeci de zile până se dezintegrează și se contopește cu materia planetei din care face parte). Spiritul, învelit de corpurile sale, trece mai întâi prin zona astrală. Aici, sunt mai multe zone, de la negru la alb, cu variante multiple de gri, sau alb mai deschis sau mai închis. Aici, spiritul rămâne pentru o perioadă variabilă de timp. Dacă stă la întuneric, de obicei perioada este mai mare, și asta este în funcție de sentimentele pe care le-a avut în timpul vieții. Ne reamintim că acest corp astral este determinat de sentimente. Dacă au fost sentimente de avariție, egoiste, de ură față de semeni, atunci, evident va sta într-o zonă întunecată, unde, pe lângă întunericul de necuprins există și alte spirite ce au nutrit aceleași sentimente ca și tine. Dacă este într-o zonă albă, perioada este mai mică. Aici ajungi dacă ai avut sentimente nobile de bunătate, de iubire față de semeni, de empatie, de într-ajutorare și altele asemenea. După o anumită perioadă variabilă de timp (trebuie avut în vedere că acolo timpul nu există, ci este o caracteristică a încarnării) spiritul se dezbară de corpul astral și ajunge în zona mentală. Aici, dacă spiritul a fost în zona întunecată, începe să devină inconștient. Adică, cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, dacă merităm Îl simțim, Îl trăim, dacă nu, dormim, nu vom fi conștienți. Dacă spiritul este din zona albă, atunci el stă o perioadă în această zonă, mai „curată" în care spiritele rele nu mai sunt active. Iar perioada de timp cât „staționează" spiritul aici este și în funcție de cât de tare și-a dezvoltat în timpul încarnării, corpul astral și corpul mental.

Dar în această zonă este obligatoriu să ajungă toate spiritele. Unele conștiente, altele nu. Dumnezeu ne atrage pe toți la El, căci toi suntem copiii Lui, și răi și buni. Din păcate unii sunt mai ignoranți. De aceea nu sunt de acord cu ce propovăduiește creștinismul cu privire la faptul că diavolul trebuie urât. Nimeni nu trebuie urât. A urâ este un sentiment diavolesc și nu dumnezeiesc.

După o perioadă variabilă de timp, spiritul se dezbracă și de corpul mental și ajunge în zona cauzală. După această zonă, unde va sta iar o perioadă variabilă de timp și în care spiritul va fi sau nu treaz, percepând din ce în ce mai bine Iubirea Necondiționată a lui Dumnezeu, (practic de pe aici începe Raiul, dar și în zona mentală se percepe Pacea și Iubirea lui Dumnezeu) spiritul va ajuge aproape de finalul "călătoriei" sale. Trebuie menționat că și în această zonă unele spirite vor fi adormite, chiar mai multe decât în zona precedentă. Cu cât urci mai mult, cu atât spiritele care vor fi treze, conștiente, vor fi mai puține, în funcție de cum și-au dezvoltat (sau au fost) aceste corpuri (cum și-au ghidat viața, după ce principii) în viața respectivă. Adică, cu cât ești mai ignorant în această viață, cu atât vei fi mai adormit în cealaltă, dar după ce vei sta suficient de mult pentru a-ți fi plătite toate acțiunile pe care le-a determinat. Și plata se face complet și întotdeauna îndeajuns.

După zona cauzală, spiritul rămâne liber în Dumnezeu. Acolo este desăvârșirea. Dacă ai reușit să ajungi acolo conștient, atunci ești desăvârșit. Nu mai ești obligat să te încarnezi, putând însă să o faci, dacă vei vrea să îndrumi oameni, populații către calea cea bună, să te încarnezi ca Învățător.

Cam ăsta este traseul pe care îl facem cu toții de atâta vreme și de atâtea ori.

Acum, la orientali, omul prin diverse învățături, în funcție și de nivelul lui de conștiință, poate să facă în așa fel încât atunci când va trebui să plece din această viață, să treacă fulgerător prin

aceste trepte, vămi (cum se spune în popor) și să ajungă direct în Dumnezeu. Aceasta este desăvârșirea, atingerea Nirvanei, eliberarea, sau cum vreți să o numiți. Este de fapt o scurtătură la miloanele de încranări ce ar mai trebui făcute pentru a ajunge acolo. Acolo la Dumnezeu. Acolo de unde am plecat. Și unde Dumnezeu, in iubirea Lui nemărginită, ne atrage pe toți, așa cum o cloșcă își cheamă puii de fiecare dată. Tu Îl poți părăsi pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu te părăsește niciodată. Toți suntem fii lui Dumnezeu, doar unii o realizăm. Ramakrishna spunea foarte frumos: „Dumnezeu este în toți oamenii, dar nu toți oamenii sunt în Dumnezeu. Acesta este motivul suferinței lor ". Dar, cu răbdare, și ignoranța celor mulți va trece, și vor realiza și ei același lucru. Și noi am fost ignoranți și alții au fost binevoitori cu noi. Este doar o treaptă ce trebuie urcată, fie că realizăm asta sau nu. Nu în viața asta, poate în următoarea. Nu în următoarea, poate în următoarea și tot așa. Dumnezeu are la dispoziție eternitatea. Ne așteaptă. Deabia atunci când vom ajunge acolo vom realiza cât de ignoranți am fost să nu ne grăbim întoarcerea Acasă.

Un mare înțelept spune că există trei universuri, universul fizic care este cuprins de universul astral. Universul fizic este ca un fir de praf în atmosfera Pământului, dacă îl raportăm la universul astral. Vă dați seama ce raport există între universul fizic și universul astral. La rândul lui, universul astral este cuprins de universul cauzal (fără a mai preciza universul mintal), iar raportul dintre cel astral și cel cauzal este de asemenea extrem de mare. Este ca și cum universul astral ar fi atmosfera Pământului, iar universul cauzal ar fi universul fizic. Sper că m-am făcut înțeles. Iar toate aceste universuri sunt cuprinse în Dumnezeu, Dumnezeu care este infinit. El este Singurul infinit (doctorul Aurel Furtună, în cartea sa „O altă istorie a timpului. Teoria câmpului celest", făcând referire la cartea scrisă de Stephen Hawking care este

ateu și adept al singularităților, spune că singura Singularitate în universul ăsta este Dumnezeu). Restul sunt finite. Acum, vreau să vedeți ignoranța unor oameni atunci când se raportează numai la universul fizic, având în vedere că celelalte universuri sunt cu mult mai mari, nemai- spunând nimic de Conștiința Infinită.

Astăzi, 25.07.2011, ora 16:36. Am să scriu un fragment din cartea „Practica realizării de sine", vol.I, de Paramahansa Yogananda. Este o corespondență foarte frumoasă între scripturile hinduse și cele creștine.

„Sfânta Treime din scripturile creștine, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, corespunde Trinității expuse în scripturile hinduse: Aum, Tat, Sat. Dumnezeul Tată este Sat, Spiritul transcendent creației; Fiul este Tat, Kutastha Chaitanya sau Inteligența-Cristică prezentă în creație; iar Sfântul Duh este Aum, sau Amin, Vibrația Cosmică. Cuvântul care structurează creația.

La sfârșitul fiecărui ciclu creativ, Dumnezeu dizolvă totul în El Însuși și- dacă se poate spune așa- „acolo" nu mai există decât un singur principiu: Spiritul Suprem. Absolutul. Beatitudinea veșnic conștientă și permanent înnoitoare. Apoi, la începutul unui nou ciclu, Spiritul se autoproiectează ca Treime – Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Ființa umană este epitomul creației. Universul material este corpul infinit al Divinului, energia cosmică este forma Sa astrală, iar sufletul sau viața prezentă pretutindeni este esența lui Dumnezeu. Tot ceea ce există are viață: până și o bucată de piatră".

Tot astăzi, doar ceva mai târziu. Aș vrea să mai spun ceva absolut remarcabil. Prin anii '20 un mare savant indian, pe numele lui Jagadish Chandra Bose a inventat un aparat ce se numește crescograph, prin care a arătat că plantele au aceeași alcătuire cu animalele, adică răspund la stimuli plăcuți sau la stimulii negativi.

Cu alte cuvinte, plantele, ca și animalele au sentimente. Dacă vrei aceeași descoperire a făcut-o și doamna Marioara Godeanu prin anii '80. Nici la prima descoperire, nici la a doua, nu s-au luat prea în serios implicațiile uriașe ce le-ar fi putut avea acestea. Cred că, în ignoranța așa zișilor savanți va mai trece ceva vreme până se va accepta aceasta. Păcat, căci altfel eram mult mai sus decât suntem acum. Și nu mă refer la partea financiară!

Azi, 01.08.2011, ora 14:33. Astăzi vreau să vorbesc despre ceva ce mă frământă de câtăva vreme. Vreau să vorbesc despre ce înseamnă așa numita „vânzare a sufletului". Pentru început, trebuie să stabilim clar ce este sufletul și ce este spiritul. Spiritul este acea parte din Dumnezeu, acea parte facută „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu". Acea parte suntem noi. Am mai spus-o și mă repet. Noi nu suntem acel corp fizic pe care îl vedem în oglindă. Noi suntem un spirit care se folosește de acel corp, așa cum noi, cei încarnați ne folosim de mașini. Atunci când mașina se strică, o aruncăm și ne cumpărăm alta. Sau mai plastic, e ca și cum, seara ne îmbrăcăm în pijamale (ce îi corespunde nașterii), iar dimineața ne dezbrăcăm de pijamale (ce îi corespunde morții). Așadar, acest spirit este permanent, veșnic, etern. Cu el ne vom întoarce în Dumnezeu. El aparține lui Dumnezeu și ne atrage spre El, inevitabil. Noi suntem una cu Dumnezeu. Noi suntem una, toți! Toți suntem spirite ale lui Dumnezeu, toți oamenii, toți locuitorii altor planete, toate animalele de pe planeta asta și celelalte, toate insectele de pe planeta asta și celelalte din univers, toate vegetalele, toți copacii, toate buruienile, toate pietrele, absolut toți, toate planetele. Cu toții ne vom întoarce Acasă, în Dumnezeu și vom exista în Eternitate și Beatitudine. Deci, am stabilit că spiritul este infinit și etern. Sufletul este totalitatea corpurilor pe care spiritul le preia în actuala încarnare. Există o multitudine de corpuri mai

mult sau mai puțin materiale, mai mult sau mai puțin dense, al cărei număr variază de la planetă la planetă și de care, spiritul se folosește pentru a putea experimenta viața în respectiva încrarnare. Dar, după ce corpul fizic a murit, spiritul împreună cu corpurile celelalte pleacă în zonele spre care este atras, în funcție de ceea ce a făcut și experimentat în această încarnare. Dacă a determinat rău, acțiuni care au provocat suferință altor spirite de pe planetă, aflate și ele la școala vieții, atunci spiritul va fi atras în zona în care există acele spirite, o zonă întunecată fără de Lumină. Dacă acțiunile lui, în timpul încarnării au fost în concordanță cu Legile Universului, provocând efecte benefice asupra spiritelor, atunci acel spirit va fi atras în zona respectivă corespondentă. Toate spiritele sunt atrase în zonele unde se află alte spirite de aceeași „factură" cu el („ce se aseamănă se-adună"). Sunt acolo o grămadă de straturi. Dacă ești la lumină, ferice de tine. Dacă nu, a fost alegerea ta, tu ai determinat asta.

Spiritul este atras în funcție de sentimentele pe care le-a avut în respectiva încarnare, de gândurile pe care le-a avut, de acțiunile pe care le-a determinat, mai exact, de efectul acțiunilor lui. După o perioadă variabilă, spiritul se leapădă de un corp, așa cum s-a lepădat și de cel material. De fapt, se poate spune că moare acel corp, așa cum și cel fizic a murit. Fie că spiritul este conștient sau nu, el va scăpa ușor, ușor, de aceste corpuri până se va întoarce în Dumnezeu. Dacă va fi conștient, cu atât mai bine. Dacă nu va fi conștient, atunci el va sta ca o legumă, ca și cum ar fi mort.

Așadar, toate corpurile vor muri până la urmă, adică sufletul moare (chiar dacă are o durată de viață foarte mare în ani pământești).

Atunci, ce înseamnă să îți vinzi sufletul diavolului? Am văzut că spiritul este al lui Dumnezeu, parte din El, așa că, nu îl poți da nimănui. El aparține lui Dumnezeu. Atunci, poți vinde sufletul?

Adică, îi poți da toți anii pe care îi stai pe lumea cealaltă (sau celelalte), care sunt cu mult mai mulți decât cei încarnați. Partea proastă este că în toți anii (câteva sute de ani, poate chiar mii) ești chinuit de spirite malefice. Nu cu smoală, ci cu fricile tale. Cu neliniștile tale. Cu răutățile tale. Așa ești chinuit. Ai parte de chin și suferință, și de întuneric, sute și sute de ani. Închipuiești cum ar fi să stai cu frică, o frică cu mult mai puternică decât ceea ce simți tu pe pământ, câteva sute de ani! Când stați cu frică, aici pe pământ câteva ore, vedeți cât de greu este. D-apoi câteva sute de ani. Apoi, cu gândurile tale. Și apoi „mori", adică vei fi în stare de „legumă" câteva zeci sau sute de ani. Și când, în sfârșit te vei reîncarna, acele spirite malefice nu îți vor da pace, și îți vor face și acea viață, încarnată mizeră. Și vei avea un destin, după cum meriți. Căci ai provocat suferință, de suferință ai parte. Fiecare primește EXACT ceea ce merită. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Nimeni nu este favorizat, nimeni nu este dezavantajat. Exact ceea ce merită. Și apoi, de-alungul vieții tale încarnate, vei avea o viață mizeră, și iar îți vei blestema zilele, și tot așa, cine știe câte sute sau mii de ani! Așa că, mai gândiți-vă!

Există și o parte bună, sau o veste bună, aceea că până la urmă vei scăpa de această nenorocire, căci va trebui măcar în miliarde de ani să ajungi iar de unde ai plecat. Adică în Dumnezeu.

Tu alegi cât de repede te întorci Acasă și pe ce drum.

Azi, joi 4 august 2011, ora 21:30. Aș vrea să vorbesc un pic despre ceea ce suntem noi. Va trebui să învățăm și să acceptăm, în același timp, că noi, toți suntem Unul. Noi toți suntem aceiași. Tot ce există pe această planetă și chiar, mai departe, tot ceea ce există pe alte planete, tot ceea ce există în Univers, este unul. Noi toți suntem creația aceluiași Dumnezeu. Indiferent cum ne numim. Indiferent ce culori avem. Indiferent pe ce planetă existăm. Noi

toți suntem creația Aceluiaș. Noi toți suntem aceiași. Nu la fel, ci aceiași. Suntem Unul. Fiind aceiași nu există dualitate. Dualitatea este de fapt o altă formă de exprimare a aceleiaș energii. Această energie suntem noi. Și se manifestă prin noi și cu noi.

Singura lege după care se ghidează creația este iubirea. Și lipsa judecății. Atunci când vom înceta a mai judeca, atunci când vom iubi necondiționat, („Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți" Matei 22:39) atunci vom vedea că Dumnezeu se manifestă prin tot ceea ce ne înconjoară. Dumnezeu se manifestă prin toți locuitorii planetei. Dumnezeu se manifestă în toți oamenii, fie ei și cei mai ignoranți dintre noi (căci am stabilit că ignoranța este tot un nivel al evoluției spirituale, chiar dacă este la nivelul de începător, să spunem), dar și în cei iluminați, în sfinți (care există și în acest moment pe pământ, nu au existat numai pe vremea lui Iisus). Dumnezeu se manifestă și în animale, fie ele cele mai feroce, dar și în cele mai blânde. Dumnezeu se manifestă și în plante fie ea și o buruiană. Dumnezeu se manifestă și în pietre de la cele mai urâte până la cele mai frumoase cristale. Dumnezeu se manifestă și în planeta Pământ. Extrapolând, Dumnezeu se manifestă în tot ceea ce este în Univers. De fapt, întreg Universul este cuprins în Dumnezeu. Dumnezeu poate exista fără Univers/Multivers, dar Universul / Multiversul nu poate exista fără Dumnezeu. Dumnezeu se manifestă în toți și în toate. Și atunci, de ce să mai judecăm pe cel de lângă noi? Dumnezeu nu judecă pe nimeni, noi de ce am face-o? Să judecăm aproapele înseamnă să Îl judecăm pe Dumnezeu. Căci tot ceea ce există este Dumnezeu în diferite forme de manifestare. În Univers energia predominantă este energia iubirii. Ea ține totul conectat. Dacă ne aliniem cu această enegie totul va decurge de la sine. Dacă înoți în sensul râului vei înota ușor, căci te va duce curentul, dacă te împotrivești curentului râului, până la urmă vei obosi și te vei îneca. Așa că, de ce să ne împotrivim? Este în sensul Universului. Hadeți să iubim. Hadeți să

renunțăm la a judeca aproapele. Doar așa Îl putem simți aproape pe Dumnezeu. Doar așa vom putea simți pe Dumnezeu manifestându-se în noi. Doar așa.

Azi, 11.08.2011, ora 21:23. Revin asupra unei problematici ce am mai abordat-o în cartea anterioară. O discuție asupra morții. Poate fi moartea întâmplătoare?

Zilele acestea a avut loc un eveniment nefericit cu un pacient de-al meu, tânăr de altfel, care a murit explodându-i un obuz în față. Acest eveniment m-a făcut să înțeleg altceva decât înțelesesem până acum. Până acum am putut să cred că moartea poate fi întâmplătoare.

Moartea, ca și nașterea este un eveniment important în viața omului. Viața cea de pe pământ. Un eveniment important nu poate fi lăsat la voia întâmplării.

Înainte de încarnare, ți se prezintă viața (de către o „comisie" de spirite înalte) cam ca un film. În mare, căci ai parte și de liberul arbitru. Dar, evident moartea trebuie să existe, ca un factor eliberator de păcatele din viețile anterioare. Există oameni, care atunci când mor, în morțile violente, pleacă la „comisie" foarte supărați, pentru că au murit prea devreme. Aceste spirite de fapt nu realizează că moartea trebuia să i se întâmple în acel moment. Ceea ce dă impresia de nedreptate pentru cel care o resimte. I s-a făcut o nedreptate. Moartea, fiind un eveniment major în viața omului, nu poate fi lăsată la întâmplare, oricât de mult liber arbitru am avea. Există o excepție, sinuciderile și omuciderile, dar nici aici nu este vorba de un liber arbitru propriu-zis, întrucât aceste acte sunt influențate exclusiv de demoni. Bine-nțeles, nu ei pun mâna pe trăgaci, dar te hărțuiesc mereu, dacă ai predispoziție pentru așa ceva. Aici este mult de spus...

Așadar, morțile sunt predispuse și nu accidentale.

Azi, 19.08.2011, ora 17:39. Cred că am aflat cum îți poți crește conștiința. Mi se pare foarte logic, foarte posibil. Am mai abordat acest subiect în această carte, am întrebat oameni mai evoluați spiritual decât mine. Într-unul din cazuri am avut un răspuns pe care îl consider acum că ar fi mai potrivit pentru o evoluție colectivă și nu individuală. Evident că ce este colectiv ia naștere prin individualitate. Dar, individul cum își poate crește conștiința? Sunt o sumedenie de posibile răspunsuri dar, la o analiză mai riguroasă realizăm că nu sunt chiar posibile. În schimb, în timp ce citeam o carte, „12 zile de inițiere" a lui Radu Cinamar, am văzut un răspuns a unui lama Tibetan, ce mi s-a părut perfect pertinent.

Așadar, cum poate un mod să își ridice nivelul de conștiință chiar dacă nu își pune această problemă? Căci dacă îți pui deja problema de creștere a conștiinței asta înseamnă că știi deja că ai o conștiință, și de aici este simplu. Dar dacă nu știi că ai o conștiință? Cum să o crești? Cum să determini ascensiunea ei? Ei bine, este destul de simplu.

În aura noastră se strâng toate faptele noastre, toate gândurile noastre, tot ceea ce facem și gândim. Dacă acțiunile noastre sunt bune, ele rămân în aura noastră și atrag, conform legii rezonanței alte fapte bune. Aura se îmbunătățește, se albește, se luminează, iar aceasta duce la schimbarea atitudinii de viață, schimbarea trăirilor, schimbarea vieții individuale însăși. Aceasta determină elevarea conștiinței.

În schimb, dacă individul face fapte ce nu sunt în concordanță cu Legile Universului, adică fapte ce determină suferința altor suflete, atunci acestea vor rămâne în aura individului ce le-a produs și vor atrage, în consecință fapte de acest gen, ce se vor abate asupra lui însuși. Iar aceste fapte negative vor duce la decăderea conștiinței lui, nu ca o regresie ci cumva ca o pedeapsă. Nu vreau să intru în detalii, aici.

Așadar, oameni buni, pur și simplu faceți fapte bune, fapte care să aducă fericire, fapte ce determină bucurie în jurul vostru căci asta vă va determina o creștere a conștiinței. Nu judecați, căci asta ar însemna că există vreo diferență între noi (și nu există), nu bârfiți, nu faceți fapte ce determină suferință semenilor voștri. Nu gândiți negativ, gândiți pozitiv. Negativul atrage negativ, pozitivul atrage pozitiv. Astfel vă va crește nivelul de conștiință și asta vă va duce pe alt nivel de existență. Este un pas de început foarte bun pentru ceea ce merită să trăiești, pentru cunoașterea lui Dumnezeu și pentru Îndumnezeire.

În concluzie fie spus, trebuie doar să facem fapte bune, să gândim „sănătos", să determinăm bine. Asta determină creșterea nivelului conștiinței, ceea ce va aduce la rândul ei un alt nivel de existență. Alt nivel de conștiință înseamnă foarte mult, e ca și cum ai sta o viață la poalele muntelui și apoi te-ai muta în vârful lui. Se va schimba radical panorama. Și credeți-mă este mare lucru. Măcar pentru asta merită elevarea conștiinței. Darmite prin perceperea lumilor înconjurătoare, darmite prin perceperea lui Dumnezeu!

Azi, 26.08.2011, ora 15:42. Astăzi am terminat de citit o carte scrisă de Radu Cinamar. Se numește „Pergamentul secret". Acolo, spre surprinderea mea, este descrisă istoria românilor de dinainte de Hristos în același mod în care l-am descris și eu în cartea mea anterioară. Am rămas plăcut surprins. Aș vrea să revin asupra importanței noastre în istoria neamurilor. Se pare și, în parateză fie spus, îmi place, că suntem prima civilizație din Europa. Și primul popor. Am să spun o mică povestioară. După distrugerea Atlantidei și Lemuriei, cei mai spiritualizați oameni, au putut scăpa datorită calităților ce și le-au dobândit prin creșterea conștiinței. Prin creșterea spiritualității lor. Acei oameni care au scăpat distrugerii, au trebuit să se stabilească în alte locuri.

Aceste cataclisme ce au determinat dispariția Atlantidei se pare că au avut loc acum 12.000-10.000 înainte de Hristos. Astfel s-au stabilit în spațiul Carpatic, în Ardealul de astăzi (despre alte zone nu vreau să vorbesc, căci nu face obiectul a ceea ce vreau să spun azi), întrucât aici era zona favorabilă dezvoltării și existenței unei populații sau a unei colonii, mai exact, pentru că în restul Europei existau ghețari. Era sfârșitul glaciațiunii. Au rămas aici, pentru că aici au găsit resursele necesare vieții, inclusiv sare. Aici, trebuie să evidențiem faptul că „munții noștri aur poartă", iar aurul este metalul asociat cu spiritualitatea. Aurul este considerat cel mai bun concentrator de energie subtilă spirituală. Probabil de aceea bisericile au atâta aur prin ele sau culoarea aurului. Se poate asocia la aceasta și faptul că ultima chakră din planul subtil are culoarea aurului. Prin ea se face regresia în viețile anterioare. De aceea, se poate numi această zonă de început de civilizație chiar centrul spiritual al lumii, sau mai exact, primul centru spiritual al lumii. Aici s-a dezvoltat totul: limba, poporul, spiritualitatea, obiceiurile.

Se pare că ei erau blonzi, cu ochii albaștri, cu piele albă și foarte înalți în comparație cu ceea ce există astăzi, de peste doi metri, iar capacitățile spirituale erau foarte elevate. Practic, în zilele noastre așa ceva nu ar fi de conceput. Dar, din păcate, zilele noastre sunt niște zile negre (Kali Yuga), iar marea majoritate sunt niște ignoranți.

După ce s-au așezat în acest spațiu, s-au înmulțit, iar după vreo câteva mii de ani, devenind mulți, de la câteva sute la câteva mii sau chiar zeci de mii, au început să migreze. Astfel că prin anii 4000-3500 î.H. s-au stabilit și în alte zone ale Europei. În Europa, au întâlnit populații răzlețe, cu care s-au asociat și au dat naștere la popoare. Dar majoritari fiind cei plecați de pe teritoriul țării noastre, limba și obiceiurile s-au păstrat.

Spiritualiștii spun că populația de pe teritoriul țării noastre a trebuit să migreze după mii de ani de la așezarea lor pentru a muta centrul spiritualității în India. De aceea în Vede, cărți hinduse de înaltă valoare spirituală, s-au găsit animale ca rața, gâsca, cerbul și nu elefant și tigru. Iar ca arbori, ulm, fag și nu specii exotice. Pentru că hindușii au plecat de pe teritoriul țării noastre. Cu tot cu Vede.

Iar cu privire la civilizația arienilor, despre care se spunea că sunt o rasă de oameni înalți, blonzi cu ochii albaștrii, ghici cine erau? Și, deci, ei nu au trăit pe teritoriul Indiei, ci pe teritoriul României. Iar când au plecat românii de pe teritoriul nostru, au plecat, evident, cu Vedele și cu poveștile lor și cu tradițiile lor. Și acum există in India, în zona de nord a Indiei, anumite triburi care vorbesc foarte bine româna, în sensul că au foarte multe cuvinte românești. Denumirea de Ardeal vine de la radicalul „ar", „ari", cei ce își spuneau „ari" , cunoscuți mai târziu ca arieni și deal. Adică dealurile arilor. Ardeal. Unii cercetători spun că au găsit în Vede referiri la o populație ce se numea „ramania". „Ra" și „ma" sunt radicali primordiali. „Ra" se referă la lumină, ține de curgere, „rază", „soare". "Man" înseamnă "om", fiind de fapt inversiunea acestuia, „om, mo, ma", iar „n" este închiderea gurii. Așadar, rezultă din asocierea acestora „oamenii luminii". Aceasta este denumirea și interpretarea poporului român.

Lingviștii spun că limba română este limba cu cei mai mulți radicali proprii. În nicio altă limbă nu se mai găsesc atât de mulți radicali proprii ca în limba română. Metoda cu radicalii permite să se descopere care este limba de bază care a dus la apariția unui cuvânt într-o limbă sau alta. Așa s-a văzut că limba română sta la baza limbilor indo-europene.

Așadar, se poate spune că limbile europene provin din limba română primordială. Adică cea vorbită. Adică cea țărănească. Nu

există limbă țărănească în altă parte. Aproape toate familiile de cuvinte din celelalte limbi provin din rădăcinile limbii române. Aceasta este limba primordială, limba „matcă" a tuturor limbilor indo-europene.

Se spune că România este singurul spațiu din Europa în care, pe întreaga lui suprafață, locuitorii vorbesc aceeași limbă, fără ca ea să fie una făcută în mod artificial. La noi nu există dialecte. La noi exista doar accente. În Germania exista câteva sute de dialecte, în Italia câteva mii. În Anglia tot câteva mii. În unele țări africane sunt și mai multe dialecte. În România, nu există separare de limbă. În România există o unitate lingvistică, singura unitate de limbă din Europa.

Revenind la civilizația ce a ocupat teritoriul țării noastre, este inutil să mai amintesc despre descoperirile de la Cucuteni, vechi de 6.500 de ani sau Gumelnița vechi de 4.500 de ani. Nu s-au găsit pe nicăieri în Europa culturi așa de vechi cum sunt cele de la Cucuteni. Stonehenge sunt „copii mici" pe lângă Cucuteni. Ca vechime, mă refer.

Suntem și nu poate nega nimeni, cea mai veche civilizație a Europei, și am fost poate cea mai evoluată spiritual populație a lumii (de fapt sunt și premizele pentru evoluția cea mai rapidă și înaltă a conștiinței umane). Eu sper să ajungem din nou pe cea mai înaltă treaptă a evoluției spirituale acolo unde ne este locul de fapt, la nivel de țară și chiar de glob pământesc. AUM.

Azi, 27.08.2011, ora 18:00. Tocmai am terminat de citit o carte remarcabilă, scrisă de Sri Ramana Maharshi, „Eu sunt". Mi-am adus aminte de ceea ce spuneam mai devreme, că noi nu suntem corpurile fizice pe care le vedem atunci când ne uităm în oglindă. Aș vrea să citez din această carte tocmai ceea ce întărește această convingere a mea, această realitate:

„Corpul grosier, alcătuit din cele șapte umori (se referă la cele șapte componente ale corpului uman și anume, pielea, carnea, sângele, nervii, grăsimea, venele și oasele) - eu nu sunt acestea. Cele cinci organe de simț cognitive și anume: simțul auditiv, tactil, gustativ și olfactiv cu respectivele lor percepții și anume: sunet, pipăit, culoare, gust și miros – eu nu sunt acestea; cele cinci organe de acțiune și anume: organele vocale, de locomoție, apucare, excreție, procreare cu funcțiile lor respective: vorbire, mișcare, prindere, eliminare și plăcere – eu nu sunt acestea;

.....

Nici chiar mintea care gândește – eu nu sunt aceasta; nici neștiința înzestrată numai cu impresiile reziduale (gânduri) ale obiectelor și în care nu există niciun obiect și nicio funcționare – eu nu sunt acestea".

Acum, aș vrea să revin la o problemă ce am abordat-o ceva mai devreme în această carte. Problema sufletului. Teoria pe care am avansat-o, cea cum că sufletul este de fapt totalitatea corpurilor eterice este aproape corectă. Mai corect este că sufletul este totalitatea sentimentelor și trăirilor de care omul este capabil și pe care omul le are în încarnarea respectivă. Aici se mai adaugă și totalitatea sentimentelor din încarnările anterioare, căci nimic din informația preexistentă nu se pierde. Practic sentimentele predominante într-o viață determină în marea majoritate și sentimentele din altă viață. Și cum sentimentele sunt cele răspunzătoare de corpul astral, rezultă că sufletul este chiar corpul astral.

Așadar, sufletul nu este așezat în dreptul inimii, nici măcar nu este localizat în corpul fizic. Sufletul este mai mare decât corpul fizic, căci corpul astral este mai mare decât corpul fizic. Oamenii fac referire, atunci când spun de localizarea din dreptul inimii, fără să știe, confundând, la spirit. Spiritul este așezat aproape în

dreptul inimii, chiar pe linia mediană, în Anahata chakra(cred că un picuț la stânga) și reprezintă ceea ce ești tu în esență. Așadar, așa cum am mai spus, sufletul este trecător, spiritul este etern. Suntem eterni, oameni buni, suntem eterni. Existăm pentru totdeauna. Veșnici.

Astăzi, 09.09.2011, ora 22:24. Vreau să scriu o frază dintr-o carte ce se numește „Învățătura sacră" scrisă de Sri Yukteswar, ce întărește cumva ceea ce am spus mai sus referitor la spirit.

„ ...omul înțelege pe de-a-ntregul că Spiritul Etern, Tatăl, singura Substanță Reală este Unitatea, este Întregul Perfect și că propriul său Sine nu-i decât o idee de frântură de Lumină spirituală. Când înțelege aceasta, omul renunță la ideea zadarnică a existenței separate a propriului sine și se contopește cu Spiritul Etern, Dumnezeu-Tatăl; unirea, contopirea aceasta cu Dumnezeu este..., țelul final al omului..."

Nu mai comentez nimic, căci nu mai am nimic de comentat.

Azi, 11.09.2011, ora 10:28. Astăzi vreau să vorbesc despre conștiință. Am spus mai devreme: conștiința este ceva prezent în tot ceea ce există. Pur și simplu nu poate exista cineva sau ceva dacă nu are conștiință. Am mai spus, de asemenea că există diferite niveluri ale conștiinței. Cu cât nivelul conștiinței este mai jos, cu atât individul este mai ignorant și invers, cu cât nivelul de conștiință este mai înalt, individul este mai spiritualizat.

Dar, ce este conștiința, de fapt? Cea care, din mare ignoranță nu este luată în calcul de majoritatea oamenilor în timpul încarnărilor lor.

Conștiința este o calitate a spiritului, o expresie a lui. Ca și spiritul care este parte din infinit și conștiința este universală. Conștiința pe care o avem este de fapt conștiința universală.

Este conștiința Infinitului, este conștiința lui Dumnezeu. Dar, în momentul încarnării spiritului, parte din Marele Spirit, din Dumnezeu, conștiința se individualizează. Și pare a fi conștiință individuală. Tot ceea ce este viu are conștiință. Conștiința are nevoie de corpul fizic pentru a putea experimenta. Așa cum spunea Nisargaddata, corpul fizic este expresia hranei, iar conștiința este expresia corpului fizic.

Această conștiință universală ajunge să se identifice greșit cu corpul fizic și de aceea pare ca o conștiință individuală. Identificându-se cu corpul fizic, conștiința se autolimitează. De aceea pare că este conștiință individuală.

Așadar, fiecare individ are conștiința universală fără să o știe. Având conștiința universală înseamnă că avem acces la toate informațiile care au avut vreodată loc în acest univers. Așa cum universul este conținut în conștiința universală, tot așa corpul fizic este conținut în conștiința așa zis indviduală. Așa că și din punctul ăsta de vedere suntem infiniți.

Acum, la încarnare conștiința se „implantează" undeva într-un nivel jos. Într-o stare inferioară, sau, dacă vreți, se implantează la nivelul chakrei subombilicale. În sistemul de șapte chakre se implantează la nivelul chakrei doi. De ce nu la nivelul chakrei unu, nu știu să o spun. Și de fapt, ce înseamnă conștiință înaltă și conștiință joasă? Nu gradul de conștiință sau vreo concentrație crește sau scade, ci nivelul la care este ea situată. Ea este invariabil aceeași. Este aceeași conștiință universală. Este aceeași conștiință a lui Dumnezeu. Astfel, un om are conștiința la nivelul chakrei a doua, acel om are conștiință joasă. Un om are conștiința la nivelul chakrei a treia sau a patra, acel om are o conștiință ridicată. Dacă are conștiința la nivelul chakrei a cincia și a șasea, este un om foarte spiritualizat. Iar dacă are conștiința la nivelul chakrei a șaptea, acel om este eliberat. Este un om îndumnezeit.

Cum poate crește nivelul la care se află conștiința? Conștiința poate crește prin fapte bune, prin fapte care să reflecte legile universului, prin fapte care sunt în concordanță cu legile lui Dumnezeu. Atât trebuie făcut. Nimic mai mult. Ea poate crește până la un anumit nivel în acest fel. După acel nivel conștiința se poate ridica probabil prin meditație și introspecție. Nu știu, căci nu am ajuns la acel nivel. Când voi ajunge, probabil vă voi spune. Până atunci faceți fapte bune. Fiți iubitori, fiți blânzi.

Bineînțeles că intervin mulți alți factori în creșterea nivelului de conștiință. De pildă cele trei guna-uri. Adică, contează ce mănânci, contează ce bei, contează cum te îmbraci, contează cum gândești. Dacă ai predominanța tamasică, atunci vei fi ignorant. Dacă ai predominanța sattvică, atunci vei fi mai aproape de Dumnezeu. Oricum, și aceste predominanțe, aceste guna-uri se pot schimba. În funcție de ce mănânci, cum gândești...

Toți ne putem schimba, toți putem deveni mai buni. Toți ne putem crește nivelul de conștiință și toți vom putea ajunge la Dumnezeu Absolutul. Toți vom putea ajunge Acasă. Așa să fie!

Azi, 17.09.2011, ora 21:26. Vreau să spun ceva ce am observat în ultimul timp, o observație și nu o judecată. Este prima și ultima dată când spun asta pentru că, dacă mă obișnuesc să gândesc în felul ăsta, voi reîncepe să judec pe cei din jurul meu, ceea ce evit din tot sufletul meu. De ce să judec pe aproapele meu, căci el este un frate mai mic al meu, sau mai mare, în funcție de caz. Dacă este ignorant, este un frate mai mic. El se află la începutul evoluției și prin urmare nu este destul de evoluat spiritual sau destul de înțelept pentru a-l interesa de existența Divinului. Toți trecem prin această etapă. Dacă este mai înțelept atunci, el este mai evoluat spiritual și atunci el se va situa mai aproape de Dumnzeu. De asemenea toți vom trece peste această etapă.

Așadar, nu ai de ce să judeci pe aproapele tău, căci și tu ai fost așa sau vei fi așa.

Revenind la observație...Toți oamenii care există în acest moment pe planeta Pământ (și aceasta este valabil și pentru animale, plante și minerale, practic pentru tot ce există pe această planetă) sunt veniți aici cu un scop precis. Și anume pentru a evolua spiritual. Pentru a-și „arde" karma cu scopul precis de a mai urca o treaptă pe scara evoluției lui. Căci toți am plecat din sânul lui Dumnezeu și tot acolo ne vom întoarce. Cândva. Mă uitam pe stradă astăzi la oamenii pe lângă care treceam. Și vedeam în ei ignoranța de care dădeau dovadă. Cumva îmi pare rău pentru ce se întâmplă, cumva îi înțeleg. Oamenii trăiesc într-o iluzie. Într-o mare iluzie. Sunt cumva ca niște animale care stau la jug și li se spune ce să facă. Li se dă impresia că sunt liberi, până și acest sentiment le este impus. Pur și simplu nu realizează că sunt niște marionete. De fapt ei nu își știu adevăratul potențial și se lasă influențați, se lasă transformați în marionete. De asta îmi pare rău de ei. De ce îi înțeleg? Pentru că, așa cum am spus mai devreme, sunt în stadii joase de evoluție și atunci conștiința lor este joasă. Practic ei nu realizează decât „realitatea" care le este prezentată.

Trec pe lângă spirite și ei nu știu că sunt spirite. Trec pe lângă Dumnezei și ei nu știu că sunt Dumnezei. Ei nu știu că sunt divini. Ei au uitat pentru ce sunt aici, au uitat ce sunt în stare să facă, să realizeze. Ei se confundă cu trupurile lor efemere, ei nu știu că sunt eterni. De fapt știu, dar au uitat. Pentru o perioadă scurtă de timp, dar importantă. Pentru o perioadă în care vor continua să acumuleze karmă, pentru o perioadă în care își vor prelungi agonia, în loc să existe într-o fericire. Asta voiam să spun.

Azi 18.09.2011, ora 22:39. M-am hotărât să nu mai scriu. Am să închei această cărțulie cât de curând. Ce m-a determinat să nu mai scriu?

Faptul că am tot vorbit de existența noastră ca spirite dar nu și corpuri fizice. Spiritul este același lucru cu Sinele. Realizarea Sinelui înseamnă de fapt revelarea Sinelui, revelarea Spiritului, revelarea a ceea ce ești tu în esența ta. Se spune că ego-ul arată ca niște foi de ceapă ce învelesc Sinele. După ce vei decoji foi după foi din ego-ul tău vei ajunge la Sine, la Spirit. În momentul în care vei ajunge să ți se reveleze Sinele, atunci ești un om fericit, ești un om realizat. Atunci când vei ajunge să îți revelezi Sinele ești un om eliberat, eliberat de lumea asta iluzorie. Asta este partea practică a ceea ce am spus eu în ultimul timp. Eliberarea de lumea iluzorie, de Maya, se face practic și nu teoretic. Am înțeles teoria, dar practica este problema. Până nu voi putea realizea Sinele nu voi mai scrie. Mă rog, voi termina această carte, dar nu voi mai începe alta. Doar dacă este o condiție „sine qua non".

În momentul acesta practic Îl vezi pe Dumnezeu, chiar dacă este o bucățică infimă din Dumnezeu. În logica universurilor acestea ce ne înconjoară sunt fractalii. Bucățica este întregul, dar la scară mică. O definiție a fractalilor ar fi că ei sunt obiecte geometrice neuniforme, fragmentate, sau frânte care poate fi divizată în părți astfel încât fiecare dintre acestea să fie o copie miniaturală a întregului. Această proprietate de asemănare a unei subdiviziuni cu întregul se numește similaritate cu sine. Întregul înglobează partea, iar partea revelează întregul. Așa că, dacă îți vei revela Sinele, ți se va revela însuși Dumnezeu. „ ...Nu în mintea ta stă adevărul. Ci în spirit. În spiritul care, de esență divină fiind, este hologramа perfect identică a Divinității", spunea Valeriu Popa.

Nu vreau să spun ce înseamnă la propriu aceasta, căci aș putea spune asta doar din prisma altora. Vreau să simt eu și apoi să vă sfătuiesc și pe voi. Până atunci, mai este vreme. Cât? Cât o vrea Dumnezeu! Dar eu sper să fie cât de curând.

Azi, 19.09.2011, ora 20:04. Ramakrishna, marele înțelept yoghin, care a trăit în a doua jumătate a secolului al XIX-lea în India, spunea:

„Există trei căi diferite de a atinge Prea Înaltul: calea lui Eu, calea lui Tu și calea lui Tu și Eu.

Potrivit primei căi, tot ceea ce este, a fost sau va fi, este Eu, Sinele meu superior. Cu alte cuvinte, Eu sunt, Eu am fost, Eu voi fi pentru totdeauna în Eternitate.

Potrivit celei de-a doua, Tu ești, o, Doamne și totul este al Tău.

Potrivit celei de-a treia, Tu, Doamne, ești Stăpânul sau Tatăl și eu sunt Servitorul sau fiul Tău.

În perfecțiunea oricăreia dintre aceste trei căi, omul Îl va găsi pe Dumnezeu".

Prin urmare oricare dintre religii ai urma, orientale sau occidentale, dacă le practici plin de devoțiune, de sinceritate, vei ajunge să Îl cunoști pe Dumnezeu. Așa că toate religiile sunt bune. Unele se potrivesc unor oameni, altele altora. Fiecare este bine să urmeze acea religie care i se potrivește mai bine. Iar pentru cei care le acuză, cum că ei sunt deștepți, iar religia nu este bună, le spun să mai "sape". Până la urmă vor găsi Adevărul. Așa vă doresc.

Tot Ramakrishna răspunde la prima "fericire" din Filocalie spunând: "Până când nu ajungi la fel de simplu și curat precum un copil, nu vei putea atinge starea divină de iluminare. Renunță la orgoliul legat de învățăturile obișnuite pe care le-ai acumulat și realizează faptul că ele sunt zadarnice în tărâmul Adevărului Ultim. Fii la fel de simplu precum un copil, și abia atunci vei ajunge la cunoașterea Adevărului". Ce altă explicație mai vrei?

Azi, 25.09.2011, ora 22:30. Am vorbit zilele trecute cu un om care deși avea o impresie bună despre el, nu era chiar așa. Avea impresia că este evoluat spiritual dar, de fapt nu era. Cum recunoști

printre altele un om care nu este chiar așa de spiritualizat? Păi nu are încredere în el. Marea majoritate a oamenilor au nevoie de confirmare exterioară în tot ceea ce fac. De unde știi că este corect? De unde știi că este așa? De unde știi că așa s-a întâmplat? De unde știi că așa se întâmplă? Așa întreb și eu: de unde știi că unu plus unu fac doi? De unde știi că respiri oxigen? De unde știi că atomul de carbon are valența patru? De unde știi că mai există alte planete în Univers sau alte galaxii? De unde știi că există electron?

Oamenii care sunt spiritualizați știu ceea ce este adevărat și ceea ce nu este adevărat. Cum? Este pur și simplu percepție! Perceperea celor adevărate. Dacă ai nevoie de o confirmare o obții în sinea ta. Degeaba aștepți o confirmare exterioară, nu va veni Iisus să îți confirme că este adevărat. Nu. Confirmarea este interioară. Sub două forme:

- Una dintre ele, se manifestă prin bucuria pe care ti-o aduce răspunsul pe care îl căutai. Bucuria este apanajul spiritului. În momentul în care tu vei face o acțiune care este în conformitate cu Legile Universului, în momentul în care tu citești ceva despre Adevăr, spiritul manifestă bucurie. Tu o percepi ca o senzație de bine, de bucurie, de „împăcare cu sine". Așa știi că ceea ce ai aflat este adevărat. Bineînțeles, pe parcurs acele aspecte se pot modifica. Ceea ce înțelegi este conform cu ceea ce poți înțelege. Conform cu nivelul conștiinței tale. Dar și așa, tot aceeași senzație de bine vei avea. Adevărul este unul singur, dar este perceput, în funcție de nivelul de conștiință, ca fiind mai multe adevăruri.

- Iar cealaltă confirmare ar fi un pic mai fizică, atunci când citești un Adevăr, sau când percepi un Adevăr, vei simți ca un fior ce îți trece prin „suflet" (prin mediastin).

Așa știe un intițiat că are în față un Adevăr. La niveluri mai mari, încă nu pot spune eu.

Așa că, răspunzând persoanei respective, da știu că Iisus a fost în India. Pur și simplu. Chiar dacă biserica nu recunoaște. Nici măcar nu merită amintit acest amănunt. La câte nu recunoaște biserica...

Azi, 28.09.2011 ora 21:16. Acum, în încheiere, aș vrea să scriu câteva rugăciuni altele decât cele arhicunoscute. Sunt mai puțin cunoscute, dar sunt foarte sincere și pline de Adevăr. Îmi plac căci nu sunt niște poezii care sunt scrise pur și simplu, fără simțăminte. Sau dacă sunt simțăminte, sunt undeva „departe". Acestea sunt rugăciuni vii, sunt rugăciuni spuse din „tot sufletul". Nu trebuie să fii poet să poți scrie rugăciuni ci trebuie să fii sincer și adevărat. Atât îți trebuie.

„Tată Ceresc, învață-mă cum să trăiesc în armonie cu Tine. Prin înțelegerea Ta atotcuprinzătoare călăuzește-mă să ființez în deplină armonie în creația Ta. Binecuvântează-mă să-ți pot răspândi mesajul și învață-mă acele lucruri care Te mulțumesc și care îi ajută pe ceilalți să cunoască pacea, armonia și iubirea Ta. *Aum. Pace. Amin*".

„Doamne, voi raționa, voi vrea, voi acționa, dar, te rog, îndrumă-mi Tu rațiunea, voința și activitățile către ceea ce trebuie cu adevărat să întreprind".

„Doamne Tu știi că aceasta îmi este de trebuință. Voi raționa corect, voi fi creativ și voi face tot ceea ce este necesar pentru îndeplinirea ei. Tot ce Îți cer este să mă călăuzești, să îmi coordonezi voința și abilitățile creative numai către lucrurile corecte și bune".

„Doamne, oricât de dificile ar fi încercările la care mă supui eu tot pe Tine Te voi iubi. Fie ca Tu să devii mai ispititor decât toate tentațiile din lume".

„Tată Ceresc, binecuvântează-ne în această dimineață și coboară asupra noastră conștiința lui Cristos - prezența universală inerentă fiecărui atom din spațiu. O Tată, îți mulțumim că ni l-ai dăruit pe al Tău fiu, Iisus Cristos - o splendidă rază de lumină care să ne călăuzească pe calea spiritualității. Ne închinăm în fața fiului Tău și-L venerăm pe altarul inimilor noastre, rugându-ne ca spiritul său pur să se manifeste înăuntrul nostru".

„Tată Ceresc, pătrunde-ne inimile cu iubirea Ta, umple-ne sufletele cu spiritul și măreția Ta. Ție ne închinăm, acum și pentru veșnicie. Prin bucuria Ta pură, Spirit Suprem, atrage-ne conștiința înăuntrul Tău; absoarbe în încântarea Ta cosmică toate distragerile și amăgirile trupului. Insuflă-ne putere și ajută-ne să nu devenim sclavii corpului, când bucuria ta nețărmurită ne așteaptă chiar în spatele valului tăcerii. Doamne, ajută-ne să spulberăm acest văl. Nu ne mai pune la încercare cu iluzia Ta cosmică, ci pogoară asupra noastră iubirea Ta, astfel încât să realizăm că Tu ești Acela – Unicul – pe care-L căutăm".

„Doamne, Prietene, Tată Ceresc, Mamă Divină, cu toții ne rugăm din tot sufletul și Îți cerem să ne ierți rătăcirile din lumea materiei. Fie ca Tu să ne fii alături acum și pentru veșnicie, să ne bucurăm neîncetat de prezența Ta binecuvântată. Doamne, nu trebuie să mai privim nicăieri în altă parte, fiindcă Tu ești lângă noi de-alungul eternității. Binecuvântează-i pe toți copiii Tăi și ajută-i să-Ți păstreze neprihănit numele, să-Ți cunoască prezența și să se îmbăieze pentru veșnicie în splendoarea și Gloria Ta. *Aum, Aum, Amin*".

BIBIOGRAFIE

1. Omraam Mikhael Aivanhov, “Tatăl nostru”, editura Prosveta

2. Risvan Vlad Rusu, Compendiu ilustrat de Reki, editura Dao Psi

3.Thompson G. Claude, Învaţăturile lui G.I. Gurdjieff, editura Excalibur

4. Gerald Benedict, Profeţiile maya pentru 2012, editura Litera

5. Carl Johan Calleman, Calendarul mayaş şi transformarea conştiinţei, editura Foryou

6. Envaghelia după Lucifer, prin Ghiuri Selegean

7. Ieromonah Nil Efrim, Jurnal de bord actual de călătorie a acestei vieţi văzută la lumina ortodoxiei, editura Kron –Art

8. Rudolf Steiner, Ierarhiile spirituale, editura Univers enciclopedic gold

9. Paramahansa Yogananda, Autobiografia unui yoghin, editura Shambala

10. Sfântul Dionisie Areopagitul, Opere complete, editura Paideia

11. Adrian Restian, Bazele medicinei de familie, editura Medicală

12. Bruce Lipton, Biologia credinţei, editura For you

13. Evanghelia după Iuda, editura Egmont

14. The Nag Hammadi Library

15. Scarlat Demetrescu, Viaţa dincolo de mormânt

16. Filocalia Sfintelor nevoinţe ale desăvârşiri, vol.5

17. Bagavad Gita, editura Lux Sublima

18. Sri Yukteswar, Învăţătura sacră, editura Herald

19. Paramahansa Yogananda, Practica realizării sinelui, vol.I, editura Ram

20. Paramahansa Yogananda, Practica realizării sinelui, vol.II, editura Ram

21. Radu Cinamar, 12 zile de iniţiere, editura Daksha

22. Radu Cinamar, Pergamentul secret, editura Daksha

23. Sri Ramana Maharshi, Eu sunt, editura Herald

24. Nisargaddata Maharajah, Realitatea ultimă, editura Herald

25. Nicolas Notovich, Viaţa necunoscută a lui Iisus Hristos, editura Solaris print

26. Învăţăturile marelui yoghin Ramakrishna, editura Kamala